

ΟΗΣΑ

№ 120

28

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

1940

№
361

Άέρα... Άέρα!...

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α. Ε.

Περίεργες μονομαχίες ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Άγριες και φρικιαστικές συνθήκες

Υπάρχει στις Ινδίες ένα περίεργο είδος μονομαχίας, που διαπρέπει ακόμη ως τις ημέρες μας, παρ' όλες τις προσπάθειες που έκαναν οι αγγλικές αρχές για να το σταματήσουν.

Ο Λετουρνά, ο δόκτωρ Κόρ και άλλοι συγγραφείς περιέγραψαν μερικές περιπτώσεις του είδους αυτού, που είναι τόσο εξωφρενικές ώστε δυσκολεύεται κανείς να τις πιστέψει.

Στη Ραϊπούρ ζούσαν πριν από μερικά χρόνια δύο βραχμάνοι που τους έχωριζε ένα βαθύτατο και θανάσιμο μίσος. Ο ένας από τους δύο προέκλεσε τον άλλον στο είδος αυτό της μονομαχίας, κατά τον εξής τρόπο:

«Έπληξε έξω από την πόρτα του σπιτιού του, αφήνοντας ο δόκτωρ Κόρ, και έλυσε ανάμεσα σε δύο πέτρες το κεφάλι ενός των παιδιών του, ηλικίας τεσσάρων ετών! Σ' απάντησε ο άλλος έμοιαζοντας την κόρη του! Και η μονομαχία εξακολούθησε κατά τον ίδιο τρόπο, στοιχίζοντας έπειτα παιδιά στον καθένα από τους δύο αντιπάλους!»

Γιατί, σύμφωνα μ' έναν άγραφο αλλά σεβαστό νόμο, ο προκαλούμενος σε μονομαχία οφείλει να υποστεί την ίδια απώλεια, που υφίσταται ο προκαλών. Διαφορετικά, ο δεύτερος έχει το δικαίωμα να χειροδικήσει μόνος του, είτε πάνω στο πρόσωπο του αντιπάλου του, είτε πάνω σε οποιοδήποτε μέλος της οικογένειάς του.

Έτσι, αν ο προκαλών σε μονομαχία κόψη το χέρι ή το πόδι του ή δηλητηριάσει, οφείλει και ο αντιπάλος του να κόψει το ίδιο ή να σκοτώσει τη γυναίκα ή τα παιδιά του· να σκοτώσει κι' αυτός τα δικά του. Έχει μόνο την ελευθερία να διαλέξει αυτός το είδος του θανάτου των, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να μεταχειρισθεί το ίδιο μέσον με τον έχδρο του.

Σε περιπτώσεις οικονομικών διαφορών, η μονομαχία γίνεται συνθέτοτα εις βάρος της περιουσίας των αντιπάλων. 'Επι παραδείγματι, σκοτώνουν τόσο πρόβατα ή τόσα γελάδια ή καθέναν ή αφήνουν τόση έκταση γης ακαλλιεργητή για ένα ή περισσότερα χρόνια ή κατά την εποχή του θερισμού ριχνουν λεφάντες ή κοπάδια ζώων μέσα στα χωράφια τους για να καταστρέψουν τη συγκομιδή.

Όταν όμως τα μίσια είναι βαθύτερα, τότε η μονομαχία γίνεται εις βάρος έμφυτων όντων από την οικογένεια των δύο αντιπάλων ή και εις βάρος του ίδιου του προσώπου των.

Το είδος αυτό της μονομαχίας είναι πολύ συνηθισμένο μεταξύ των έρωτευμένων, ανδρών και γυναικών.

Στο Μπεχάρ, μία έρωτευμένη νέα, θέλοντας να εκδικηθεί την αντίληψη της, που της είχε κλέψει την καρδιά του αγαπημένου της, έπληξε έξω από την πόρτα της και έδωσε ένα μαχαίρι στην καρδιά της! Η δεύτερη, τότε, ήπια ένα δηλητηριώμενο ποτό και πέθανε την ίδια μέρα!

Μία άλλη νέα, για τον ίδιο λόγο, έπληξε έξω από την πόρτα της αντίληψή της και έπληξε με κτυπημένη αλυσίδα το κεφάλι της πάνω στον τοίχο ως που σωριάστηκε κάτω νεκρή! Η άλλη, τότε, άνοιξε τις αρτηρίες των χεριών της και πέθανε σαν τίμια αντίπαλος!

Πιο τραγική ήταν μία περίπτωση αντίληψης που λυθηκε κατά τον ακόλουθο τρόπο:

Δύο αδελφές αγαπούσαν τον ίδιο άντρα και η μικρότερη είχε λόγους να φοβάται ότι η πρότιμής του δεν θα στρεφόταν προς το μέρος της. Προκάλεσε, τότε, την αδελφή της σε μονομαχία, αρχίζοντας με το κόψιμο των μαλλιών. Από εκεί έπρόκυψε στα φρύδια και στα τσιρίσματα της. 'Επειτα έκοψε διαδοχικά τη μύτη, τα αυτιά και τις άκρες των χειρών της! Σε λίγο, ήλθε η σειρά των μαστών και μερικών άλλων αποκευφών μερών του σώματος! Όταν πια είχαν μετεσθληθεί κι' οι δύο σε τέτοια, το κακό έσφατάνε. 'Αλλά η πρώτη ανέλαβε ανέως της πρωτοβουλίας και συνεχίσε τους ακρωτηριασμούς, ως που πέθανε και αυτή και η αδελφή της.

Ο προκαλούμενος μόνο σε μία περίπτωση μπορεί να αποφυγή την πρόκληση. Όταν μπορεί να αποδείξει ότι δεν έχει καμμία απορμή έχροττος με εκείνον που τον προκαλεί. Εάν όμως αυτός αποδείξει το αντίθετο, αποκτά το δικαίωμα να σκοτώσει τον αντίπαλό του, χωρίς καμμία άλλη διαδικασία.

Ο πρώτος Πρόεδρος της 'Αμερικής

Ο πολύς κόσμος πιστεύει ότι ο πρώτος Πρόεδρος των 'Ηνωμ. Πολιτειών ήταν ο Γεωργίος Ουάσινγκτον. Αυτό όμως δεν είν' αλήθεια. Στην πραγματικότητα, ο πρώτος Πρόεδρος εξέλεχεν το 1781 απ' το Κονγκρέσσον, κι' ήταν ο Τζων Χάνσον, αντιπρόεδρος του Μέρυλαντ. Ο Ουάσινγκτον έπληξε το αξίωμα αυτό αργότερα, το έτος 1789.

Για την αγάπη της 'Αμαλίας

Δραματικό διήγημα

Ήταν άσυνήθιστο το θέαμα που παρακολουθούσαν σήμερα οι χιλιάδες θεαταί, που είχαν γεμίσει τον άπέραντο 'Ιππόδρομο της Μασρίτης: Μία βασιλική τουρμουχία, απ' αυτές που γινόντουσαν σπάνια και που επέτρεπαν σε φτωχούς άριστοκράτες να μεταβληθούν σ' έρασιτέχνες «τορσαντόρ» και να κερδίσουν, αν νικούσαν, ένα αξίωμα στη βασιλική Αύλη.

Κοντά στο θεωρείο του βασιλιά και της βασίλισσας, καθόταν μία κοπέλλα όμορφη, χλωμή κι' υπερβολικά εξασθενημένη. Φαίνονταν ότι τη συγκρατούσαν τα ένθαρρυντικά λόγια που της μουρμούριζε η μητέρα της, σκυμμένη τρυφερά δίπλα της. Ο πατέρας της, ο μαρκήσιος 'Οζάριο, κρατούσε ένα ύφος παγωμένο και κινιέται προκλητικά το πλήθος, που ήξερε την ιστορία της κόρης του και τον αντιπαθούσε για τη σκληρότητά του.

Η χαριτωμένη 'Αμαλία 'Οζάριο είχε μεγαλώσει μαζί με το Μανουέλο, γιού του δούκα ντ' Άλταλφóρες. Οι δύο οικογένειες, πλούσιες κι' ένδοξες, συνδεόντουσαν με φίλια από πολλές γενεές.

Τα παιδιά αγαπήθηκαν και σκόπευαν να παντρευτούν. Οι οικογένειές τους δεν είχαν καμμία αντίρρηση. Σαφινικά όμως, ο δούξ έλασε την περιουσία του σε μία άτυχη επιχείρησή. Συγχρόνως, κάποιος συγγενής του άτιμασε με μία άπειστη κερκίδα στο οικογενειακό τους όνομα και προκάλεσε τη βασιλική δυσμένεια έναντιόν τους. Χτυπημένος από τόσες συμφορές, ο δούξ πέθανε κι' άφισε το μοναχογιό του φτωχό κι' άπρωτοτάτο.

Ο μαρκήσιος διέλυσε άμέσως τους άρραβώνες της κόρης του. Δεν ένοιωσε να συνδεθεί με μία οικογένεια όχι συμπαθή στην Αύλη. Παρ' όλη την απελπισία του, ο Μανουέλο διατήρησε την ήμελια και το θάρρος του. Κι' άποφάσισε να ριμωκυνδυνεύσει τη ζωή του στη βασιλική τουρμουχία που θα γινόταν για τον έορτασμό της γεννήσεώς μιας βασιλοπούλας. Η νίκη του θα του έαννέει ίσως την εύχλη.

Είχε φτάσει τώρα η μεγάλη στιγμή. 'Ο Μανουέλο είχε εξομολογηθεί σ' ένα γειτονικό εκκλησάκι κι' είχε πάρει άφειο άμνηστίν, πριν εμφανισθεί στο στίβο — το στίβο του θανάτου...

Επί τέλους, παρουσιάστηκε, ντυμένος με στολή τουρμουχίου. Προχώρησε άδιστακτα, κυττάζοντας μία τη βασίλισσα της 'Ισπανίας και μία τη βασίλισσα της καρδιάς του. 'Ολοι τον έβλεπαν με συμπάθεια, γιατί ήταν φτωχός, προδομένος απ' την τύχη κι' έρωτευμένος...

Σύμφωνα με τον κανονισμό, θα τον βοηθούσε ένας επαγγελματίας ταυρομάχος, ο 'Ελ Πάμπλο. Θα μπορούσε όμως να τον γλυτώσει απ' το θάνατο;

Ο Μανουέλο υποκλίθηκε έμπρός στο βασιλικό θεωρείο και χαμογέλασε στην άρραβωνιστική του. 'Εκείνη ακούμπησε με το χέλι της στη βεντάλια της, στέλνοντας τον έτσι από μακριά ένα κρυφό και σημειό φίλ.

Ο Μανουέλο πήδησε σ' ένα άλογο. 'Ενας μαύρος ταύρος όρμησε μέσα στο στίβο. 'Ο νέος τόν άντιμετώπισε με θάρρος κι' ευκρινήσια. Κάρφωσε μία-μία στη ράχη του τις μικρές λόγχες που κρατούσε, κι' έπ' έλ τους τον άποτελείωσε με το σπαθί φίλ.

Χειροκροτήματα άκράτητα χαϊρέτησαν τη νίκη του. 'Αλλά η βασίλισσα έμεινε ψυχρή, άσυνκίνητη.

— Έναν άλλο ταύρο! διέταξε περήφανα ο Μανουέλο.

Δεν άργησε να σκοτώσει και το δεύτερο έμπρός στο βασιλικό θεωρείο. 'Ο ένθουσιασμός του κόσμου είχε γίνει ασπαστό παραλήρημα. Οι γυναίκες είχαν δακρύσει. Ο βασιλικός χειροκροτούσε, η βασίλισσα καταβέχχεται να χαμογελάσει. 'Ο Μανουέλο γονάτισε έμπρός της. 'Επειτα χαϊρέτησε το πλήθος μ' ευγνωμοσύνη.

Τα λουλούδια έφταναν γύρω του σαν βροχή. Η μύτη δεν τον πέταξε τα τραντάγματα της ζωής της, ήταν η 'Αμαλία. Η αμελική πατρική έπιδεψη την ανάγκαζε να μένη άκίνητη, με τα μάτια χαμηλωμένα.

Ο Μανουέλο σήκωσε ίκετευτικά τα χέρια του προς το μαρκήσιο 'Οζάριο. 'Εκείνος όμως έμεινε άλύγιτος, παγωμένος.

— Κι' άλλο ταύρο! φώναξε με άπόγνωση ο νέος.

Μία κραυγή βγήκε απ' όλα τα στήθη:

— Όχι! Όχι! Φτάνει πιά!...

Το πλήθος φoβέριζε το σκληρόκαρδο μαρκήσιο. Γύριζε προς τη βασίλισσα. 'Εκείνη όμως δεν ήθελε να έπέμβη στις ίδιαικές υποθέσεις του άφωσιωμένου της μαρκήσιου.

Ενώ οι ύπηρέτες καθάριζαν το στίβο, ο 'Ελ Πάμπλο έδινε μερικές συμβουλές στον νέο.

Ο Μανουέλο γύρισε προς το μαρκήσιο και τον χαϊρέτησε με σεβασμό. 'Εκείνος, άγέρωχος, δεν τόν έδωσε καμμία άπάντησι. Η προσβολή αυτή άναστατώσε το νέο. 'Αφού είχε χαθεί κάθε έλπίδα, δεν θα πάλευε πιά. Θα πέβαινε έμπρός στα μάτια του σκληρού τυράννου, για να τόν άρίσει τώφεις αιώνας!

Τη στιγμή όμως που έπαιρνε αυτή την άπελπισμένη άπόφαση, είδε ξαφνικά να σπώνεται η γλυκεία, η ντροπαλή 'Αμαλία, καί, αφηρώντας την όργη του πατέρα της, να πετάει στο λατρεύτο της τα λουλούδια που στολίζουν τη ζωή της!

Ο 'Ιππόδρομος σείσθηκε απ' τα χειροκροτήματα και τις ζητωκραυγές. Η βασίλισσα φαίνονταν τώρα διστακτική, έμπρός στις εκδηλώσεις αυτές του λαού της... 'Εξάφια, οι φωνές του κόσμου άλλάξαν τόνο, πήραν έκφραση γυναικεία... 'Ο 'Ελ Πάμπλο πήδησε στη μέση της...

Τι είχε συμβεί; Οι άνθρωποι τόν σταύλων είχαν νομίζει ότι τους δόθηκε το σήνμα κι' είχαν άπολύσει κατά λάθος τόν τρίτο ταύρο! 'Ο 'Ελ Πάμπλο, με μία αδόρημη άφροσύνη, ριχτηκε μπροστά στον άπροστοιμαστό Μανουέλο, για να άπασχολήσει για λίγο τόν ταύρο. 'Ο Μανουέλο πέρασε λιγιστάκι τ' άγαπημένα λουλούδια στο άνοιγμα της μπλούζας του κι' έτοιμάστηκε για τη μάχη.

Ο ταύρος χύμησε πάνω του... Καί, σε μία στιγμή, τόν σήκωσε ψηλά με τα κέρατά του, τόν τινάξε στον άέρα!

— Όλοι — κι' η βασίλισσα ακόμη — είχαν σπικωθεί όρθιοι.

Ωστόσο, είχε γίνει ένα θαύμα: 'Ο νέος εζάνεσε έζαλιωμένα, άλλα ζωντανός.

Ο 'Ελ Πάμπλο τράβηξε τόν ταύρο προς το μέρος του, ενώ ο Μανουέλο ζητούσε ένα όπλο για να συνεχίσει την πάλη. Η βασίλισσα έδωσε μία σύντομη διαταγή. Δύο άκλόνηθοι της τράβηξαν τόν νέο έξω απ' το στίβο. Η τουρμουχία είχε διακοπεί. 'Ο 'Ελ Πάμπλο πήδησε κι' αυτός πάνω απ' το περίφραγμα.

Ο Μανουέλο πήγε να φιλήσει το χέρι της βασίλισσας και να πάρη το σπαθί που είχε ξεκρεμάσει ο βασιλιάς απ' το πλευρό του για να τόν προσφέρει, μαζί με το χέρι της άσπλημνης του. Τρέμοντας από χαρά η 'Αμαλία ριχτηκε στην άγκαλία του αγαπημένου της.

— Μανουέλο... αγάπη μου!

Το πλήθος γύρω χαλούσε τόν κόσμο με τις φωνές του. Ήταν η χαρά του λαού έμπρός στο μεγάλο θρίαμβό της πιο φλογερής αγάπης.

ZPZ PENIAI

Ο φόν 'Ες πόσχει από άμνησία

Η σύζυγος του φόν 'Ες, που συνητήθη μαζί του έπειτα από τέσσερα όλοκληρα χρόνια, διαπίστωσε ότι η παρρησία του στην 'Αγγλία τόν έθεράπευσε από μερικές έπιμονες στοιχειακές έννολησεις, από τις οποίες ύπεφερε πρωτοίχα. Αντίθετα, όμως, παραπονιέται ότι ο σύζυγός της έχει χάσει άδολτα τη μνήμη του και ότι δεν μπορεί να θυμηθεί και τα άπλούτερα πράγματα από την προηγούμενη ζωή του.

Πρέπει να είμαι ευχαριστημένη, είπε η κυρία φόν 'Ες σ' έναν 'Αμερικανό δημοσιογράφο, γιατί ο Ρούντολφ, με άναγκάζει τούδεχαστον. 'Αλλά, έκτος απ' αυτό, δεν θυμάται τίποτε άλλο σχεδόν απ' αυτό της ιστορίας, άπέναντί του μιλά για μερικά πράγματα, που δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα μπορούσαν να φύγουν από τη μνήμη του.

Οπικυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. Π. ΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29-967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 100

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ένας μεγάλος ΣΤΑΘΜΟΣ

Μία ήμερομηνία: 28 'Οκτωβρίου. Δεν περιμένετε από μένα να σάς θυμίσω όσα ζωηρότατα ζούν στη νήπιη σας. Σειρήνες και καθωνοκρουσίες μας είχαν ξεπνήσει το Δευτεριότατο έκτεινο πρωινό. Η μία μετά την άλλη άνοιγαν οι γυρίλλες και άνήσυχες μορφές εμφανίζονταν στα παράθυρα. Πριν από λίγα λεπτά της ώρας ο προεσθετής μας μεγάλος τότε Δυνάμεας είχε έπισκεφθεί τόν Πρόεδρο της Κυβερνήσεως και τόν έζηήτησε, ούτε πολύ, ούτε λίγο, την τιμή της χώρας.

«Όχι!» ήταν η Πανελλήνια άπάντησις. Ένα όχι χωρίς διαταγή, χωρίς λεονταρισμούς, χωρίς έπαροι, χωρίς κακή έκτιμηση της καταστάσεως. Δεν ήμασταν μεθυσμένοι, όταν βροντοφωνούσαμε τόν όχι μας. Ξέραμε τι λέγαμε. Ξέραμε ότι μία χούφτα άνθρωποι έμεις, είχαμε ν' άντιμετωπίσουμε τα σαράντα εκατομμύρια τών ύβρισιτών μας. Ξέραμε ότι μας έλειπαν τα πάντα: ο όπλισμός, ο ιατισμός, τα ύγειονομικά είδη... Και πιο πολύ απ' όλα τ' αεροπλάνα.

Δεν είχαμε τίποτα. Το άπόδειξαν οι πρώτες μέρες τών έπιχειρήσεων. Το άπόδειξαν άρνόττερα τα κρουαγιήματα τών πολέμιών μας, που άκοχούσαν στα βουνά της Βορείου 'Ηπειρού τα γέρια και τα πόδια τους, γιατί έμειναν χωρίς τα μάλλινα καλυμμάτα τους. Το άπόδειξαν οι άθλιες συγκοινωνίες μας που δεν έπαρκούσαν για τη μεταφορά και αυτής ακόμα της κορυμάνας στις έμπολιμες μονάδες. Τίποτα δεν είχαμε, είχαμε όμως την συνείδηση τού καθήκοντος όλοι μας. Από τόν πιο μικρό ως τόν πιο μεγάλο. Δεν βρέθηκε δεύτερη γνώμη. Κόμματα, ιδεολογίες, άντιδράσεις, δράσεις, δεξιόι, άριστεροί, οι πάντες ένωσαν αυτόματα τη φωνή τους σ' ένα μυστήριο όχι.

Δεν ήταν η ίαχη τών φιλοπολέμων. Κανένας μας δεν είχε το πάθος τού πολέμου. Κανένας μας δεν άφείθελε για τις συνέπειες που μπορούσε νάχη ή προσφυγή στα όπλα. Φοβέρος ο πόλεμος με τις συνθήκες μάχιστα που έπρόκειτο να τόν αναλάβουμε. Ένοιάθαμε όμως ότι υπάρχει κάτι πιο φοβερό ακόμα απ' αυτήν: Η λάσπη που πέφτει και κηλιδώνει τις όπλημεις τών λαών, όταν θαλήσουν να τόν άποφύγουν θυσιάζοντας την τιμή τους. Τέτοιες δε κηλίδες τίποτα δεν τις έσπένει. Μέμουν εις αιώνα τόν άπαιτα για να ντροπιάζουν τους λαούς και τις χώρες.

Εξολογμένο άς είναι το όνομα τού Κυρίου. Τέτοια λάσπη δε μας έχει λερώσει. Μεγάλα είναι τα έλαττώματά μας, για πολλά μπορούν να μας κατηγορήσουν, άναριθμητα τα κριματά μας. Ένα μόνο δε θα βρεθεί κανείς να πη εις βάρος μας: ότι δε διατήρησαμε άσπλητη την έθνική μας τιμή. 'Από τη μακρονη αρχαιότητα, ως τα χρόνια της κατοχής που έκρατήσαμε την άξιοπρέπεια μας. Και πάντα χωρίς ν' άνοίξουμε το βιβλίο της άριθμητικής μας. Δεν τόν άνοιξαν οι πρόγονοι μας στις Θερμοπύλες. Δεν τόν άνοιξαν οι πατέρες μας στο 21. Δεν τόν άνοιξαν έμεις στο 40. 'Εφορέσαμε το χαλί άδισφρόντας στη λογική τών αριθμών. 'Αλλοίμονο στους λαούς και στα άτομα που πριν ξεκίτησαν για την προσδοπία της τιμής τους βάζουν κάτω τα νούμερα και λογυριάζουν τις προυποθέσεις της έπιτυχίας και της άποτυχίας τους. Έκείνος που όπληζεται για την τιμή του, τίποτ' άλλο δεν σκέπτεται παρά τού καθήκον του. Αυτό έσκέφθηκαμε κι' έμεις. Το καθήκον απ' άντι της ιστορίας, άπέναντί τών παρελθόντων και τού παρόντος, άπέναντί τών έστών μας, που θα έλυνόταν, κάτω από το βάρος της κατασχύνης.

«Αν ήταν λέει... Όύτε οι έχορί μας τού άμφοσθήσαν. Τό όνομα της 'Ελλάδας έκάλυψε 'Ανατολή και Δύσι. Η λαγνή των έλληνικών όπλων άπλόθηκε στην οίκουμένη. Ποτέ ο άγισμένος αυτός Βράχος μας δε δοξάστηκε τόσο, όσοι ένόμιζαν ότι η 'Ελλάδα δεν είναι παρά μία κοκκία γής με μερικά σκορπία μάρμαρα και λίγους κακομοιράμενους ανθρώπους, κατάλαβαν ότι, αυγεία της αρχαίας, υπάρχει και μία 'Ελλάδα σύγχρονη με την ψυχή, με τα νύερα, με την υπερφάνεια, με τόν ήρωισμό, με την προθυμία για τη θυσία, όταν οι βουλές της μοίρας την έπιβάλλουν.

Έδώσαμε τού «παρών» μας στην άνθρακότητα. Έδώσαμε τού «παρών» μας και σ' έμάς τους ίδιους, τόν τόσο συχνά — άλλοίμονο — παρασυρόμαστε από την έπιφάνεια και ληισμονούμε τις δυνατότητες που κλείνει μέσα της η ράτσα.

28 'Οκτωβρίου 1940. Μία σελίδα άκόμα στον όγκωδέστατο τόμο της ιστορίας μας. Μία χρονολογία ακόμα, που θα μαθαίνουν απ' έξω τα έλληνόπουλα, ότι τη μαθαίνουν όπως έμαθαμε έμεις το 21. Θά τη μαθαίνουν με ίκανοποίησι και με υπερηφάνεια για τούς πατέρες τους που τούς παρέδωσαν άκηλιδωτή την έθνική τους σημαία.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΙΝ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ

— 'Αλλαξες μονάδα; Δεν ήσουν «Κένταυρος»;
— Ναι, («Κένταυρος» ήμουν, αλλά στην 'Αλβανία έγινα... («παπί»).

ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΔΩΡΟ

«Έφυγ' εκείνος τού φοικτό «Σαρανταδό» κι' έκείνη έμιασε τού Μάη από παντού, πώς «εκοτώθηκε στις μάχες τού πεδίου» έχοντας πάντα την αγάπη της στο νού.

Χάθηκε πιά γι' αυτήν κάθε γαλήνη. Κάθε της λέξι κι' ένας στεναγμός. Σάν φάντασμα τού έσπυτού της έχει γίνει. Την τρώει τη δύστυχη αγιάτρευτος καύμος.

Με πόνο τόν θυμάται κι' όλο κλαίει, μα τι μπορεί κανείς στο θάνατο να κάνει; Τό όνομά του με λαχτάρα συχνολέει και τρέχουνε τα μάτια της ποτάμι!

Μαυροντυμένο τού κορμί μ' κι' η ψυχή της έχουν τόν πόνο τους για μόνη συντροφιά. Λες κι' ήταν τέτοια η ζωή απ' την άρχη της δίχως χαρά, δίχως έλπίδα κι' όμορφιά.

Σήμερα θάκανε τραπέζιο και τραγουδία... Είν' η νιορτή της αλλά τώρ' αυτός δε είν'... Κι' όμως κτυπάει η πόρτα κι' έρχονται λουλούδια! Λουλούδια φρέσκα κι' ένα γράμμα του μαζί!

Μα είν' αλήθεια; Ζή' εκείνος κι' ήρθε πάλι; Πραγματικά είν' ο θεός καλός πολύ; Γελά και κλαίει απ' τη χαρά της τη μεγάλη και τα λουλούδια και τού γράμμα του φιλεί!

»Αγαπημένη μου, της γράφει, χίλια χρόνια »και να περάσουν η ζωή θάναί μικρή »κι' αν δε θα ζω θα σ' αγαπώ πιστά κι' αιώνια »γιατί, να ξέρης, αγαπάνε κι' οι νεκροί!...

»Πριν ένα χρόνο τα λουλούδια παραγγέλνω »η' ένα μου φίλο στο γνωστό μας μαγαζί. »Αν σκοτώθω θέλω νεκρός να σου »κι' αυτή τη μέρα θέλω νάμαστε μαζί!...»!

Είπε νεκρός! Και τάχε πέρου παραγγέλνει, κι' από τόν τάφο τού για να της εύχηθώ! Ήθελε ακόμη τα λουλούδια του να στείλν κι' όταν για κείνον η ζωή θάχε χαθεί!

Γελάει άγρια και τραγικά έκείνη. Δεν τού πιστεύει και σε γλέντι προσκαλεί! Πεταίει τα μαύρα, θέλει άμωρφη να γίνει τού γυριμού για να τού δώση τού φίλ!...

Κι' όλοι κυτάνε με συμπόνια την Τρελλή.

ΕΥ. —

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ποῦ ὑπάγεις;

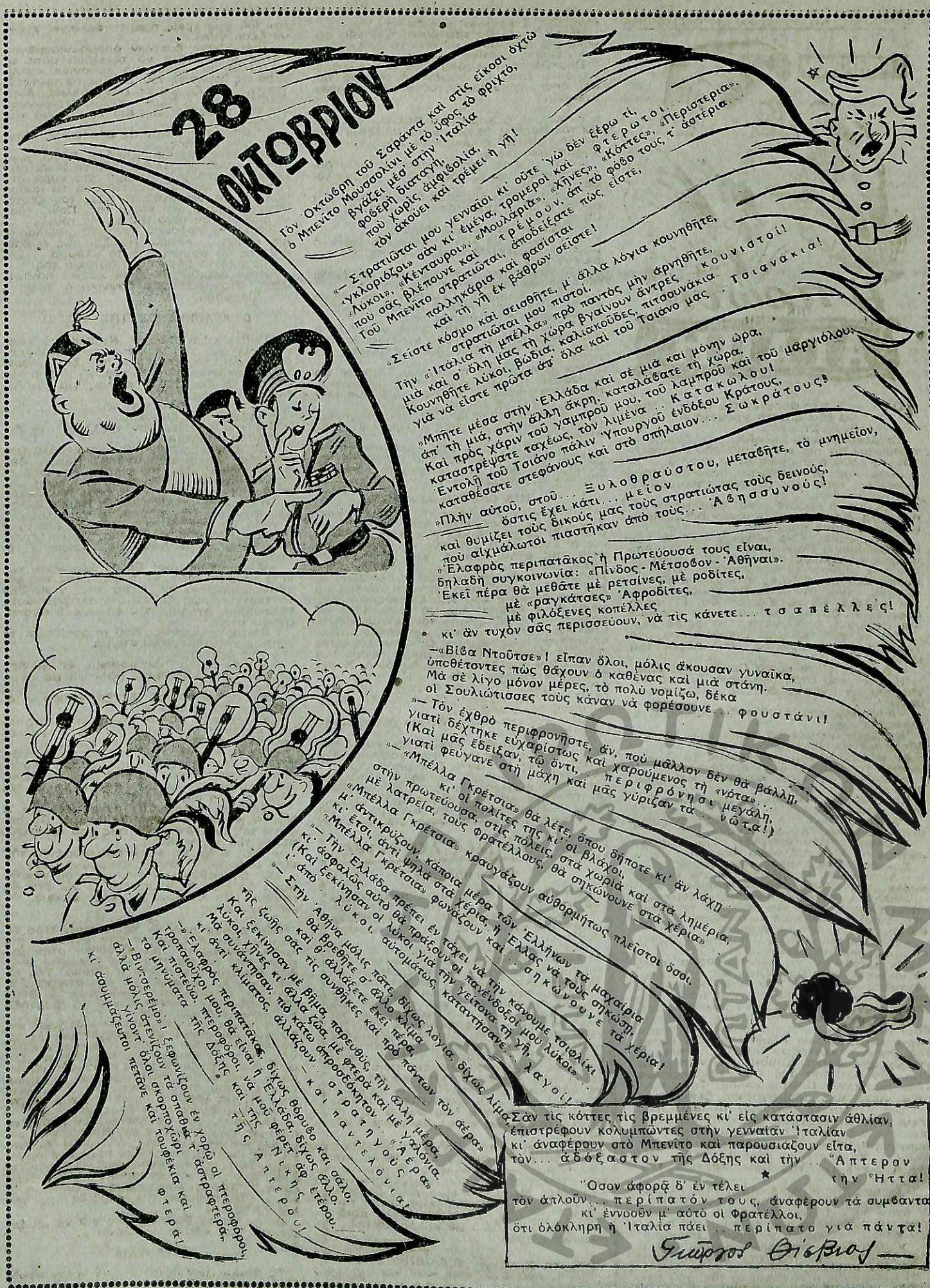
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΙ

Ζωή μέσα στις πέτρες!

παντήσεις ὁ αὐτὰ τὰ μυστήρια.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

1ον

Τρεις ώρες έκανε ούρα η Μάρθα έξω από τα γραφεία του Έρου του Σταυρού.

Το Δεκαεθριανό ζερόθωρο της ζύριζε το πρόσωπο. Μα πιο πολύ, πιο αδυσώπητο ήταν το κρύο πουνούκιο στην καρδιά.

Γύρω της οι άνθρωποι σπύωναν τους γαϊκάδες τους. Οι γυναίκες τυλιγόνταν στα παλτά τους.

«Κρυώνει η καρδιά τους! είπε μέσα της η Μάρθα. Κρυώνει κι' αυτοί των η καρδιά...»

Πόσες φορές είχε κάνει ούρα για την ίδια υπόθεση η Μάρθα στο Ύψουνο, όσο υπήρχε ελληνικός στρατός, κι' έπειτα, όταν πια μπήκαν οι κατακτητές, στον Έρου του Σταυρού. Κι' όλο την ίδια απάντηση άκουε. «Όλο την ίδια. Μα σήμερα έρχονται με μια καινούργια έλπιδα. Γι' αυτό έσφιγγε τα δόντια της για να μη κτυπάνε και περμιέμε υπομονετικά τη σειρά της.

«Επί τέλους, κάποτε μπήκε μέσα στο γραφείο. Ο υπάλληλος, την ήξερε πια καλά.

— «Α, σεις είστε κυρία Πρινά: της είπε. Η φωνή του ήταν θλιμμένη. Και τα λόγια του αντίκρουσαν άμεσως μετά, παγωμένα:

— Δυστυχώς τίποτε. Ο σύζυγός σας είναι αγνοούμενος.

Η Μάρθα άπλωσε τα χέρια της, λές κι' ήθελε να τον ικετεύσει.

Κι' ο υπάλληλος, νοιώθοντας τη βουβή αγωνία της, άνοιξε έναν κατάλογο.

— Όριστε, της είπε, κυττάτε και μόνη σας.

Και διάβασε η Μάρθα, με μεγάλο στοργικό γράμμα:

«Αλέξης Πρινάς, Λοχίας. Έξαφανισθείς στην Άλβανία. Αγνοούμενος».

— Φοτε... Δεν υπάρχει πια έλπιδα; ρώτησε ο υπάλληλος της άκουσε.

— Αυτό ποιος μπορεί να το πει θετικά, κυρία μου; Πάντα υπάρχει έλπιδα.

— Άλλά, γιατί να κοιτάξετε; Έχουμε κρατήσει τόνομα σας. Αν μάθουμε το έλαχιστο, αν ανακαλύψουμε το παραμικρό ίχνος θα σας ειδοποιήσουμε άμέσως.

— Ευχαριστώ, ψιθύρισε η άμοιρη γυναίκα μπανκικά, κι' έφυγε.

Δεν μπορούσε να μείνει μέσα σ' αυτό το γραφείο άλλη ώρα. Πίσω της ήταν εκατοντάδες γυναίκες που αγωνιούσαν για τους καλούς τους, εκατοντάδες μάνες που λυγάρωναν να μάθουν για το παιδί τους.

Βρόχιζε σε λίγο στο δρόμο, στο ζερόθωρο πάλι. Δεν μπορούσε ούτε να τρέξει της στεγνά, ούτε να κλάψει πια. Τα μάτια της χωρίς έκφραση, μακριά, σπληνικά, έτοιμα σαν αστραπή από τη σκέψη της πως ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς. Τότε κυττάγε γύρω της, τροισμένη, ξεκινώντας για μια στιγμή τη συμφορά τη δική της, ξεκινώντας τη συμφορά της πατρίδας. Και περιμένα να ιδά κάτι που να θυμίζει τη γιορταστική μέρα. Περνούσε έξω από τα μαγαζιά. Μα όλα ήταν έρημα, νεκρά. Ήταν η παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1942.

Ο δρόμος της φάνηκε ατέλειωτος άσπρου να φθάσει στο σπίτι της, στο Λεβίδι. Κι' όταν πια διάβηκε το κατώφλι, και βρέθηκε στο ζεραμένο της κρηάκι, στήθηκε. Δεν είχε το κουράγιο ν' ανοίξει την πόρτα, ν' αντικρούσει την ερωτηματική ματιά της αδερφοπούλας της, την ξεψυχισμένη ματιά της μητέρας της.

Η Σόφη άκουε η αδερφοπούλα της, την περμιέμε πίσω απ' την κουρτίνα, και μόλις

την είδε, έτρεξε κι' άνοιξε την πόρτα. Μπήκε η Μάρθα στο σπίτι, που της φάνηκε πιο πανωμένο κι' από το δρόμο.

— Λοιπόν; ρώτησε η Σόφη.

Προχώρησε η μεγάλη προς την πολυθρόνα όπου ήταν βαλμένη η μητέρα της και αποκρίθηκε χωρίς ούτε καν ν' αναστενάξει:

— Τίποτε!

Σταύρωσε η Χαρίκλεια Βέλτου, η μητέρα της Μάρθα, τα χέρια της με μια κινήσι απελπισίας. Κι' η μικρούλα Σόφη αναστέναζε χωρίς μιλία.

Είχαν μιλήσει τόσο αυτές οι τρεις δυστυχισμένες για τον πόνο τους, είχαν κλάψει τόσο!

Εμειναν έτσι κάμποση ώρα βουδές. Και πρώτη η Σόφη μπόρεσε ν' ανοίξει το στόμα της:

— Τώρα τί θα κάνεις, Μάρθα;

— Τι μπορώ να κάνω; Ψιθύρισε άχνά η μεγάλη. Τίποτε! Άπολύτως τίποτε! Θα περμιέμε ακόμα.

— Παναγία μου, γιατί να πάθουμε εμείς αυτό το κακό; βόγγηξε η μάνα.

— Μήπως είμαστε οι μόνες; αποκρίθηκε με θλιμμένο χαμόγελο η Μάρθα. Χιλιάδες έχουν χάσει τους δικούς τους.

— Γι' αυτό, κόρη μου, είπε γρήγορα η Χαρίκλεια, πρέπει κι' εσύ να είσαι λογική στον πόνο σου. Έσύ όμως έλυσες. Θα πεθάνεις!

Δεν αποκρίθηκε η Μάρθα. Άρχισε να συγυρίζει το νοικοκυμένο της μπανκικά. Μπανκικά έπιασε κι' η Σόφη το βιβλίο της.

Ήταν μαθήτριά ακόμα η μικρή.

Κι' έτσι πέρασαν βουδές την άσπρη αυτή μέρα, όπως και τόσες άλλες, και τόσες άλλες.

Τη νύχτα μονάχα στο κρεβάτι της η Μάρθα άπλωσε το μυαλό της έλευθερο, κι' έλεγε πάλι πίσω, την ιστορία της αγάπης της και της συμφοράς της.

ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΑΓΑΠΗ

Ήταν μικρούλα σαν τη Σόφη, δεκάεπτα χρονών κοπελλάκια όταν πρωτογνώρισε τον Αλέξη Πρινά. Μια τυχαία γνωριμία σ' ένα ταξίδι. Πήγαινε με την οικογένειά της στην Αϊδηπό, και πήγαινε κι' αυτής με τη μητέρα της. Οι γονείς τους έπιασαν κουδέντα, τα παιδιά άρχισαν να χαριεντίζονται. Έπειτα η τύχη τόφερε να βρουνε χωμάτιο στο ίδιο ξενοδοχείο. Ένας μόνος έφθασε για να πλεχτεί το είδύλλιο. Ο Αλέξης ήταν τότε είκοσι πέντε χρονών. Έξυπνο παιδί, μπανκικός ηλεκτρολόγος με λαμπρό μέλλον μπροστά του.

Η Μάρθα είχε μια μικρή προκοπύλα αλλά ήταν όλο οροσιά και όμορφιά. Χόρεψαν μαζί, έκαναν μπάνια μαζί, πήγαν εκδρομές μαζί. Κι' όταν έφθηναν την ίδια μέρα από την Αϊδηπό, οι γονείς τα είδαν κι' όλες τελειώσε.

Μόλις νύχτισαν στην Άθήνα ανήγγειλαν τους αρραβώνες.

Θυμάται η Μάρθα. Έκείνο τον καιρό νόμικε πως άνειρευται. Τον αγαπούσε τον Αλέξη τότε; Κι' αυτό δεν μπορεί να το πει.

Ήταν τόσο παιδί ακόμα θυμάται μονάχα πως ανατριχίλασε όταν τη φίλωσε, και τούλεγε πάντα φοδισμένη: «Μη!... Μη!...» θυμάται πως αν τυχαινε να μη

ΟΙ ΈΛΛΗΝΕΣ ΛΕΒΕΝΤΕΣ

κι' ο πόλεμος

Στην άφραία Έλλάδα τα παλληκάρια δέ φοβούνται τον Πόλεμο.

Φοβούνται τους θεούς κι' οι θεοί ά γρυπνούν ν' αυτούς και τους προστατεύουν...

Στη χώρα που πλημμυρίζει από φως, οι λεβέντες παίρνουν τον πόλεμο για πανηγύρι. Φεύγουν για τη μάχη με το τραγούδι και γυρίζουν με τρόπαια, ά γέρουχοι, σαν θεοί! Η σκέψις πως πάνε να πολεμήσουν για τη λευτεριά τους, τους κάνει να περπατάνε περήφανα σαν να κερματίζουν την ίδια τους τη λεβεντιά. Λιοντάρια, ημίθεοι ήρωισμοί, κόδοινα τη Δάφνη μέσ' απ' το περιδούλι του κάρου! Τ' αντιρμιέμενα τους στήθη, κυκλώπεια μοιάζουνε τείχη που πίσω απ' αυτά κρύβεται η μεγάλη καρδιά τους! Πολεμάνε με δύναμη κι' όρμη. Οι ακλόνητες καρδιές τους κτυπάνε στον ίδιο ρυθμό των ημίωνων προγόνων τους: Λευτεριά ή θάνατος!

Στην ιερή γη της Ελλάδας, ο έχθρος συντριβεται. Ο τόπος είναι ιερός και δεν χωράει τους βεδιλήους! Οι στρατιώτες όταν στην Έλλάδα, είναι άσυνκριτο πολέμιότες! Μέσα στο αίμα τους βρίσκει το σπέρμα της ανδρείας. Στην παύση της Έλλάδα, τα παλληκάρια μοιάζουν σαν λιοντάρια με χρυσά καπλά!

Νοέμβριος 1940

ΖΑΝΑΝΤΡΙΣ

(Από τη Συλλογή «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΑΛΜΟΣ», που εκδίδεται κατ' αυτός)

τόν ιδά δυο τρεις ημέρες έλαιο, χωρίς να ξέρει γιατί.

Ένα χρόνο έμειναν αρραβωνιασμένοι. Ήταν απαραίτητο να τελειώσει αυτή το Γυμνάσιο κι' αυτός να κανονιστεί καλλίτερα της δουλειάς του. Κι' έπειτα παντρεύτηκαν. Άνοιξε, χάρες, μοσχοβολίες. Αυτά θυμάται τώρα η Μάρθα, καθώς στριφονγυρίζει στο κρεβάτι της και τα δάκρυα την πνιγνουν.

Κι' έπειτα θυμάται τις μέρες της ευτυχίας, της αγάπης.

Βογγάζει η έρημη γυναίκα. Ποθεί τόσο την αγκαλιά του. Ποθεί τόσο τη φιλία του. Ποθεί να τυλίξει τα χέρια της γύρω στο λαιμό του, να του αναστατώσει τα μαύρα μαλλιά, να αισθανθεί το χέρι του ζεστό, δυνατό απάνω στο κορμί της. Ποθεί τόσο ν' άκούση τον τόνο της φωνής του...

Χώνει το πρόσωπό της στο μαξιλάριο, και κλαίει... κλαίει. Νομίζει πως η καρδιά της θα ραγίσει από το κλάμμα.

Δυο χρόνια βάσταζε η ευτυχία της. Ήταν ακριβώς δυόμιση χρόνια παντρεμένη, όταν ούρλιαζε ξαφνικά η σειρήνα τον Οκτώβριο.

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΦΕΥΓΕΙ

Έφυνε κι' ο Αλέξης. Ντύθηκε το κακί, κι' ήρθε με το θλιμμένο του χαμόγελο στα χείλη, το χαμόγελο που δεν μπορεί να το ξεχάσει ποτέ η Μάρθα, να της πη πως φεύγει το ίδιο βράδυ κιάλας για το Άλβανικό μέτωπο.

Τον κυττάζε σαν χαμένη.

— Φεύγεις; της άναείπει.

Και την έσφιξε, σαν τρελλός, στα δυο χέρια του μπράτσα.

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ, γυναίκα μου, γλυκεία, χρυσή μου αγαπητή! Μάρθα, δεν σε χόρτασα! Δεν σε φίλησα όσο ήθελα, δεν σε χάρηκα... Αν πεθάνω, η ψυχή μου θα βασανίζεται πάντα από αυτό τον καμύλο.

Ήταν σαν τρελλός. Κι' η Μάρθα έκλαιγε, έκλαιγε, δεν μπορούσε να μιλήσει.

— Μα θα γυρίσω! της φώναζε έπειτα ο Αλέξης. Θα γυρίσω, Μάρθα, να το ξέρεις. Δεν θέλω να πεθάνω. Θα γυρίσω. Τ' άκουσε:

— Αγαπημένε μου! Θα σε περιμένω, του είπε τότε κι' αυτή, κι' η φωνή της της φάνηκε παράξενη στ' αυτά της, γιατί δεν το πίστευε πως ζούσε στ' αλήθεια αυτή τη φοβερή στιγμή, πως έφευγε ο αγαπημένος της.

— Θα με περιμένεις; Μοι το όρκίζεσαι; τη ρώτησε την τελευταία στιγμή.

— Σ' όρκίζομαι.

— Κι' αν πουνε πως χάθηκε, κι' αν δεν ζέρονται που βρίσκονται, πάλι να με περιμένεις.

— Θα σε περιμένω, Αλέξη, όπου ν' άσπρίσουν τα μαλλιά μου.

Της χάριζε τις καστανές μπούκλες και την κυττάζε στο πρόσωπό της το γλυκό, που ήταν ζαναμένο από το κλάμμα.

— Να με περιμένεις όσο υπάρχει έλπιδα στη ζωή. Αν όμως σου πουνε πως σκοτώθηκε, τότε, Μάρθα, γλυκεία μου, να ζαναπαντρεύεσαι. Τ' άκουσε: Δεν θέλω να με κλάις σ' όλη σου τη ζωή.

— Δεν θα παντρευτώ ποτέ! φώναζε η Μάρθα πνιγμένη στ' ανασφάλεια. Θα πεθάνω κι' εγώ, αν μάθω πως εσύ δεν πρόκειται πια να γυρίσεις.

— Όχι, θέλω να είσαι ευτυχισμένη, της είπε σοδάρ. Τ' άκουσε, μικρούλα μου:

«Κι' αν πεθάνω, η ψυχή μου θα νοιώσει χαρά αν είσαι ευτυχισμένη... Μα δεν θα πεθάνω. Θα γυρίσω. Κι' εσύ, είπαμε, θα με περιμένεις».

Πως έφυγε από τα χέρια της; Πως σε κάποια στιγμή ένοιωσε την αγκαλιά της κρύα, παγωμένη; Πως βρέθηκε στην άγκαλιά της μάνας της, της αδελφής της; Δεν θυμάται πια τίποτε η Μάρθα. Της είπαν πως λιποθύμησε για μια στιγμή. Ήταν το λυγροφόριο πουτέλιε ο θάρος στην άδυστατη γυναίκα για να βαστάσει τον πόνο του χωρισμού.

Τα γράμματα του έπειτα: Ολάνες και δάκρυα κλεισμένα σε λίγες λέξεις, σε λίγους χαρακτήρες. Άγάπη, αγαπητή! Πως την έλεγαν, πως την έκαναν ευτυχισμένη και δυστυχισμένη μαζί. Πως την κράσαν να περάσει τους φοβερούς μήνες του πολέμου, τους φόβους, τις αγωνίες. Ρε την τελευταία στιγμή λάβαινε γράμματα του, ως τη στιγμή που έγινε η κατάρα του.

Από τότε, τον περιμένα. Τον περιμένα μαζί με τους πρώτους στρατιώτες που γυρίζαν, και γέμικαν την Άθήνα με τη φρίκη της καταστροφής. Τον περιμένα άργά, όταν εξακολουθούσαν να έρχονται ένας ένας οι καθυστερημένοι. Τον περιμένα... Τώρα; Τον περιμένα αλβανικά; Τότε; Τα πάντα της καρδιάς της της λέει. «Όχι!»

Δαγκώνει τα δάκτυλά της για να μη ξεψυγίσει. Και κλαίει... κλαίει...

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Το άρμα των απριλιτικών τριαντάφυλων κύκλωσε τη Μάρθα μόλις γυτίκε στα

σπίτι της. Στάθηκε στο κατώφλι, κι' έκλεισε τα μάτια της ταραμμένη.

— Μάρθα!

Η Σόφη έτρεξε ζαναμένη, με τα μάτια της που άστροφταν.

— Μάρθα! Ο Πανόπουλος σοδούτελε πάλι λουλούδια. Θαμνίσαι! Απριλιάτικα τριαντάφυλλα!

Μπήκε η Μάρθα στη μικρή τραπεζαρία. Στο γυάλινο άνοδοχείο, τα άπολόχρωμα λουλούδια φαινόταν σαν ψεύτικα.

Η μητέρα της την κυττάζε έρευνητικά στα μάτια.

— Είδες; της είπε. Πάλι λουλούδια. Δεύτερη φορά αυτή την εβδομάδα.

Κάποτε η Μάρθα κι' αναστέναζε. Τα λουλούδια φάνταζαν παράξενα μέσα στο φτωχικό σπίτι.

Τίποτε σκεδόν δεν είχε άπομεινει από το σπιτικό τους. Δυο χειμάνες δυστυχίας, δυο χειμάνες κατοχής, άρρωσαν μαζί με τόσες φυχές, και τα φτωχά σπιτικά των άρραβωνιωμένων οικογενειών. Κάδρα, χαλιά, άσπρη, όλα είχαν φύγει. Κι' άπομειναν τα ξερά έπιπλα μέσα στους γυμνούς τοίχους.

— Μπόρεσε να ψωνίσεις τίποτε; ρώτησε η Χαρίκλεια.

— Νά, λίγα χόρτα... Λίγα χόρτα μονάχα. Ή άρρωστη μάνα αναστέναζε.

— Ρε πότε πια θα τρώμε λίγα χόρτα; βόγγηζε. Άχ, δεν βαστώ άλλο!...

— Τι θέλεις να κάνουμε, μάνα; ρώτησε η Μάρθα και κυττάζε ανίσυχη τη μητέρα της.

— Δεν ξέρω... Δεν ξέρω...

Η Μάρθα χαμήλωσε τα μάτια. Συνεννοήθηκαν έτοι βουβή οι δυο γυναίκες. Και η Σόφη, μπαίνοντας κι' αυτή στο νόημα, φώναζε, αψηφιστά:

— Αν όμως θάρρος στον κύριο Πανόπουλο, θα σου κάνω άμέσως πρόταση.

— Κι' έτσι θα σωθούμε, συμπλήρωσε η Χαρίκλεια.

Η Μάρθα σπκώθηκε.

— Όχι! ψιθύρισε άχνά. Όχι!

— Όπως θέλεις, έκανε η μητέρα της, κι' αναστέναζε βαρέα.

Κάποτε στο φτωχικό τους τραπέζι, βουδές, πικραμένες, Κάθε τόσο τα μάτια τους άδρα σπύωνταν και αντίκρουαν τα λουλούδια, κι' οι ματιές τους αυτές έλεγαν φανερά:

— Νά, η μόνη έλπιδα. Νά, η μόνη άκτίδα μέσα στη σκοτεινιά. Αυτά τα τριαντάφυλλα.

Η Μάρθα όμως, άπέφυνε να τα κυττάξει. Τόσο, που η Σόφη νέλασε και της είπε με το παιδικό της ύφος:

— Δεν τα κυττάς τα τριαντάφυλλα; Ή φοβάσαι μη σε πλανέψουν;

— Δε θέλω να μου μιλάτε γι' αυτά! φώναζε η Μάρθα, με ξαφνικό ζέσπασμα θυμού. Τ' άκούσε: Δεν θέλω.

— Καλά, μη θυμάνεις! είπε η μητέρα της υολακά.

Και πέρασαν πάλι μερικές ημέρες άσυχες φαινόμενικά, γεμάτες αγωνία όμως για τη Μάρθα.

Ο ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πριν από τον πόλεμο η Μάρθα είχε συναντήσει μονάχα μια φορά με το χρηματιστή Πάνο Πανόπουλο. Κατοικούσε άπέναντί τους, στην πολυκατοικία. Κι' ένα βράδυ, που είχαν πάει σε κάποιο γειτονικό σπιτί, συναντήθηκαν εκεί, κι' ο Πανόπουλος φάνηκε να βρίσκει ευχαρίστησι στην συντροφιά της. Ήταν νιόνψη τότε η Μάρθα, κι' ούτε είχε μάτια να κυττάξει άλλον άνδρα από τον Αλέξη της.

Έπειτα, τυχαινε να τον συναντήσι στο δρόμο, κι' αυτός τη χαιρετούσε τυπικά, χωρίς ποτέ να σταματήσει και να της μιλήσει.

Τώρα με τον πόλεμο δικος, η τύχη τόφερε να βλέπεται κάποτε και πολλές φορές την ημέρα. Καταφύγιο δεν είχε στο σπίτι της η Μάρθα, και μόλις σήμαινε συναγενομένο, έτρεχαν όλοι στο καταφύγιο της πολυκατοικίας. Έκει πολλές φορές συναντούσαν τον Πάνο Πανόπουλο. Αυτός, μόλις τις έβλεπε πήγαινε κοντά τους και δεν μιλούσε με κανέναν άλλον παρά με τη Μάρθα.

Ποτέ δεν της είχε πη μια άπρητη κουβέντα, ούτε της είχε κάνει τον παραμικρό έρωτικό υπαινιγμό. Μιλούσαν για διάφορα ζητήματα, και τη ρωτούσε πάντα μ' ενδιαφέρον αν έχη νέα από τον άντρα της.

Μετά την είσοδό των Γερμανών, όταν σταμάτησαν πια οι συναγενοί και τα καταφύγια, κάμωσαν καιρό, δεν τον είδαν καθόλου. Έπειτα, μια μέρα, ξαφνικά πήγε να τους επισκεφθεί, και να προτείνει στη Μάρθα αν θέλει να τη βοηθήσει σε τίποτε μια και δεν γύρισε ακόμα ο άντρας της.

Προσνημικά, έτρεξε κι' αυτός εδω κι' εκεί για να πάρη πληροφορίες, κι' η Μάρθα ένοιωσε ευγνωμοσύνη μέσα της γι' αυτό τον άνδρα που της είχε δείξει τόσο συμπάθεια στη δυστυχία της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Ή συνάετοι.

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

17ον

Σκοτώθηκε μονάχος του.

— Σκοτώθηκε μονάχος του... έκανε η Ελθίρα με κατάπληξη.

— Πως; Με τί μέσον; Πες μου, Άλκη, θα τρελλάσθω.

— Χρές πήγα και του είπα εκείνο που του παρήγγειλες. Με κυττάζε παράξενα όταν τ' άκουσε, και μου είπε:

«Ρώσε έτσι: Της έδωσαν χάρη της Ελθίρας; Κι' αυτή μου παραγγέλλει πως θα κρατήσει το λόγο που μουδωσε;»

— Ναι, του είπα, και τον κυττάζε έρωτηματικά.

— Μουχίς ύποσχεσθι να πεθάνω μαζί μου, μου είπε.

— Εγώ δε μίλησα, Ελθίρα, σε βεβαίως πως δεν του είπα λέξι. Αυτός όμως μετά κάμποση ώρα μου είπε:

— Θέλεις να μου κάνεις μια χάρη που θα σ' ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή, και μετά το θάνατό μου ακόμα, αν υπάρχει ψυχή;...

— Του ύποσχεσθκα.

— Να μου φέρεις ένα κουβάρι μετάξι Χοντρό, νερό μετρώ.

— Ελθίρα, είπε ο Άλκης με φωνή βραχνή. Δεν ύποσχεσθκα γιατί μου το ζήτησε αυτό. Κατά όμως μέρα μου μούλεγε πως η παρακαλία του δεν ήταν τόσο απλή όσο φαινόταν. Μ' έλε αυτό, του πήγε σε λίγο το κουβάρι, το μετρώ που μου ζήτησε.

— Ευχαριστώ, μου είπε θερμά. Έλα αύριο το πρωί, έρχο ίσως κατ' άπουδείο για να σου πώ, μου είπε και χωρισθήκαμε.

Σήμερα το πρωί, όταν πήγα, Ελθίρα, μου είπαν πως είχε αυτοκτονήσει μ' ένα παράξενο τρόπο. Είχε δώσει στο κάγκελο του παραθύρου το μετρώ πολλές φορές στριμμένο, κι' είχε τυλίξει το λαιμό του. Έπειτα τραβήχτηκε τόσο που πνιγνκε.

Πως μεταδίδεται η πολιομυελίτις

Έπιστημονικά ζητήματα

«Αν κόβε παιδί με χλασάμενα δόντια φροντίζεις να τα θεραπεύσεις άγκυράς, θα λυγάρουν σημαντικά τα κρούσματα της πολιομυελίτιδας ή παιδικής παραλυτικής. Αυτό βεβαιώνουν δυο Αμερικανοί επιστήμονες, ο δοντοπαιδίατρος Αϊκένμπεργκ κι' ο μικροβιολόγος Γκραμπ. Εισάγοντας λίγα μικρόβια αυτής της άρρώστιας μέσα σε χλασάμενα δόντια πηλίκων, προκάλεσαν πολιομυελίτιδα σ' ένα απ' τα ζώα και νεοεικές θλάδες σε πολλά άλλα. Έξέτασαν σε άλλου τα θύματα διαφόρων τοπικών επιδημιών πολιομυελίτιδας και διαπίστωσαν ότι τα 70% περίπου είχαν κορυβία δόντια, ενώ, απ' όσα παιδιά δεν έπιασαν την άρρώστια, μόνον 25% είχαν δόντια χλασάμενα. Άλλοι έρευνήται μελέτησαν τους πιθανούς τρόπους μεταδόσεως της πολιομυελίτιδας, ανεξαρτήτως άκούμ απ' την έπιστήμη. Βρίκταν λοιπόν ότι οι μόνες μεταδίδουν το μικρόβιο, όταν καθανται πάνω στις τρυφές. Δυο χιματίζδες έμψανισαν μέσα στο αίμα τους τεταία μικρόβια, άφου έφαγαν ξεολουζιμένας μπανάνες που είχαν μείνει εκτεθειμένες σε σπτήια άρρώστων. Έπίσης η πολιομυελίτις μεταδίδεται με τη συνάφεια ύγιων και άρρώστων. Αν δεν ληφθούν μέτρα άπομυώσεως, ξαπλώνεται σε μια κυκλική ζώνη διαρκώς μεγαλύτερη γύρω απ' την άρχική εστία της, με ταχύτητα εξαπλώσεως περίπου 1 χιλιόμετρου κάθε 6 ημέρες.

— Στέφανε, ψιθύρισε η Ελθίρα, τρέμοντας συγκορμ.

— Ένα σημείωμα άρρωσε για όσνα, είπα ο Άλκης. Θέλεις να το ιδής Ελθίρα; Μοι το έδωκες κρυφά, με πολύ φόβο, κάποιος φυλακισμένος. Τόχει κλεισίει σ' ένα φακέλλο, και γράφει απ' έξω για τελευταία του έπιθυμία να το διαδοθεί εσύ, μονάχα εσύ, άποκλειστικά.

— Δώσε μου το, φώναζε άγρια η κοπέλλα.

— Άνοιξε το φακέλλο, ενώ τα χέρια της έτρεμαν σαν φύλλα άρρωμένα από το βόρια και διάβασε αυτές τις λίγες λέξεις, γραμμένες με χέρι σταθερό:

«Πολυαναμμένη μου,

»Δε θέλω να πεθάνεις για μένα. Και για να μην έχω κανένα φόβο πως θα φωνά ανάστος του ρόλου που μουδάζεις, άποφάσισα να δώσω τέλος μονάχος μου απ' τη ζωή μου. Τι σημασία έχει μια μέρα νωρίτερα ή άργότερα; Ένε ο μόνος τρόπος για έξασφαλισμό κι' από τον εαυτό μου. Ίσως νάχρησ όκιστο στους φόβους σου. Ίσως όταν αντίκρουω τις κάννες των τουφεκιών στραμμένες έπάνω μου, δειλιάσω. Μα πριν απ' όλα, δε θέλω να πεθάνω εσύ. Θέλω να ζήσεις, Ελθίρα, τ' άκούς; Κι' όταν θαρρώ η γλυκεία μέρα της λευτεριάς, νάχρησ εσύ στον τάφο μου, και να παρακαλέσεις το θε

Η «ΙΝΓΚΟΛΙΝΗ»

Θ' αντικατάσταση τούς γαιάνθρακες και το πετρέλαιο

Ανάμεσα στα μεγάλα μυστικά που περιήλθαν στην κατοχή των συμμάχων, έπειτα από την κατάρρευση της Γερμανίας, συμπεριλαμβάνεται και η «Ινγκολίνη», που ο κατασκευαστής της δόκτωρ Ουόλτερ παρήδωσε τελευταία στους Άγγλους.

Η «Ινγκολίνη» δεν είναι κανένα καινούργιο όπλο. Είναι χημική ουσία, που αποτελεί, όμως, μία τεραστία πρόοδο στην εξέλιξη των μέσων κίνησης της εποχής μας.

Στην ανακάλυψή της έδωκε αφορμή η σπάνια των καυσίμων όλων - γαιάνθρακας και πετρέλαιο κυρίως - από τα οποία υπέφερε κατά την τελευταία περίοδο του πολέμου η Γερμανία.

Είνα αναμφισβήτητο σήμερα ότι το άρπικό σχέδιο του Χίτλερ ήταν να άρξουν τον πόλεμο για την αποδούλωση της Εσθονίας το 1942 ή 1943, όπως ο «δικτάτωρ των καυσίμων», ο Γκαίρινγκ, υπέδειξε ότι όλα θα είναι εύκολα. «Αλλά» η μοίρα επέβλεψε τους πωργάτες αυτούς της καταστροφής και του δολέρου και, αντί για το 1942 ή το 1943, άρχισαν τον πόλεμο τρία χρόνια πρωτότερα.

Γι' αυτό μία από τις πρώτες σκέψεις του Γκαίρινγκ ήταν να ιδρύσει ένα εργαστήριο μελετών για την αντικατάσταση των συντησιμένων καυσίμων όλων με άλλες, που η παραγωγή τους να είναι ευχερότερη και αφοσιότερη.

Το εργαστήριο αυτό διεισδύρησε από το φθινόπωρο του 1940 κοντά στο Μόναχο, απόλυτη δε μυστικότητα επιβλήθηκε γύρω από τα πειράματα και τις έρευνες, που γίνονταν σ' αυτό.

Η «Ινγκολίνη» που ανεφέραμε αποτελεί μία από τις σημαντικότερες ανακαλύψεις, γιατί όχι μόνον έδωσε μία ικανοποιητική λύση στο πρόβλημα που είχε θέσει ο Γκαίρινγκ στους Γερμανούς επιστήμονες, αλλά και εξεπέρασε όλες τις προσδοκίες του.

Ο δόκτωρ Ουόλτερ, έπειτα από πολλά πειράματα, κατόρθωσε να σταθεροποιήσει το υπεροξείδιο του υδρογόνου μέσα στο νερό, σε μία συμπίκνωση που έφθανε τα 80%.

Εάν εισαχθεί μία ποσότητα δευτέρου ως σπινθηριστή, επιτρέπεται άμεσως αποχωρισμός του υδρογόνου, που έχει ως αποτέλεσμα την παραγωγή μίας τεραστίας ποσότητας θερμότητας. Η θερμότητα αυτή προκαλεί αυτόματα τον βρασμό και την εξέλιξη του υδρατμού, όπως ακριβώς γίνεται μέσα στον λέβητα μίας ατμομηχανής, που θερμαίνεται με γαιάνθρακα ή με οποιαδήποτε άλλη ουσία.

Από τη στιγμή που έγινε η ανακάλυψη αυτή, όλο το πρόβλημα ήταν πως θα μπορούσε να εξαασφαλισθεί η συνεχής και σταθερή παραγωγή ή ενεργείας και πως η ένεργεια αυτή θα μπορούσε να μεταβιβασθεί στους κωλινδρους και τα πιστόνια μιας ατμομηχανής.

Ο δόκτωρ Ουόλτερ και οι συνεργά-

ται του έδωσαν ικανοποιητικά και το πρόβλημα αυτό.

Υπολογίσθηκε έτσι ότι μία ατμομηχανή που θα κινείται με «Ινγκολίνη», θα μπορούσε να αναπτύξει άρπική ταχύτητα μέχρι 920 χιλιόμετρα την ώρα, που θα κατέβαινε λίγο άργότερα στα 800 - 850 χιλιόμετρα, σύμφωνα με το νόμο της βαρύτητας εξασθενησής της ένεργειας.

Η ταχύτης αυτή θα ήταν πραγματικά διγυγώδης, αλλά και καταστροφική. Για το λόγο αυτό, εγκατεστάθη από την πρώτη στιγμή κάθε σκέψης χρησιμοποίησής της στις χειρουργικές μεταφορές. Αντίθετα, όμως, παρουσιάζονταν ένα πελώριο πείσο δράσεως στη θάλασσα και στον αέρα, όπου τα αεροπλάνα και τα αεροπλάνα δεν κινούνταν πάνω σε γραμμές και δεν έχουν ν' αντιμετωπίσουν ανωμαλίες του εδάφους, δύσκολες στροφές κλπ.

Οι Γερμανοί - εύτυχως για την ανθρωπότητα - δεν πρόφθασαν να χρησιμοποιήσουν το νέον αυτό μέσον κίνησης, γιατί τους προέλαβεν η κατάρρευση. Οι δοκιμές που έκαναν, όμως, οι σύμμαχοι, αποδεικνύουν ότι η «Ινγκολίνη» θα μπορούσε να επιφέρει μίαν αληθινή αναστάσι στην ναυσιπλοΐα και στην αεροπλοΐα.

Αντί να είχε εξωφασμένα με γαιάνθρακα ή με πετρέλαιο, τα πλάια επιφανείας ή βυθού θα είχε δυνατόν να κινούνται αποκλειστικά με «Ινγκολίνη», που θα τους εξασφαλίσει μία μέση ταχύτητα 700 περίπου χιλιόμετρα την ώρα. Και το ίδιο θα συνέβη και με τα αεροπλάνα. Τα πολεμικά αεροπλάνα ιδίως θα μπορούσαν να είναι σχεδόν άπρόσβλητα από το αντιερατοροπικό πυροβολικό, αφού θα μετακινούνταν κατά 200 μέτρα περίπου μέσα σ' ένα μόνο δευτερόλεπτο!

Ένας ήρωϊκός κληρικός

Ένας απ' τους πρωταγόνες του νορβηγικού κινήματος αντίστασής κατά των Γερμανών κατακτητών, ήταν ο Λουθρανός αρχιεπίσκοπος Μπέργκραβ. Η άστυνομία του Κουτίλινγκ τον είχε φυλακίσει στο σπίτι του. Αυτός όμως, με την ψυχική του δύναμη και την πειστικότητα του, κατόρθωσε να πάρει με το μέρος του τους φρουρούς του. Κάθε νύχτα λοιπόν, έβγαίνει κρυφά απ' το μοναχικό σπίτι του, μεταμφιεσμένος, φορώντας γυναικεία και ψευτικά γένεια, κι έκανε ένα ταξίδι 20 χιλιόμετρων, για να φτάσει στο «Όλο και να προσφέρει στις μουσικές συγκεντρώσεις της Νορβηγικής Εκκλησίας, που συνεργάζονταν με τις οργανώσεις αντίστασης. Χάρης σ' ένα έξυπνο κρυπτογραφικό σύστημα, επικοινωνούσε τακτικά με όλους τους Νορβηγούς. Αλληλογραφούσε επίσης με τον Σουηδό αρχιεπίσκοπο, γράφοντας του σε συνδυαστική ιστορική γλώσσα και όμοιόμορφα τα γραμμάτια του με το ψευδώνυμο «Ιστρος Κάτιαν». Τρία χρόνια μετά τη φυλάκιση του, δραπέτευσε δριςτικά, με τη βοήθεια των δεσμοφυλάκων του. Ο Σουηδός πρόεδρος του «Όλο φρόντισε να τον κρύψει απ' τις έρευνες των μανιασμένων αστυνομικών. Τώρα, ο αϊδ. Μπέργκραβ φροντίζει για να δαναχωρηθούν οι υκρετιμένους εκκλησίες της Νορβηγίας, και συγκεντρώσει 1.000.000 κορώνες για την έκδοσι μίας θρησκευτικής εφημερίδας.

Ένα ρεκόρ που δεν καταρρίπτεται

Σ' ένα μοναστήρι της Ολλανδίας, κοντά στη Χάγη, βρέθηκε πρόσ την μία παλιά επιγραφή, που δηλώνει ότι το απίστευτο, κάτι το καταπληκτικό! Σας την προσφέρουμε εδώ, όπως όμως ν' αναλαμάνουμε κάποια εύθυνη για την ειλικρίνεια της. Ομολογούμε μάλιστα ότι δυσκολευόμασθε κι' εμείς πολύ να την πιστεύουμε:

«Η Μαργαρίτα, κόρη του επίφανους λόρδου Φλάνδριν, κόμισης της Ολλανδίας, και της Ματθίλδης, θυγατρός του δούκα Έρρικου της Βραβάντης και α-βελφού της Βασιλείας της Γερμανίας Γουλιέλμου, ηλικίας 42 ετών, την Μεγάλη Παρασκευή του έτους 1276, στας 9 το πρωί, γενένισε τριακόσια εξήντα πέντε παιδιά, άνδρια και κορίτσια, τα οποία βαφτίσθηκαν από ένα επίσκοπο, επί παρουσίας πολλών μεγάλων λόρδων και ευγενών. Τα άνδρια όλα έπλησαν το όνομα Ιωάννης και τα κορίτσια «Ελισαβέτ. Αμέσως κατόπιν έβλεθαν όλα, καθώς και η μητέρα τους, και επέφθασαν στον ίδιο τάφο».

‘Η «μίσ ‘Αμέρিকা ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Γυμνή ή ντυμένη;

Σαράντα πέντε πολιτείες της μεγάλης αμερικανικής συμπολιτείας μετέχουν στην έκλογη της «Μίς ‘Αμέρικα», που πρόκειται να γίνει τον έρχόμενο μήνα.

Η έκλογη που θα συνοδευθεί από μεγαλοπρεπείς εορτές και θεαματικότητες επιδείξεις θα γίνει μέσα στις πολυτελείς αίθουσες του «Ατλαντικ-Σίτυ», που έχει διασκευασθεί ειδικά για το σκοπό αυτό, σε τρόπο που να μπορεί να περιλάβει τουλάχιστον πέντε χιλιάδες θεατές. Ειδική μέριμνα έχει ληφθεί επίσης για την κινηματογράφηση των εορτών και των παρελάσεων. Κατά την ημέρα της έκλογης, συνεργείο ολόκληρο από οπότες θα μεταδίδει τις ανατομικές λεπτομέρειες και γενικότερα τα προσόντα καθεμιάς από τας υποψηφίους, έτσι που και εκείνοι που δεν θα μπορούν να βρίσκονται στο «Ατλαντικ-Σίτυ» να είναι σε θέση να κρίνουν και να σχηματίσουν μία γνώμη για τις καλλονές που θα παρελάσουν.

‘Αλλ’ ενώ όλα πηγαιναν καλά, μία αληθινή βούβα εξέσπασε ξαφνικά, που προκαλεί σήμερα τεράστιες συζητήσεις και που είναι ενδεχόμενο να μεταβάλει το πρόγραμμα των εορτών.

Ένας από τους άρχηγους του γυναικισμού στις ‘Ηνωμένες Πολιτείες, ο κύριος ‘Αλντς Νάτι, δημοσίευσε σε μία εφημερίδα ένα άρθρο, που αναδημοσιεύθηκε έπειτα και από πολλές άλλες και μέσα στο οποίο υποστηρίζει, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι έ-κείνες που θα μετράσουν στο διανοητικό πρέπει να εμφανισθούν ολόγυμνες, χωρίς ούτε το φύλλο της σκιάς της μακρινής προγονόου του γυναικείου φύλου, της κατασκευασμένης Εύας!

Θαντάζεστε τί σημαίνει αυτό;

Ο κ. Νάτι υποστηρίζει ότι οιασδήποτε διαγωνισμού με ρούχα θα ήταν αναχρονιστικός, ψεύτικος και πλν από όλα... ανήθικος! Αναχρονιστικός γιατί θα μάς ξαναγύριζε στην αντιαισθητική σεμνοτυρία του παρελθόντος, ψεύτικος γιατί θα έδραβε υγιή νεες επιφανειακές λεπτομέρειες και ούτε τουλάχιστον όλες και ανήθικος γιατί με τα τούσον προκλητικά «υπονοούμενα» της γυναικείας αμφιεσσεως θα έμπραζε την κρίσι των κριτών και των θεατών, δημιουργώντας τους ταπεινούς σαρκικούς πόθους.

Ο κ. Νάτι άποκαλεί τον διαγωνισμό αυτό σκανδαλώδη και έκφραζει μάλιστα φόβους ότι είναι δυνατόν να προκαλέσει εξεγέρσεις και ταραχές!

Υπερβολές, ασφαλώς. ‘Αλλά πίσω απ' αυτές κρύβεται κάποια αλήθεια. Και ενώ όλα προχωρούσαν κανονικά για την έκλογη, μετά την διαμαρτυρία του κ. Νάτι, οι «ειδικοί» άρχισαν ξαφνικά να συζητούν τι πρόκειται να εκλέξουν και τι τέλος πάντων πρέπει να αντιπροσωπεύει η «μίσ ‘Αμέρিকা του 1945» ή η «μίσ ‘Αμέρিকা της ειρήνης», όπως την άποκαλούν.

Διακεκριμένοι κριτικοί υποστηρίζουν, πρώτα-πρώτα, ότι το ντύσιμο δεν πρέπει να επηρεάζει καθόλου τους κριτές και ότι συνεπώς πρέπει να είναι τέτοιο που να άποκρύπτει μόνον ένα μέρος του γυναικείου σώματος. Κατά τη γνώμη τους, όλο το κορμί και τα στήθη πρέπει να είναι γυμνά. Μία ταβία πλατύς μερικώς έκαστην στο κάτω μέρος της κοιλιάς, που θα εγύριζε λιγάκι και προς τα πίσω, θα ήταν άρκετη για να συμβιβαστεί τη δικαία απαισία του κ. Νάτι και να προστατεύσει την καθιερωμένη ήθικη. ‘Ετσι οι κριταί θα είχαν όλη την ευχέρεια να εξετάσουν, να μετρήσουν, να σκαλίσουν τα πάντα - έκτος από ένα μέρος του σώματος για το οποίο ίσχυει πάντοτε η προστατική απαγόρευσις των χρόνων του ‘Αδάμ.

‘Αλλοι κριτικοί υποστηρίζουν ότι, κοντά στο όλα, οι καλλονές πρέπει να εμφανισθούν και άνυποδύτες. ‘Αλλ’ η γνώμη αυτή προεκάλεσε άκονη μεγαλύτερη θύελλα κι' από εκείνη που είχε προκαλέσει η πρότασις του κ. Νάτι. Προφαντικά, ποιά γυναίκα έχει τόσο «αφονο» το κάτω μέρος του ποδιού, ώστε να μπορεί να το επιδείξει ολόγυμνο; Και δεν είναι μόνο αυτό. Γιατί η έλλειψη ενός οποιουδήποτε είδους υποδήσεως θα επηρεάζει και αυτή άκονη τη στάσι του υπολοίπου σώματος και θα έροικνε όλο του το βάρος προς τα κάτω, χωρίς τη χαριτωμένη εκείνη άντασι που έχουν οι σημερινές γυναίκες.

Μία τελευταία κριτική είναι εκείνη που άφορα το μακιγιάζ. Οι καλλονές - υποστηρίζουν μερικοί - πρέπει να εμφανισθούν άθαφες, ίσως μάλιστα και με τα μαλλιά ριγμένα στους ώμους, χωρίς κανένα ιδιαίτερο χτένισμα.

Η επιτροπή του διαγωνισμού έχει βρη κυριολεκτικά το υπελά της, με τις εξωφρενικές απαιτήσεις που διατυπώνονται από όλα τα μέρη. Συζητείται ακατάπαυστα, έγκρίνεται, άπορρίπτεται, τροποποιείται... και πάντα βρίσκεται στο ίδιο σημείο. ‘Οπωσδήποτε, πιστεύεται ότι, ως την ημέρα του διαγωνισμού, θα έχουν εξουσαλυνθεί όλες οι δυσχερείες και ότι όλα θα πάνε καλά.

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΙΝΔΙΚΑ ΧΑΡΕΜΙΑ

Οι γυναίκες και οι παλλακίδες του μαχαραγιά

Η ζωή ενός μαχαραγιά είναι κάτι το άκατανόητο χωρίς το χαρέμι των γυναικών και των παλλακίδων του, που αποτελεί το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό όλων των πριγκιπικών αυλών στις ‘Ινδίες. Και οι φτωχότεροι άναμεσα στους μαχαραγιάδες διατηρούν πάντοτε ένα πλούσιο χαρέμι, γιατί το θεωρούν σαν ιερή υποχρέωσι, που δεν τους επιτρέπεται να την παραδοούν. Το πιο περίεργο είναι ότι και οι άπληκοί τους σκεπτονται κατά τον ίδιο τρόπο. ‘Ενθ γαγγύουν για τους φόρους και ζητούν τον περιορισμό των δαπανών των πριγκιπικών των, δεν μιλούν ποτέ για τα χαρέμια τους, γιατί τα θεωρούν άος κάτι το φυσικό και το άποσφραγισμένο. Το αντίθετο, μάλιστα, θα τους φαινόταν παράξενο.

Παρ' όλη τη μονοτονία της, η ζωή του Ινδικού χαρεμιού παρουσιάζει κάποιο ένδιαφέρον.

Σύμφωνα με την άφήγησι του ‘Ινδού Βουγιάν, που περιέγραψε με πολύ ζωηρά (ράματα τη ζωή του Ινδικού χαρεμιού, η κλησις έχει άρχισει λίγο μετά το μεσημέρι.

Μόλις ο μαχαραγιάς τελειώσει το φαγητό του, φορεί τα καλύτερα ρούχα του και τα πολυτιμότερα κοσμήματά του και πηγαίνει να επισκεφθεί τις γυναίκες του, που τον περιμένουν στολισμένες επίσης σαν βασιλίσσες. Πρώτα άρχίζει από τις παρθένες που δεν έτιμθηκαν άκόμη με την ευνούχισή του, έπειτα προχωρεί διαδοχικά στις μπαγιαντέρες, στις χήρες που έχει στο χαρέμι του, στις παλλακίδες και τελευταία στις συζύγους του. Μπαίνει στο δωμάτιο καθεμιάς και συνομιλεί για μερικά λεπτά μαζί τους. Η παραιοσύνη του είναι μικρότερη στα δωμάτια των άλλων γυναικών και μεγαλύτερη στα δωμάτια των συζύγων του.

‘Επειτα από την έπισκεψή αυτή, όλες οι γυναίκες μαζεύνονται σε μία μεγάλη αίθουσα και ο μαχαραγιά μ' ένα νεύμα του δείχνει στην καθεμία σε ποιά θέση πρέπει να καθίσει, σε τρόπο που να έχει γύρω του έκείνες που συγκεντρώνουν την μεγαλύτερη προτίμησή του. ‘Αρχίζουν τότε να φλωρούν εθνομα και οι μπαγιαντέρες χορεύουν ή τραγουδούν.

Όταν ο μαχαραγιάς κουρασθεί, άποστρέφεται διαμερισμά του για τον μεσημεριανό ύπνο. Κατά το διάστημα αυτό μία νεκρή σιγή άπλώνεται σ' όλο το άνάκτορο και θα διεκινδύνει το κεφάλι του έκείνου που θα τολμούσε να την διακόψει.

Κατά την άφάνισι του μαχαραγιά, μία από τις γυναίκες του, που είναι εής άπηρεσίας, έρχεται στο δωμάτιο του, συνοδευόμενη από τις άπηρεσίες έκείνης από τις συζύγους ή τις παλλακίδες, που έχει έλθει η σειρά της για να περάσει μαζί του τη νύχτα. Πολλές φορές έρχονται έπίσης μαζί και οι άπηρεσίες άλλων γυναικών που έχουν παραληφθεί κατά λάθος ή γιατί συνέβη να είναι άδα έθετες κατά τις προηγούμενες ημέρες.

Οι άπηρεσίες αυτές προσφέρουν στο μαχαραγιά άρόματα και το έξληγγο, σε μία ποικιλητή διάλεκτο πόρος τους χιασμένες είναι οι κορούς τους γιατί μπορούν να κάμουν διάφορα δώρα στον κύριο τους και πόσο τιμητικό θα ήταν σ' αυτές άν τ' άδεχόνταν.

Ο μαχαραγιάς διαλέγει

ένα από τα δώρα αυτά και παραμερίζει όλα τα άλλα. ‘Εκείνη στην οποία άνηκει το δώρο αυτό έδοποιείται άμέσως ότι είναι η έκλεκτή της ημέρας ή καλύτερα της νύχτας. Από τη στιγμή αυτή, όλες οι άλλες γυναίκες όφειλουν σεβάσμιο και άπακοή στην έφημερη βασιλίσσα, που ο λόγος της είναι διαταγή για όλους και όλες.

Ένοείται ότι τίποτε δεν έμποδίζει το μαχαραγιά να δεχθεί περισσότερα δώρα. ‘Αρκεί μόνο να μην είναι συχνή η προτίμησις του προς την ίδια γυναίκα, πράγμα που θα ήταν έπιβλητικό για την ηρεμία του χαρεμιού, γιατί θα έπροκαλούσε άντιζηλίες και μίσος.

Ο νόμος του Μανού είναι κατηγορηματικός στο ζήτημα αυτό:

«Ένας άνδρας που έχει πολλές γυναίκες, λέει, όφειλει να μοιράζει δίκαια την ευνούχισή του σ' όλες. Πρέπει να παρακολουθεί τη ζωή τους και να μην πανερώνη ποτέ σε μία από αυτές τι συμβαίνει από κρυφή με την άλλη.

(‘Η σκηνή σ' άτελιέ γλυπτικής, Έργα, σκίτσα, λουλούδια. Είναι πλατύ, παχύ δάπεδο, ένας άσκος με φρούτα πάνω σ' ένα τραπέζι, πλάι μιά μπουκλάρα κρασί, δυο ποτήρια. Μιά πολυθρόνα κοντά στο δάπεδο, στο κέντρο πάνω σ' ένα κοντό και πλατύ τρίποδο με περιστροφικό το έπάνω μέρος, μία μεγάλη μάσα πηλού, τυλιγμένη με βρεγμένο πανί. ‘Εκείνος με μία λινή άσπρη μπλούζα, κοψά σφιγμένη τη μέση. ‘Ος κρινοπατέντες χρόνων, έμφανισι καλλιτεχνική, μελαγχρόνιος, φλογερο βλέμμα, πλούσια, καλοκτενισμένα μαύρα μαλλιά. Καθισμένος στην πολυθρόνα καννίζει το ένα τσιγάρο έπάνω σ' άλλο, κυττάζοντας, κάθε τόσο, το ρολόι του χεριού του. Χτυπούν το κουδούνι της πόρτας. Σπώνεται, άνοιγει. Ένα χαρούμενο χαμόγελο στή μορφή του. ‘Εκείνη μπαίνει, φιλιά, ξανθιά, σπαθίτη ‘απέρωχη. Θαυμάσια τουαλέττα άπονευματική ‘απλή-περδάνη. Φαίνεται τριάντα έτών, αλλά είναι κάτι παραπάνω. Λευκά, μεγάλα μάτια, μύτη έλληνική, που ένώναται μ' άφονη ευθεία στο μέτωπο. Της φιλεί το χέρι. Την καθίζει στο δάπεδο, όρνενη το τραπέζι με τα φρούτα και το κρασί κοντά).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άρχιζοντας να καθάριζι ένα μύλο με κρουμένη άγυμνια): Λοιπόν; Τι άποφασίζεις; ΕΚΕΙΝΗ (με το βλέμμα ύψλο): Πιποτά!... Δεν ξέρω... Δεν τολμώ να το συζητήσω σεβάρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά): Μά σκεφόντε τη μεγάλη ύπηρεσία που θα προσφέρετε στην τέχνη!... (της προσφέρει μύλο, βάσει κρασί στα ποτήρια). Ένα κρασάκι;

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνοντας το ποτήρι): Εύχαριστώ!... ‘Αλλά γιατί ένω... και όχι καμιά άλλη; ΕΚΕΙΝΟΣ (τασυνκρίζοντας μαζί της): Στην ύγειά σας!... (Πίνουν). Μά γιατί έσεις μονάχα έχετε τα σωματικά και έκασρατικά προσόντα που απαιτούνται γι' αυτό το μεγάλο έργο!... Όταν σας πρωτοείδα στο τσάι της κυρίας Καστριδοπούλου άμέσως το είπα μέσα μου: Να το πρώτο μου!... Τι παράστημα, τι γραμμές, τι όμορ!... ΕΚΕΙΝΗ (κολακευόμενη): Τα παραλέτε!... Πάντως σας εύχαριστώ πολύ για την έκλογη!... (άλλάζοντας τόνο). ‘Αλλά πρέπει να σας πω και το άλλο... Δεν μ' έμπνευσε και τόσο!... ‘Αν ήτανε για μιά ‘Αρτεμ... για μιά ‘Αφροδίτη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ θερμά): Μά τι λέτε!... Τι λέτε!... Για σκεφόντε το καλύτερο!... Το άγαλμα της φιλανθρωπίας, η μεγαλύτερη καλλιτεχνική έπικρασία, κυρία μου, μετά την πνευματική άλληλοσφαγή της ανθρωπότητας!... Τι ύψηλη ένοια!... Κι' έπειτα, σκεφόντε!... Θα πάτε στη διεθνή έκθεσι... στη Νέα Υόρκη!... Σ' έναν πανκόσμιο διαγωνισμό... σ' αντιπροσωπεύετε τη δόξασημένη ‘Ελλάδα της Πίνδου!... Ο κόσμος και των δυο ήμισφαιρίων θα σας περιεργάζεται!... Θα σας θαυμάζει, θα σας ύμνη!... Όλες οι έφημερίδες και τα περιοδικά θα δημοσιεύσουν την εικόνα σας... και θα τονίζουν θούρια στην έλληνική σας μύτη... αυτή τη θαυμα-

Δεν πρέπει να τους άποφείπει ποτέ να του μιλάνε για τις άντιζηλίες τους, ούτε να άλληλοκατηγορούνται. Θα γίνη άσπικτός στη μιά με την κρυφή έμπιστοσύνη του, στην άλλη με τις έδιαίτερες περιποιήσεις του, σε μιά τρίτη με τα γλυκά του λόγια. Σε όλες με περιπάτους μέσα στους κήπους, με δώρα, με έδωρεσιές προς τις οικογένειες τους και τέλος, με μιά ήλικη κατανοή της άγάπης του άναμεταξύ τους.

Οι γυναίκες του μαχαραγιά φέρονται με άπόλυτο σεβάσμιο άπέναντί του. Τον άποκαλούν κύριέ μου, ενώ αυτός, αντίθετα, τους μιλάει με άπορ υπερπικτικό και δεσποτικό. ‘Αν τυχόν τους μιλάσει με μεγαλύτερη οικειότητα έμπρος σε τρίτους, θα το θεωρούσαν σαν άπρέπεια και σαν προσβολή.

Κάθε πρωί, όταν ο μαχαραγιάς έγυμνεί, οι γυναίκες του έρχονται να του πουν τις ευχές τους και του προσφέρουν λαουλούδια ή κεντήματα που έκαναν με τα χέρια τους. ‘Ο μαχαραγιάς γδύνεται τότε μπροστά τους και χαρίζει στις άπηρεσίες των γυναικών του τα έσάρπυρα που φορούσε την προηγούμενη νύχτα, γιατί ποτέ τα ίδια ρούχα δεν άπιτρέπεται να μείνουν περισσότερο από ένα ήμερονύχτο πάνω του.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΙΕΤΕΙΩ ΣΟΥΣΟΥ: Πτωχέ άνθρωπε!...

‘Η «φιλανθρωπία»

λη;... Μονάχα έσεις που είδατε μία μέσα σ' ένα έκατομμύριο ‘Ελλήνων μπορείτε να σταθήτε στο ύψος του συμβόλου «φιλανθρωπία»!... (της βάσει κρασί). Στην ύγειά σας!... Καί μί διατάζετε!... ‘Η δόξα σας καλεί!... ‘Αγκαλιάστε την! ΕΚΕΙΝΗ (μωσαμένη): Στην ύγειά σας!... (πίνει). Δεν μπορεί να σας ύποσχεθώ... (άφήνει το ποτήρι). Θα τδθέλα πάρα πολύ... Τά λέτε τόσο ύπρια!... (Μ' άζαφνη έμπνευσι). ‘Ακούστε!... Δε θα μπορούσαμε να δοκιμασούμε; ΕΚΕΙΝΟΣ (κατενθουσιασμένος): Μά βέβαια!... Λαμπρά ιδέα!... Να δοκιμασούμε!... ‘Η αρχίσαμε μάλιστα αυτή τη στιγμή!... Το νργόν και χάριν έχει!... ‘Ο πλλος είναι έτοιμος!... (της δείχνει τα τρίποδα). Θέλετε να σας βοηθήσω;

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρά άπορία): Σε τί;... ΕΚΕΙΝΟΣ (με το φυσικότερο ύφος του κόσμου): Μά... να γδύητε!...

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Τι έκανε λέει; Θα ποζάρω γυμνή!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): ‘Ασφαλώς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά τι λέτε; ‘Η φιλανθρωπία γυμνή!... Θα μπορούσατε να της βάλετε ένα χιτώνα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτε το ελάχιστο ρουχαλάκι!... Τά έχει δώσει όλα στους πτωχούς!... Αυτή είναι η ένοιά μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Διαφωνώ!... ‘Η φιλανθρωπία ντρέπεται για τα σημερινά της χάλια και είναι... ντραπέ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρός θεού!... ‘Αφήστε τα καλαμπούρια!... (Ψαχουλεύοντας τη μέση της). ‘Επιτρέψτε να τραβήξω αυτές τις σουστές!... ‘Επί τέλους μιά δοκιμή είναι αυτή!...

ΕΚΕΙΝΗ (νικήμενη, αλλά δογματική): Μία τίμια γυναίκα, φίλε μου, δεν παρουσιάζεται γυμνή παρά μονάχα στον άνδρα της, στον καθρέφτη του μπάνιου και στη μασοζή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθώντας για τις σουστές): Σειχνάτε την τέχνη... την άνατομή αυτή δύναμη που έαγνίζει τα πάντα!... Θέλετε να ποζάρωτε για ‘Αφροδίτη!... Ντυμένη με φούστα της έποχής θα το κάνετε!... ‘Η Παυλίνα Βοναπάρτη έπόζαρε γυμνή στον Κανόβα!...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Ητανε φίλη του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά): Ό,τι δεν είναι, δεν άποκαλείται να γυμν!...

ΕΚΕΙΝΗ (νικήμενη): Ναι!... Λατρέψω την τέχνη!... (άκούγοντας οι σουστές που φεύγουν. Τά άναλφα της φιλανθρωπίας έχει έξασφαλίσει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασί από καρά, φλέγεται από πόθο). Τι έμορφα!... Τι σώμα!... Τι γραμμές!... ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ
στη σελίδα 6
‘Αρχίζει το νέο μας έλληνικό μυθιστόρημα
Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ
Είνα η τραγική ιστορία μίας νέας που ο άναγκασμένος της σύζυγος φεύγει για το άλβανικό μέτωπο και έξωφάνίζεται. Δραματικές συγκρούσεις, οπαρκατικές και τρυφερές αισθηματικές σκηνές, άλληλοσυγκρουόμενα αισθήματα, όλο το ψυχικό μαρτύριο της νέας άνάμεσα σε δυο αγάπες την πάλη και την καινούργια.

Η ΛΙΛΙΑΝ ΚΙ' Ο ΖΑΚΛΕ

Αισθηματικό διήγημα

Μία μικρούλα χορεύτρια τού βαριετέ, που βγαίνει στο πρώτο νούμερο με έχει ξετρελλάνει, έδω και κάμποσο καιρό τώρα που παρακολουθώ προς χάριν της όλες τις παραστάσεις. Είναι καστανή, λεπτή, με πρόσωπο μάλιστα και χαριτωμένη μυτίτσα. Φορεί ένα χρυσαφένιο μαγιό, και κρατώντας μία κόκκινη ουπελάδα χορεύει μερικά λεπτά σαν πεταλούδα, ανάλαφρα και πεταχτή. Έγώ κάθομαι κάθε βράδυ στη δεύτερη σειρά, στο κέντρο της πλατείας, παρακολουθώ μ' ένα χαμόγελο τις εμφανίσεις της και στο τέλος χειροκροτώ καλύτερα κι' απ' την πιο ευσεβήτη κλάση. Και στο διάλειμμα μεταξύ των δύο παραστάσεων, πηγαίνω ως το πορτάκι των παρασκηνίων και μαζεύω με το σχετικό φιλοδώρημα δίνω στο γκρουπό ένα μουσικάκι λουλούδι για τη μικρούλα χορεύτρια. Ύστερα, αν δεν έχω να κάνω τίποτα καλύτερο, παρακολουθώ και το δεύτερο μέρος του προγράμματος, που δεν έχει όμως και τόσο ενδιαφέρον, εκτός από το φινάλε, όπου παρουσιάζονται κάποιες συμπλοκές τους τρούπο — άσφαλως θα είναι κανένας παλαίμαχος θεατρίνος — μεθυσμένος και φιλοσοφεί για τη ζωή, πίνοντας πότε- πότε και καμιά γουλιά από ένα μπουκάλι που κρατά στο χέρι.

Το γεροντάκι εκείνο μου έγινε πολύ συμπάθητο κι' αποφάσισα να τον γνωρίσω και να τον κρατάω κανένα ποτηράκι κρασί. Φυσικά θα προσπαθούσα με τρόπο να ψαρεύω και καμιά πληροφορία για τη χορεύτρια, κι' ίσως να τον παρακαλούσα να με συστήσει για μένα στη μικρή καλλιτέχνη. Γιατί, ξέχασα να σας πω ότι πήρα την απόφαση ακόμα και να παντρευτώ εκείνο το χαριτωμένο παλαιότατο, αν δεν καθόταν με άλλον τρόπο να την πλησιάσω. Έγραφα λοιπόν ένα γράμμα στο γέρο ήθοιοι και τον παρακαλούσα να μου κάνει την τιμή να δεχθώ τον μαζί το ίδιο βράδυ σ' ένα καλό εστιατόριο. Έστειλα την επιστολή μου με το γκρουπό και πείσμενη την άναγνη. Δεν άργησε να έρθει. Ήταν σημειωμένη με μολύβι στο ίδιο το χαρτί του δικού μου γράμματος: «Εύχαριστώ για την ευγενική πρόσκληση... Ελένη — α λ λ α δ ο υ τ ο υ χ ώ ς — ε λ ν ε α δ υ ν ο τ ο υ χ ώ ς». Υπογραφή δεν υπήρχε. Προχώρησα προς την έξοδο κι' έπιασα φιλικά το θυρόφυλλο απ' το μπράτσο.

— Καλησπέρα, φίλε, τού είπα και τούδωσα στο χέρι ένα καποστάρινο. Αυτός συνηθισμένος, φαίνεται, από κάτι τέτοια ρώτησε σε τι μπορεί να μου φανή χρήσιμο.

— Μία μικρή πληροφορία, τού δήλωσα. Θέλω να μάθω μερικά πράγματα για τη μικρή χορεύτρια που εμφανίζεται στην ένορχη. Και πρώτα-πρώτα πώς τη λένε.

— Τ' όνομά της, τού καλλιτεχνικά, είναι Λιλιάν Ζο, τού πραγματικό της όνομα κανείς δεν το ξέρει. 'Εκείνο που γνωρίζουμε γι' αυτήν είναι ότι παίρνει τον πρώτο μισθό και δεν έχει κανένα φίλο. Έρχεται πάντα τακτικά στην ώρα της και όταν φεύγει δεν την συνοδεύει κανείς.

— Μπορείς να μου πεις, αγαπητέ μου, ποιος είναι ο γέρο καλλιτέχνης που βγαίνει στο φινάλε στο νούμερο του μεθυσμένου;

— Ο συνομιλητής μου χαμογέλασε, κι' — Χι! Τό ψευδώνυμό του είναι Ζακλέ, τού πραγματικό του όνομα όμως δεν το ξέρω. Θάνατι κανένας μισάνθρωπος.

— Μ' έδωσα όμως δεν είναι καθόλου σφαιρικός. Κράτησα όμως από σημειώσεις τού εγγράσιου γεγονότος ότι η Λιλιάν Ζο δεν είχε φίλο και τράβηξα σιγά-σιγά για το σπίτι μου.

Την άλλη μέρα έγραψα σ' ένα ωραίο χαλαρό χαρτί μία επιστολή στη χορεύτρια. Της παρουσιάζοινα ως ο άνθρωπος με το καθημερινό μπουκέτο, τη βεβαίωση ότι ήμουν τρελλός, με την τέχνη της και στο τέλος διατύπωνα την ερώτη για τη συνάντησή, μετά την παράστασή, στο καζίνο για να συζητήσουμε μαζί. Θα με γινόταν από ένα γράμμα, λο που θα είχα στη μουσικονόμια μου. Έστειλα από νωρίς την επιστολή μου στο θέατρο και κατά τις 11 τη νύχτα περιμένα στο καζίνο, μα άκουση δεν ήρθε. Άπελάσθηκα την άλλη μέρα της ζωής μου.

— Η Λιλιάν με κούταξε μ' ενδιαφέρον και με τα λαιμάρια της μάτια κι' ύστερα — μα δεν είχε ενδιαφέρον τα παρα-

κάνονταν και της βεβαίωση ότι την αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, ότι έμαθα διάφορα πράγματα της ζωής της κι' ακόμα ότι ο γέρο Ζακλέ, ο νουμερίστας τού μεθυσμένου, μου μίλησε με τα καλύτερα λόγια γι' αυτήν. Την φευτιά τούτη την έβαλα για να της κινήσω το ενδιαφέρον.

Το βράδυ περίμενα στο κέντρο και κατά τις 11½ βλεπώ να με πλησιάσει ένα παιδάκι. Χωρίς να μου πη τίποτε μουδώς ένα σημειωματάκι κι' έξαφάνιστηκε πριν προφτάσω να τού απαντήσω μίαν ερώτησή. Τό σημειώμα ήταν απ' τη χορεύτρια κι' έλεγε: «Αν θέλετε έλατε αύριο τού μεσημέρι στην είσοδο τού παρκού τού Λουξεμβούργου».

Απ' τον ενθουσιασμό μου δεν έκλεισα μάτι στη νύχτα. Και την άλλη μέρα στις 12 άκριδώς βρισκόμουν στην είσοδο τού κήπου. Δεν περίμενα παραπάνω από 5 λεπτά και είδα την ωραία χορεύτρια ναρκηται.

— Σας λυγνίζω, τή βεβαίωση. Είσε η μόνη γυναίκα που...

Με δέχομαι μ' ένα κρουτάλλιο γαλάκι.

— Σας παρακαλώ να τ' αφήσετε αυτά. Δεν σας πιστεύω, ότι κι' αν μου πείτε. Κι' αν αποφασίσα να σας γνωρίσω, τούτο έγινε μόνο και μόνο επειδή είμαι πολύ περήφανη να μάθω τί σας είπε για μένα ο Ζακλέ.

— Τα καλύτερα λόγια!

— Πότε τού είδατε;

— Είπε τώρα δύο μέρες. Σ' ένα μπαρ.

— Ώρα! Και τί θέλετε από μένα; — Νά... σάς... άγαπώ, δεσποινίς! Νοιώθω μεγάλη τρυφερότητα για σάς... — Είσε ένα τρελλότατο, μου είπε γελαστά.

— Μην είσε τόσο σκληρή... Θα γίνετε η πιο ευτυχισμένη γυναίκα τού κόσμου.

— Άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε από μέσα ένα χαρτάκι και κολλώδη σημείωσε κάτι και μου τώδωσε.

— Νά τού διαβάσετε ύστερα από 3 λεπτά. Ώρσουάρ, μου φώναξε.

— Φεύγετε;

— Ναι... Αν θέλετε όμως έλατε τού βράδυ απ' τού καμάρνι μου. Θα δώσω έντολη να σας επιτρέψουν την είσοδο.

Κι' εξαφανίστηκε βιαστικά. Σηκώθηκα κι' έβγα την παρακολούθησα με τού βλέμμα μου ως που χάθηκε στο βάθος. Ύστερα ξεδίπλωσα τού χαρτάκι και διάβασα:

«Είμαι μίσητα κι' έχω ένα μίσητα που τόν λατρεύω όσο τίποτα άλλο στον κόσμο».

— Άρχισα να γελά με την καρδιά μου.

Τό βράδυ, αφού παρακολούθησα τού πρώτο μέρος τού προγράμματος, πλησίασα στη μικρή πορτίτσα των παρασκηνίων. Ο κέρβερος φύλακας, όταν τού είπα τ' όνομα μου παραμέρισε να περάσω. Μούδειξε μάλιστα και τού καμάρνι της άναγνημένης μου. Στην πόρτα όμως διάσφασε μία ταμπέλα που με κατατάσσες:

«Λιλιάν Ζο — Ζάν Ζακλέ». Τι έσημεινε αυτό; Η άναγνημένη μου είχε κοινοκαμάρνι μ' έναν άντρα; Φθία ζώσανε την ψυχή μου. Τι; Μήπως η Λιλιάν ήταν παντρεμένη με τόν Ζακλέ; Μά δεν θα μου τώλεγε; Έπειτα ο θυρωρός δε με βεβαίωσε τίς πρόσβασης ότι ούτε καν μιλούντουσαν οι δύο τους; Χτύπησα την πόρτα. Άκούστηκε μία φωνίτσα — η φωνίτσα της Λιλιάν: «άντρας...» Έσπρωξα την πόρτα, μπήκα μέσα κι' έμεινα με τού στόμα ορθάνοιχτο απ' την κατάπληξη! Η άναγνημένη μου χορεύτρια, η Λιλιάν, ντυμένη σαν τόν Ζακλέ, μακιγιαρισμένη τού παρθέτου της για να εμφανιστεί τού φινάλε ως μεθυσμένος κρασοποτήρας!

— Η Λιλιάν και ο Ζακλέ ήταν τού ίδιου πρόσωπου!

— Άρχισα να γίνουμαι παπαρούνα για την φευτιά μου ότι μίλησα γι' αυτή με τόν νουμερίστα στο μπαρ!

Η Λιλιάν μολίς με είσε έσκασε στα γέλια.

— Σας συγχωρώ, μου είπε και μουδώς τού χερσάκι της.

Τό πήρα και τώφαισα με θέρη μέσα στο δικό μου.

— Μπορώ να τού κρατήσω για πάντα; τή ερώτη με τομμουλαστή φωτιά.

— Κι' ο υπέμπεττός μου;

— Θα γίνω και δικός μου. Τά λατρεύω τά παιδάκια.

— Η Λιλιάν με κούταξε μ' ενδιαφέρον και με τα λαιμάρια της μάτια κι' ύστερα — μα δεν είχε ενδιαφέρον τα παρα-

Τά λουλούδια ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Η έρωτική τής σημασία

Είσε πολλοί και ποιητικοί οι θρύλοι που άφορούν τά λουλούδια. Ένας απ' αυτούς λέει ότι, στην παλιά εποχή, που οι ώραιες κυρίες έστελναν τους ιππότες τους ν' αγωνισθούν για ένα ιδανικό προτού κερδίσουν την καρδιά τους, κάποιος ιππότης πήνε σ' ένα μακρινό νησί για να μαζέψω λίγα μπλε λουλούδια για τήν έκλεπτή του. Στο ταξίδι όμως τού γυρισμού, πνήγχε σε μία τρικυμία. Τά λόγια που μωρμούρισε πριν ξεψυχήσει: «Μη με λησάνει!», έδωσαν τού όνομα τού λουλούδι αυτό, που συμβολίζει σήμερα τήν πρόσκληση προς τούς άλλους έρωτευμένους.

Έντελώς διαφορετική σημασία είχε ως σύμβολον ή λευκάκανθα, σά χρόνια της άγγλικής βασιλικής δυναστείας των Τυδώρ. Ο βασιλιάς Ρίχαρδος Γ', είχε κρυφί τού στέμματος κάτω από ένα τέτοιο θάμνο, όπου βρέθηκε μετά τού θανάτου του. Τότε ο νικητής τού καινούργιου βασιλιάς Έρρίκος Ζ', Τυδώρ έφισε τή λευκάκανθα ως βασιλικό σήμα. Κι' τού σήμα αυτό διατηρήθηκε όσο κι' η δυναστεία των Τυδώρ.

Ένας παλιός θρύλος διηγείται ότι ένα είδος κισσού, που φυτρώνει στη Σκωτία, βοήθησε κάποτε τούς έντοπιους ν' αποκρούσουν μία νυκτερινή επίθεση τών Δανών. Καθώς οι έχθροι πλησίαζαν κρυφά στο ακρωτικό στρατόπεδο, ένας απ' αυτούς σκόνταψε σε μία ρίζα κισσού κι' έπεσε, βγάζοντας μία φωνή. Οι Σκώτοι τόν άκουσαν, ζύπνισαν κι' έδιωξαν τούς έπιδρομείς.

Άλλα φυτά συνδέονται με άρχαία έθιμα και συνήθειες. Η όνομασία π.χ. της λευκής σ' όλες τις λατινικές γλώσσες προέρχεται απ' τή λατινική λέξη «σπόλουμ» (λαός), γιατί οι Ρωμαίοι τή φυτεύαν σπυθώς στους κοινόχρηστους χώρους. Τά πεύκα πρωτοχρησιμοποιήθηκαν για να σημειώνουν τά έξοχικά μονοπάτια.

Η ίριδα έχει ένα θρύλο, που άναγεται σά χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης. Σύμφωνα μ' αυτόν, ο Δαβίδ είχε κηρύσει κάποτε σ' ένα άγρο κι' έβυνε δάκρυα μετανοίας, τά όποια σκαμμένα ένα ποταμάκι. Στην όκη του φυτρώναν τρία δεντράκια: τρεις τίτες, που συμβολίζουν από τότε τή θλίψη και τά δάκρυα. Μία λαϊκή πρόληψη επιβάλλει να κρημνίζεται ένα κλαδί ίριδας δίπλα στο κρεβάτι τής λεχώνας ή τού έτοιμου θανάτου, για να φυλάη τήν ψυχή που έρχεται ή που φεύγει.

Η παιωνία συμβολίζει τού θάρρος. Γιατί, κατά τήν κινεζική μυθολογία, όταν ή αυτοκράτειρα Βού διέταξε κάποτε τά λουλούδια τού κήπου της ν' ανθίσουν σε μία ώριμην μέρα, υπάκουσαν όλα, εκτός της παιωνίας, ή όποια τόλμησε ν' ανθίση άργότερα. Η σημασία τών λουλουδιών στον κόσμο των έρωτευμένων επιτρέπει ν' αντικαταστήσει μία δόκλχη έρωτική επιστολή από ένα μπουκέτο καταλλήλα διαλεγμένο. Στην άρχη τού είδωλλου, ο νέος στέλνει στην ώραία τού ένα άνησμένο κλωνάρι μυρτιάς, που σημαίνει «Έλλπω να σάς ξανασυναντήσω, μ' άρέσει ή συντροφιά σας». Κατόπιν λίγες νεραγκούλες: «Πόσο είσε άμορφή!... Έπειτα από ένα καυγάκι, μερικές όρνειες: «Γιατί είσε τόν ευμεταβλητή... Λίγες πριμούλες: «Μπορώ να μάθω να σάς αγαπώ... και κόκκινα τριαντάφυλλα: «Πάσα άγαπή πολύ». Τέλος, αίνιγμα μαζί με κλωνάριο κισσού: «Σού υπόσχομαι πίστι, σε θέλω για γυναίκα μου». Η τουλίπα σημαίνει έρωτική όμολογία, τού όποιο τριαντάφυλλο άρνται, ο μενεξές μετριοφροσύνη ή ίρις θερμό πάθος.

Άλλά και στην Περιοία, τά λουλούδια έχουν τήν έρωτική σημασία τους, και μία άνοδος από τή δόκλχη... ροδόσακι! Η μυρωδιά αυτή μέθοδος (έπιστολογραφία) όνομάζεται στην περσική γλώσσα «Σελάμ», κι' έχει έπινοήθη πρό πολλών αίωνων. Άλλα λουλούδια ή φυτά, δεν έχουν συμβολική σημασία, έχουν όμως ενδιαφέρουσες ιδιότητες φαρμακευτικές, θρεπτικές, βαφικές, κλπ., για τίς όποιες και χρησιμοποιούνται. Τά κλωνάρια της ίριδας, έσρα και φιλοτριμμένα, έθεωρούντο άνεκασθεν φάρμακα για τά βήχα. Η βερονίκη κι' ή μαντζουράνα άντικαθιστούν άριστα τού τσιγ, οι σπάροι τής παπαρούνας περιέχουν θρεπτικό λάδι, μπορούν δε ν' άντικαταστήσουν τά μυρωδικά γαρύφαλλα σε διάφορα γλυκίσματα. Ο κυνός τής άνθούλας, άνακατεμένος με νάλα, ποσελκνέει άνακατεμένος τής μύγες. Απ' τίς ρίζες τού υακίνθου βγαίνει ένα είδος άμύλου. Κλωνάρια μυρτιάς, κρεμασμένα άνάμεσα σά ρούχα, δώνουν τούς σκάρους.

Τά κρεμμύδια δίνουν μία βαφή κίτρινη, κι' οι ρίζες τής κίτρινης ίριδας ένα κρώμα άμυρο. Οι καρποί τής σιμυδίας χρησιμοποιούνται για τή θυροσδεψία, και τής βελανιδιάς για τήν κατασκευή μελώνων.

Ο κυνός τής τουκνιδας σταματάει τήν αιμορραγία τής μήτρας. Οι μικροί καρποί τού πορνουρόου είναι ζυμαρικά. Καί ή ψύχα τού κάτανου, τριμμένη μέσα σε νερό, άντικαθιστά τά σαπούνι. Τό Μεσολόνη, πίστευαν ότι τά τριαντάφυλλα γιά τρέψαν τίς μεγάλες άρρώστειες, κι' ότι ένας έτοιμοθάνατος που θα πινούσε τή νύχτα τού σ' ένα κήπο με άνθισμένες τριαντάφυλλες, θα ξανάβρισκε τήν υγεία του, τή δύναμη και τή ζωτικότητα του.

Ο κυνός τής τουκνιδας σταματάει τήν αιμορραγία τής μήτρας. Οι μικροί καρποί τού πορνουρόου είναι ζυμαρικά. Καί ή ψύχα τού κάτανου, τριμμένη μέσα σε νερό, άντικαθιστά τά σαπούνι. Τό Μεσολόνη, πίστευαν ότι τά τριαντάφυλλα γιά τρέψαν τίς μεγάλες άρρώστειες, κι' ότι ένας έτοιμοθάνατος που θα πινούσε τή νύχτα τού σ' ένα κήπο με άνθισμένες τριαντάφυλλες, θα ξανάβρισκε τήν υγεία του, τή δύναμη και τή ζωτικότητα του.

Ο κυνός τής τουκνιδας σταματάει τήν αιμορραγία τής μήτρας. Οι μικροί καρποί τού πορνουρόου είναι ζυμαρικά. Καί ή ψύχα τού κάτανου, τριμμένη μέσα σε νερό, άντικαθιστά τά σαπούνι. Τό Μεσολόνη, πίστευαν ότι τά τριαντάφυλλα γιά τρέψαν τίς μεγάλες άρρώστειες, κι' ότι ένας έτοιμοθάνατος που θα πινούσε τή νύχτα τού σ' ένα κήπο με άνθισμένες τριαντάφυλλες, θα ξανάβρισκε τήν υγεία του, τή δύναμη και τή ζωτικότητα του.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΟΥ 1945

Η Άμερικανίδα

Η Άμερικανίδα είναι άπομον ύπερβολή, τού όποιο ο λόγος δεν άμφισβητείται, λέγαμε σε προηγούμενο σημείωμα.

— Και γιατί; θα ρωτήστε.

— Γιατί ο Άμερικανός είναι «άδω» πολύ καλύτερο. Τό αισθάνεται και ο ίδιος. Για κάθε διανοητικό ζήτημα θα ρωτήσει πρώτα τή γνώμη τής γυναίκας του. Ο ίδιος είναι τόσο πολύ άπασαλμένος με τίς δουλειές του που δεν έχει καιρό ούτε να σκεφθεί. Μόγχα στις γυναίκες περιμένει χρόνος να διαβάσουν, να πηγαίνουν στο θέατρο, στίς διαλέξεις παντού. Στά μαγκιά τά 80% τών ειδών άγορεύονται από γυναίκες. Όλα σχεδόν τά περιοδικά τά έκδιδουν οι γυναίκες. Οι άνδρες άναγκαστήκαν να εκδύσουν δικό τους περιοδικό, τού «Εσκούαρο». Τό περίεργο μάλιστα είναι ότι μόλις έπα τήν περιοδική δηλώση ότι εκδίδεται από άνδρες, οι γυναίκες τά άγορεύουν για να διασκεδάσουν με τήν κοινή νουτροπία τών άνδρων.

Τό δικαίωμα τής Άμερικανίδας πότερ είναι να μορφωθεί τίς κόρες του. Τίς στέλνει στο Πανεπιστήμιο ενώ τ' άγορία καταπιάνονται με τή βιοτεχνία. Έτσι ή γυναίκα επάδεται στο σπίτι από τά παιδικά της χρόνια. Όσο περνά ο καιρός ή ύπερηγή τής γυναίκας γίνεται μεγαλύτερη και οι άνδρες, αχλώς τής τρυμερής μάχης τής ζωής έγκαταλείπουν κάθε θέρη σκεδασίας τή γυναίκα σε διασκεδαστικά και κομψά καταστήματα διανοητικής ύποθεσεσε. Τό παροτρύνονται κι' οι ίδιοι.

Μ' αυτές τίς συνθήκες, για να κατακτητή ή καρδιά μιας γυναίκας, πρέπει να έξη κανείς να τή μεταχειριστεί με τρυφερότητα.

Όταν ή Άμερικανίδα έγκαταλείπει τήν άγκαλιά ενός άνδρος έστω και τού σιζύγιου της, θεωρεί τήν πράξη αυτή σαν μίαν άναπόσπαστη για μία άμορφη βραδιά, κάποιον όδρο, ένα κομψό. Τίποτε περισσότερο. Με δύο λόγια ο άνδρας θεωρείται ζω που έφερε ο δημιουργός για τήν ψαγανία και τήν προστασία τής γυναίκας. Αθή άρχίζει με έλκταρπ με τόν άνδρα και άν έκείνος τή άποκρούση ούτε ψυχραίνεται, ούτε άπονοητεύεται. Άν προτινέη σε μία γυναίκα να τίς προσφέρει τού δειπνο 99% ή άπάντησις είναι καταφωτική. Άρκεί να έχη έλεύθερο τού βράδυ της. Γιατί κάθε Άμερικανίδα έχει στο καρνέ της τούλάχιστον έκατό άριθμούς τηλεφώνων με ισάριθμους άμύο φρέντυ. Κι' ο καθένας απ' αυτούς έχει στο πορτοφόλι του άλλους τόσους άριθμούς τηλεφώνων με ισάριθμους άγκυρά φρέντυ. Τά ραντεβού κανονίζονται από ημέρες και θεωρείται πολύ άπλο πηγαίνοντας σ' ένα κέντρο με τήν Ζανέτ να συναντήσας τήν Τζόνν έχει ραντεβού μαζί τής για τού έπόμενο βράδυ. Τό πιθανότερο είναι να γίνετε δύο μία παρέα και

τό γλέντι να καταλήξη στο σπίτι τού ενός ή τής μίας.

Ο άντρας άπόστον πρέπει να προσέχη να μην δέχεται τή συντροφιά μιας άγνωστης γυναίκας. Είσε πολύ επικίνδυνο. Επειδή τά δικαστήρια τής δίνουν κατά κανόνα δίκη, άρκεί να βάλει τή φωνή και να ίσχυρησθ ότι προσπαθείτε να τήν βιάσετε. Τότε τήν έχετε πάλι άσχημα. Ο πόλιςμαν έμπεδώνει άμέσως και γραμμή στο δικαστήριο όπου πρέπει ν' αποδείξη ότι αυτή λέει ψέματα.

Η έπιδημία τών γυναικών έκδισασην στη Νέα Υόρκη ήταν τόσο μεγάλη που έξεδόθη πρό καιρού άσπρό διάταγμα γι' αυτές. Πριν από τού διάταγμα, ήταν έξαιρετικά επικίνδυνο να βρεθείς μόνος με μία γυναίκα σε άναστρο, σε δημόσιο πάρκο ή έστω σ' έναν έρμητικό όδρο. Τό λιγώτερο που κινδυνεύει να πάθη ήταν να τήν άκούσης έαφνικά να σου ζητά

δικασία δολαφία με τήν άπειλή ότι θα βάλει τίς φωνές. Καί τότε, τού καλύτερο που είσε να κάνει ήταν να τά μετρήσει άμέσως.

Ο κόσμος άπόστον παίρνει πάντα τού μέρος τής γυναίκας. Συμβαίνει τακτικά στόν ύπόγειο, άπάνω στο συνασπισμό ν' άκούσης μία γυναίκα να φωνάζει ότι κάποιος τήν τσιμπήσε. Όλοι πέρνουν τότε τού μέρος τής γυναίκας και ο άδελός ταμπελόχος λυγνίσταται. Καί είνε άναρτιστημένος που δεν ήταν μπροστά ή γυναίκα του να τού ζητήσει άμέσως διαζύγιο με όλα τά βάρη έπάνω του!

— Γι' αυτό, φίλε μου, καταλήγει φιλοσοφικά ο συνομιλητής μου, καί θα κάνης να προσέχη πριν άποφασίσης να είσε τού χαμόγελο ή τού γλυκόλογου σου σε μίαν άμορφη κοπέλα που τυχικά σαναγνός στο όδρο σου. Γιατί αυτό — τού λιγώτερο — μπορεί να σου κοστίση τόν χαρακτήρα σου: «άναγνίσαι τήν γυναίκα», που δικάζεται σε δύο μήνες φυλάκη άνευ άκατολή και που επάδεται τήν άμεση στήν υστερία τής άναγνίσαι τήν γυναίκα. Πολλές φορές έχει τυχικά κάποιος Εύρωπαίος να κλεισθ τού μάτι ή ν' άσπείρη δίχως κακία σε μίαν άγνωστη άγκυρά που κάποτε άλλα τα στο λεωφορείο ή στο παγκάκι τού Σέντραλ Πάρκ. Δέκα λεπτά άργότερα ο ίδιος κάθεται στο παγκάκι τού δικαστηρίου. Ο δικαστής, τού έξηγει:

— Θα σ' άπαλλάξω αυτή τή φορά επειδή είσαι ένοχος. Τώρα όμως που τού έξερις δεν θα γλυτώσης τόσο φτηνά άν έναπιαστής.

Στά δικαστήρια αυτά, πού πέρα, τού «όδο» σου χαμογέλα εύχαριστήμενα και κυττάζεται στην καρέφτ...

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τό «πλοίο τών καταδίκων»

Μία πλωτή Κόλασις

Μέσα από τά νερά τού Ταιμείσου, ένα πλοίο πρόκειται αυτές τίς ημέρες ν' άνοική και πάλι στίς άπέραντες θάλασσες, για να συνεχίση τήν άτέρμονα πορεία του, που ο πόλεμος είχε σταματήσει για ένα διάστημα.

Είσε τού «κονδίκι-οιπ», τού πλοίο τών καταδίκων, ένα παλιό ίστιοφόρο, καμμένο επίτηδες για τού σκοπό αυτό, που θ' άρχισή πάλι να διασχίη τούς άκεάνους και τίς θάλασσες, χωρίς να σταματήσει ποτέ να πλεύει, παρά μόνο όο χρειάζεται για να άνεφοδιασθ, όταν μία αλμύρα κατάρα να βαρύνει έπάνω του...

Στά πλευρά του, σά κατάρτια του, σά κατάρτια του, παντού τέλος, τού πλοίο αυτό φέρει τού στίγιμο τής κατασκήνους και τίς άτιμώσεως: μία άγκυρα που φέρνει τή φρικτή και τόν πρώτο σ' όδους τήν άντικρύζου. Είσε τού ίδιου δείγματος που είνε καντήλιό πάνω στίς στελές έκείνων που βρίσκονται σά έρωτηρικά τού καταρμένου αυτού σκάφους — σά σπείρες και στήν πλατιά, σά ελικά κ' άριστερά, σά μπράτσα, σά γόνατα, σά περιχαιρία...

Οι άνθρωποι αυτοί είνε οι μεγάλοι βαρυνόιντες, που έχουν καταδικασθ σε κατανάγκαστικά έργα, κακούργιοι, έγκληματίαι και κακοποιοί όλων τών ειδών, που ή κοινωνία τους έβαλε στο περιβόριο τής ζωής και τούς κρατεί μακριά τής σάν δηλητηριώμενα και επικίνδυνα έρπετα. Οι περισσότεροι απ' αυτούς με μεγάλη δυσκολία έλύτρωσαν τού θάνατο, είτε γιατί τού δικαστήριο δεν είκεν άρκετά στοιχεία, είτε γιατί θέλησε να έξαναλθην τήν έπιβίωσή τους. Άλλ' ή ζωή που τούς καρποθήκε δεν διαφέρει και πολύ από τά μαρτύρια τών κολασμένων στην Κόλασις.

Ότόσο, μπορούν άκόμη να ζούν ήμερα και να έχουν κάποιες μικρές άπολαύσεις, αν είνε έργατικοί και πειθαρχικοί. Γιατί όλες οι δουλειές στο πλοίο πρέπει να γίνον άπ' αυτούς. Θα μαγειρεύουν, θα πλύνουν, θα καθαρίζουν τά κατάρτια και τίς καμίνες, θα μανουδάρουν τά πανιά και τού τιμόνι και θα είνε έτοιμοι, σά κάθε στιγμή, να άντιμετωπίσουν τίς τρυμερές τρικυμίες τών φουρτουνιασμένων θαλασσών που δια-

Οι τιμωρίες ακολουθούν μίαν ώριμην διαβάση.

Όταν τού παράπτωμα είνε μικρό, ρίχνουν τόν κατάδικο σά βάθος τών άπείρων, όπου ή άτιμωρία είνε τόσο άποσπικτική, ώστε σ' λίγο πέφτει σ' έναν βαθύτατο λήθαργο. Έτσι τα νεύρα τού ήρωου κι' όταν τόν ξαναφέρουν σά κατάρτια για να συνεχίση τήν πορεία του, πιά καμιά διάθεση να παρακούη στίς διαταγές που τού δίνουν.

Βαρύτερη ποινή είνε τού πλέξιμο και τού έπιπλάμ ενός χονδρού καναδοσκού. Η δουλειά αυτή παραμορφώνει τά νύχια, ξεσκίζει τίς σάρκες και κάνει τά δάκτυλα να πόνουν, σάν να κινώνται χίλια καρφιά μέσα σ' αυτά.

Μία άκόμη βαρύτερη ποινή είνε ή έξερ: Περνούν ένα χονδρό σιδερένιο κολλίε σά λαμπού τού κατάδικου. Από τού κολλίε αυτό κατβαίνουν δύο σιδερένιες τανάλιες που πιάζουν τά χέρια από τόν καρπό και άφηνουν ελεύθερο μόνον τήν παλάμη και τά δάκτυλα. Γυρά από τή μέση τού καταδίκου περνούν έπίσης μία βαρεία σιδερένια ζώνη, που καταλήγει σά πλώ μέρος σ' έναν κρίκο από τόν κρίκο αυτό κρηματά μία βαρεία και χονδρή αλυσίδα, που στην άκρη της σέρνεται μία σιδερένια σφαίρα, που ζυγίζει 20-40 κιλά άνάλογα με τού μέγεθος τού παραπτώματος.

Αφού περάσουν όλα αυτά τά σίδερα στόν κατάδικο, τόν υποκρέωνουν να φέρνι βόλτες σά κατάρτια, χωρίς να σταματήσει ποτέ να πλεύει. Ο δυστυχισμένος τανατεύεται στην άρχη, σέρνεται με πολύ κόπο σε λίγο, άγκυμαχεί, μουσκεύει τόν ιδρώτα και έπειτα από μία ή τού πολύ δύο ώρες σπνδίζεται κάτω λιπόθυμος.

Η βαρύτερη ποινή είνε τού μαρτύριου. Ο κατάδικος δέεται γυμνός σά βέσι τού μεγάλου κατάρτιου κι' ένας άλλος κατάδικος, που τόν διαλένουν άνάμεσα στούς περισσότερους άπειράχπτους, τόν μαρτυνέει μ' ένα μαστίγιο, που καταλήγει σε 9 δερματίνες λουρίδες. Σε λίγο, τού αμία τρέχει από παντού και κομμάτια δόκλχη από τού δερμα τού τινάζονται δεξιά κι' άριστερά.

Οι άλλοι κατάδικοι παρακολουθούν τού θέαμα στριμνιμένοι σε μία γωνία τού καταστρώματος. Έπειτα, τούς άφηνουν μέσα στίς καμίνες τους, που είνε ωρτιστές για τόν καύση. Έκει είνε πού έλεύθεροι και μπορούν τουλάχιστον να μιλήσουν — φυσικά, με τόν έαυτό τους — να κλάψουν, να... άναρτισθούν. Γιατί όλη τήν άλλη μέρα, δεν επιτρέπει καμιά συνήθεια, κανένας άναστανάμνος, κανένας ψήφρος. Τό σύνθημα τού πλοίου τών καταδίκων είνε: Σιγή, έργασία, πειθαρχία.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ένα αίσθημα φιλίας

—Οχι, όχι Πέτρο. Γιατί θές να καταστρέψεις αυτό το αγνό αίσθημα της φιλίας που υπάρχει ανάμεσα μας; Είπε τόσο άφορο να καθόμαστε έτσι οι δυο μας, σαν φίλοι, και να λέμε τις χαρές μας και τις λύπες μας, χωρίς να έχουμε τίς έννοιες τούτες που θα μας φέρουν αν γίνω αυτό που θέλεις...
—Ήταν ένα καλοκαίριτικο σουρωπίσμα. Τα πρώτα σκοτάδια είχαν αρχίσει να πέφτουν άργα-άργα στην πόλη και τα πρώτα φώτα άναθαν μακριά, σαν να χαιρετούσαν τη νύχτα που έρχόταν. Ο κήπος έστειλε τις μυρουδιές του, ένα ελαφρύ αέρακι έπαιζε με τις κουρτίνες και με τα μαλλιά της Ντόρας, που ήταν ξαπλωμένη σε μια βελάδα πολυθρόνα κι άκουμπούσε τα κομμάτια της πόδας ήνα σκαμνί. Το πλούσιο ασήμι του φεγγαριού, που φωτίζε το δωμάτιο, συμπληρώνει τις ρωμάντικες εικόνες της βραδιάς. Ήταν τόσο όμορφη η Ντόρα... Ο Πέτρος έννοιωσε μια ανήλικη λαχτάρα να κάνει δική του αυτή τη γυναίκα, να φιλήσει με λύσσα αυτά τα σαρκώδη χείλη, να κάνει να λάμψουν από πόθο αυτά τα κατάνυκτα, σαν κόλαση, μάτια. Κι' άς ήταν γυναίκα φίλου του. Φίλια κι' έρωτας είναι πάντα δυο άνοις έσχατοι. Πάντα νικάει ο πιο δυνατός. Και πάντα ο πιο δυνατός είναι ο έρωτας...

—Οχι, όχι. Καλύτερα να μείνω μια φίλα μεταξύ τους. Ποσες φορές του το είχε πη. Κι' εκείνος έρχόταν συχνά στο ίδιο θέμα, για να πάρη πάντα την ίδια απάντηση. Περιμένας πως ο πάγος κάποια μέρα θα λωνε. Μά δεν έλυναν. Έλυναν μονάχα ο ίδιος. Και πηρος μια μεγάλη απόφαση: Ν' άρραση τις σχέσεις του με το φιλικό άνδρυνό του. Ξάφρισε μια όμοιοση που πρόσαι π' αυτό. Κι' έπειτα θα τις έκοβε έντελως. Έτσι θα έρισκε τον καιρό να ξεχάσει, να γιατρευτεί. Μά εκείνη δεν τον άφρισε. —Οταν είδες πως πέρασε μια βδομάδα χωρίς να πη στο σπίτι, έστειλε τον άντρα της.

—Γιατί χάθηκες, βρέ ά-δεραφί;
—Δουλειές. Κώστα.
—Όσες δουλειές και νύχης, μπορείς να βρεις καμιά Δ' ο να ράσεις και στο σπίτι. Ώ-έχουμε συνειθίσει. Άφριο το βράδυ θα βρεις μαζί. Είπε ά-παίτησι της Ντόρας.
—Έπλην. —Ώτερ από το γεύμα, ο Κωστας άνέθηκε στο γραφείο του, να ίση κάτι χαρτιά του. Έμειναν πάλι στο σαλόνι η Ντόρα κι' ο Πέτρος.
—Γιατί χάθηκες; τον ρώ-τισε.
—Θέλω να γιατρευτώ, Ντό-ρα. Γιατί δεν μ' άφηνεις;
—Δέν ξέρω... —Οταν δεν σε βλέπω μού φαίνεται πως κάτι λείπει από τη ζωή μου. Θέ-λω να ράσεις...

—Αυτό είναι τυραννία για μένα. Δέν το καταλαβαίνεις;
—Αί Πέτρο. Δέν θέλω να ξαναρχίσω τα ίδια!...
—Μά, Ντόρα, γιατί δεν θές να με καταλάβεις; Ώπερώ...
—Γιατί δεν σκέπτεσαι πως ο Κώστας είναι φίλος σου;
—Έχω πρώτα να σκεφτώ τον εαυτό μου... Είπε τσας λίγο κυνικό αυτό που λέω, αλλά δεν μ' άρέσει να κρύβωμαι.

—Πρέπει να συγκρατήεις τα αίσθηματά σου. —Γιας δεν θέ-λελα να πάψω να μ' άγαπάς. Μ' άρέσει να ξέρω πως σε μια γωνία της καρδιάς σου υπάρχει λίγη αγάπη για μένα, κι' άς μ' άπορώ να την ίκανοποι-

ήσω. Είπε σαρδισμός αυτό, δέν είναι.
—Είπε.
—Μοδ είναι αδιάφορο, όμως! Μην ξεχνάς ότι κι' εσύ είπες πως είσαι κυνικός. Μοδ δίνεις το δικαίωμα να είμαι κι' έγω το ίδιο... Θέλω, λοιπόν, να είσαι πάντα φίλος μου, συντροφία μου, θέλω να μ' άγα-πάς, αλλά να μ' άπο το λες. Είπε δύσκολο τόχα; —Αν μ' άγαπάς θα το κάνης!

Ο Πέτρος έσκυψε το κεφά-λι. Πήρε το χέρι της και το φίλησε.

—Θά σ' άγατώ πάντα, Ντό-ρα! —Όσα χρόνια κι' άν πε-ράσουν...

—Σ' εύχαριστώ Πέτρο. Και θά δης ότι σιγά-σιγά αυτός ο έρωτας θά γίνη μια αληθινή φίλα, κάτι που θά λάμψη σαν διαμάντι στις σκοτεινές ώρες της ζωής μας...

Πολλές φορές η Ντόρα προσ-παθούσε να ξεδιαλύνη τα αλ-σθηματά της για τον Πέτρο. Μά δεν το μπόρεσε ποτέ. Τον ήθελε κοντά της, φίλο της, συντροφία της, σκιά της. —Αν τον δινόταν, θά τον είχε και σκιά του. Μά δεν τον δινό-ταν... Άγαπούσε τον άντρα της; Αυτό δεν το πολυπίστευε. Τον είχε πάρει, βέβαια από έ-ρωτα, έδω και πέντε χρόνια. Μά κι' ο πιο δυνατός έρωτας, δέν μπορεί να κρατήση πέντε χρόνια, κάτω από τα δεσμά του γάμου.

Κι' ένιπε ο Πέτρος η πι-στή συντροφία της. Στο σπίτι, στο θέατρο, στα κέντρα, στην έξοχή, στον περίπατο. Μια συντροφία γεμάτη ένδοξον και τρυφερότητα. Της έδινε τη γνώμη του για τις τουαλέτες της, για τα μπλούζ της, για το χτένισμά της. Ήταν κοντά της όταν άρρώστανε καμιά φορά και τη φροντίζε σαν να ήταν παιδί του. Της άπαισε ποια βιβλία να διαβάσει. Κι' όταν, βγαίνοντας από το σπι-τι ή άπ' ένα κέντρο, τη βοη-θούσε να φορέσει το παλτό της, έσφιγγε με τα χέρια του την πλάτη της, σαν να θέλε να τη χαϊδέψη, σαν να θέλε να της πη πως την άγαπούσε πάντα... Που δέν της το ξαναείπε πιά ποτέ με τη χείλη. Τά είχε σφραγίσει.

Και τα χρόνια περνούσαν... Πολλά φθινόπωρα έριξαν τα κίτρινα φύλλα των δέντρων στις χειμάνες άναψε η σόμπα στη γωνία... Και πολλές φορές το βράδυ, καλοκαιρινό αέρακι έπαιζε με τις κουρτίνες του σα-λονιού και με τις άκρες των μαλλιών της Ντόρας, που όρ-χιζαν ν' άσημνώνωνται στους κροτάφους...

—Ένα πρωί, κόβοντας το φύ-λο του ημερολογίου, η Ντόρα ένιπε άχρη. —Ήταν τα γε-νέλια της. Έμπαίνε στα σα-ράντα.
—Σαράντα, είπε, σαν να μ' άπελε να το πιστέψη. Πήγε στον καθρέφτη της και κύταξε το πρόσωπό της... Κάτω άπ' τα νιάτα της ο και-ρός που πέρασε είχε σκαμί-δες άφήνουν τα ίχνη τους ά-πάνω στους θρόνους... Και τα μάτια της δέν είχαν αυτή τη φλόγα που είχαν αυτή οι άσημνές τούτες στους κροτάφους της δέν μπορούσαν πιά να κρυφούν. Και το κορ-μί της είχε βαρύνει. Είχε άρ-χιζε πιά να γερνάη... —Στη-γνή το χέρι της στον καθρέ-φτη, έγυρε το κεφάλι της ά-πάνω και δάκρυσε.

Σαράντα! Και τί χαρές έ-χπες σ' αυτά τα σαράντα; Τι άχα να θυμάται στα γεράμα-τά της, που της χτυπούσαν κι' όλας την πόρτα; Ούτε μια μι-κρή τρέλλα, ούτε μια γλυκιά άμνηστια...

Είχε άρχισει να σουρωπιώ-ν. Πεταχτηκε, σαν ναχε πάει μια μεγάλη άπόφασι. Έκανε ένα έσοτό μπάνιο, κάθισε πολ-λή ώρα μπροστά στην τουα-λέτα της κι' έσθεσε με τις κρέμες, τις ποντίνες και τα κραγιόν τα ίχνη των χρόνων. Φόρεσε τον κορσέ της για να κατέψη λίγο μερικές επιφα-νείες, έβαλε δυο περιφάρμα-μπριγιόν στα δαχτυλά, κι' έ-να κολλέ στο λαιμό. —Άδεια-σε άπάνω της μισό μπουκαλά-κι βαρύ άρώμα. Φόρεσε ένα περιφάρμα ταγεράκι και ξανα-καταχτηκε με προσοχή στον καθρέφτη. Χαμογέλασε εύχαρι-στημένη...

Τριάντα τέσσερα το πολύ, ψιθύρισε...

Χτύπησε το κουδούνι, της ά-νοϊξε ο Πέτρος...
—Μπα; ρώτησε. Πώς ήταν αυτή η εύχαριστη έκπληξη;
—Έβόλε μόνι από ανησυχία τα λουλούδια που κρατούσε.
—Ήρθα να περάσουμε λί-γες ώρες μαζί, του είπε.
—Έπαιλασε στο ντινάνι. —Ο Πέτρος έφερε το λίκέρ. —Ήπιαν. Δύο εκείνος, πέντε εκείνη...
—Θά σε χάζομαι! της είπε.
—Αυτό θέλω, του άπάντησε.
Το ραδιόφωνο έφερε τα ταχυγράμια βιβλία της Βουδα-πέστης... Ένα φως, με βαρύ άμπαζούρο φώτιζε με διακρισι-μιά γωνία του σαλονιού. Η Ντόρα που είχε πετάξει το καπέλλο της και το ταγιέρ της σε μια πολυθρόνα, άντιγράφε μια προκλητική στάση που εί-χε ίση στο σενιέμα.

—Πέτρο, άνα κοντά μου.
—Εκείνος έπλην. Πέρασε το χέρι της γύρω από το λαιμό του. Και ψιθύρισε:
—Πέτρο... Θυμάσαι εκείνο το βράδυ στο σπίτι μου... Έ-δω και δέκα χρόνια!... Που είπες πως θά μ' άγαπάς πάν-τα;

Με κάποια στενοχώρια ο Πέτρος είπε:
—Ναι... Θυμάμαι.
—Λοιπόν, άπνευ ήρθα να γίνω δική σου!
Και τρέσξε το κεφάλι του στο δικό της κι' ένωσε τα χεί-λη της με τα δικά του. Μά τα βρήκε παγωμένα... Εκείνος άποταχρίχτηκε λίγο, της χά-ιδεψε με σιτορή τα μαλλιά. Και είπε με φωνή γεμάτη με-λαγχολία:
—Καμένη Ντόρα... Πέ-ρασε τόσος καιρός από τότε... Αυτό το πόθος που έννοιωθα για σένα, ένιπε μ' άπρημ ά-γάπη, χωρίς άπαίτησι... Μια φίλα, χωρίς ήθελος. Κι' ένιπε τόσο όμορφο αυτό το και-νώργιο αίσθημα. Γιατί να το χαλάσουμε;... Έπειτα σκέ-ψου... Τρεβάσω για να πε-νήνα πιά. Είπε καιρός για τρέλας;...

Και τη φίλησε στα μαλλιά.
—Η Ντόρα έμεινε για λίγο χωρίς να μιλά. Τα μάτια της άμπαζον. —Έπειτα σπρώχθηκε, νύχθηκε νευρικά, ένώ εκείνος την κύταξε σιωπηλός. —Άνοι-ξε την πόρτα. —Έστειλε τα βλεμματά της άπάνω του —βλέμματι γεμάτα θυμό και ά-πόγνωσι και φώταζε:
—Ήλιθιε!

—Εκείνος χαμογέλασε.
—Δέν μού κοκοροάζεται Ντόρα. Μοδ δίνεις έναν τί-γλο που σοδ είχα δώσει κι' έ-γω εδω και δέκα πέντε χρό-νια. Είμαστε ίσα...
—Η Ντόρα έκλεισε με δύνα-μι την πόρτα. Στο δρόμο εί-δε ένα ζευγαράκι άγκαλια-σμένο... Φιλιάσαν, άδιαφο-ρώντας για το πέραςμά της. Και συνέχισε το δρόμο της, ψιθύριζοντας:
—Ήλιθιε!...

Τώλινε στον εαυτό της.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Έλλειψις κρέατος στην 'Αμερική

Μη νομίζετε ότι στην 'Αμερική ύ-πάρχει αφθονία όλων άνεξαιρέτως των τροφίμων! Πρό ολίγου καιρού, 1750 ανθρώπων του Κεντικού και της 'Αντικής Βιρνίνιας άρνήθηκαν να έργο-ασθουν, λόγω έλλειψιως κρέατος. Στη φιλαδέλφεια, τα νοσοκομεία βρίσκουν κρέας μόνο μια φορά την εβδομάδα. —Ακόμη και στο Τέξας, την πολιτεία με τα τόσα «ράντς», δυσκολεύεται να-κναις κάποτε να βρη μια φέτα βωδινό! Οι μεγάλες πόλεις δοκιμάζουν την έλ-λειψι του κρέατος όσο ποτέ άλλοτε. Στη Νέα 'Υορκ, έκλεισαν έκασοντά-δες κασάπικα. Μόνον δυο τρώνε στο ρεστοράν βρισκουν ακόμη κρέας σε ά-φθονία. Γι' αυτό, ο Δήμαρχος της Νέας 'Υορκς πρότεινε να τους επιβληθή να κόβουν ώριμμένα κομμάτια του δεατίου τροφίμου των, όταν παίρνουν στο ρε-στοράν μερίδες κρέατος. —Άς παρηγο-ρηθουν λοιπόν οι ευρωπαϊκές χώρες που υποσιτίζονται!

Ο γεροντότερος 'Αμερικανός

Ο γεροντότερος άπ' τους πολίτες των 'Ηνωμ. Πολιτειών, σύμφωνα με τα στοιχεία του Γραφείου Άπογραφής, εί-νε ο νέγρος Τζέιμς Ουάλλερ Ουίλσον. Γεννήθηκε από νονεις δούλους, σε μια φυτεία της Γεωργίας, το 1825. Μολο-νόντι είχε μάθει γράμματα, η άπελευ-θέρωσις των δούλων μετά τον εμφύλι-πολέμο δέν άλλάξε διόλου τον τρόπο της ζωής του. —Έξακολουθήςε να έρ-γάζεται ως γεωργός. Το 1925, σε ήλι-κία 100 ετών, ένιπε ίεροκήρυκας. —Ε-κνήρυσ επί 17 χρόνια, κι' έπειτα άπο-τραχίχθηκε στο σπίτι του νιού του, για να περάση την υπόλοιπη ζωή του διαβάζοντας τη Βίβλο. Πρό ολίγου και-ρού, γινότανε τα γενέθλιά του για 120η φορά. Είπε πάντα νερό και ύ-γιης, τρώει ότδήποτε και διαβάζει δί-χως νυαλιά. —Άκούει περίφημα, διαπι-ρεί άκόμη 9 δόντια και δέν έχει οκε-δόν ρυτίδες στο πρόσωπό του. Στα γε-νέθλιά του, έβγαλε ένα λόγο, που διήρκεσε ένα τέταρτο της ώρας.

Η «τελειότερα καλλονή»

Η 'Αμερικάνη Άρλιν Ουέλαν, ένα κορίτσι 28 ετών, με ξανθοκόκκινα μαλ-λιά και πράσινα μάτια, πρώην μακιου-ρίστα, έπηρε από μια έπιτροπή 65 καλ-λιτεχνών τον ζήλευτο τίτλο της («τε-λειότερα καλλονή» όλων των αιώ-νων). Πόδες κοπέλλες σ' όλον τον κό-σμο θά φθονούν τη σύγχρονη αυτή 'Α-φοδίτη!

Το σκάνδαλο του μαχαράγι

Ο μαχαράγιος της Μπαρόντα, ένας μεσόκοπος, και καλοθερμιμένος Ινδός πρίγκιψ, ήγειμν 3 έκαστον μιλίων υπη-κόων, έπνιπε προσηλαίτη για να ταξιδεύη άεροπορικά στην Άγγλια, μαζί με τον υπασιπότη του, (για λό-γους υγείας). Το άποτέλεσμα ήταν να ξεγενθούν πολλοί Άγγλοι άείωιατι-κοί, με μακροχρόνιο υπέρταση στας 'ιν-δίας, που περιμέναυ υπομονητικά τη σειρά τους για να φύγουν. —Όλοι αυ-τοί βεθαίνωναν με άνογνάπτοι ότι ο μαχαράγιας πηνάινει στην Άγγλια για να παρακολουθήσει τις κούρες, όπου θά τρέσουν τα άλογά του, κι' ότι ο δι-θεν (υπασιπότης) του δέν είναι παρά ο τζόκευ του!

Διαζύγιο για το μπάνιο

Στην πόλη Σπόκαν, της άμερικανικής πολιτείας Ουάσινγκτον, κάποια Μπερ-νίς Πέτερς έκρίθηκε διαζύγιο, με το αλ-τιολογικό ότι ο άντρας της άρνεϊτο να χτίση ένα δωμάτιο λουτρού στο σπίτι τους, άγονώντας της ότι (οί μοντερ-νιοι αυτοί είναι περιπτοί)! Το δικαστή-ριο δέχθηκε την αίτησή της και της έ-δωσε το διαζύγιο.

21 παιδιά σε 6 χρόνια

Η Γαλλίς κυρία ντε Μάλντεμερ γέν-νησε στο πρώτο έτος του γάμου της ένα παιδί, στο δεύτερο διδύμα, στο τρίτο τριδύμα, στο τέταρτο τετραδύμα, στο πέμπτο πενταδύμα και στο έκτο εξαδύμα. Διηλαθ 21 παιδιά έν όλω σε έξη χρόνια. Στον τελευταίο όμως τε-κετό της, πέθανε, μολονότι την περι-ποιήθηκε ο διάσημος γιατρός Άμβρό-σιος Παρέ. Το πρώτο άπ' τα παιδιά της ένιπε άργότερα αλκικός του βασιλέως 'Ερρίκου Δ'.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ με συνθετικές τροφές;

Τι λένε οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες

Το μεγαλύτερο και το σπουδαιότερο πρόβλημα της μεταπολεμικής ζωής εί-νε η έπαρκής διατροφή του κόσμου. Ποιά λύσι όμως μπορεί να δοθί σ' αυ-τό το διεθνές ζήτημα; —Από παντού ά-κούμε άνήσυχες φωνές ότι οι λαοί θά πεινάσουν τον έφετεινό χειμώνα. Τι θά γίνη λοιπόν; —Υπάρχει καμιά διεξο-δος; Μήπως μπορούμε ν' άντιμετωπι-σουμε ασύν τον λιμό με συνθετικές τροφές, με τα περιφήμα άχημικά χά-νια; —Οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες έρ-γάζονται πυρετωδώς για να πραγमा-τοποιουν αυτό το έπιστημονικό όνειρο. Θά πετύχουν όμως στις προσπάθειές τους;

Αυτό τώρα είναι μια άλλη ίστορία, όπως λέει ο Κίπλινγκ...

Ο πρώτος που έκανε λόγο για τις συνθετικές τροφές, ήταν ο άλλος χημι-κός Μπερτελώ. «Το πρόβλημα της τρο-φής μας, έλεγε στις άρχές του 20ού αιώνα, είναι πρόβλημα χημικό... Ξέρω-θι μια ήμερα που ο καέννας μας θά έχη μαζί του, για φαγητό του, ένα μι-κρό διακόλι πρωτεΐνης, ένα κομμάτι λιπα-ράς ουσίας, ένα πακέτακι άμυλο ή ζά-χαρι κι' ένα μπουκαλάκι με έρωματι-κά μπαχαρικά, σύμφωνα με το προσω-πικό γούστο του. —Όλα αυτά θά κα-τασκευάζωνται σε μεγάλες, άπεριόρι-στες ποσότητες και θά είναι άμφοθηνα. Για τις συνθετικές αυτές τροφές δέν θά παίζων κανένα ρόλο οι καιρικές με-τεωρές, η έσρασι και η βροχή, η έξοτη που μαρναίει τα φυτά και η πα-γωνιά που καταστρέφει τα φρούτα. —Ε-πίσης, οι χημικές τροφές δέν θά έχουν παθογόνι μικρόβια, που είναι πηγές των επιδημιών και έχρη το της ζωής του άν-θρώπου. —Οταν θάρη έκείνη η ήμερα, η χημεία θά έχη πραγματοποιήσει μια παγκόσμια επανάστασι άνυπολογίστου σημασίας!»

Ευτυχώς, ο Μπερτελώ πέθανε το 1907. Διηλαθ πριν άνακαλυφθών οι βι-ταμίνες κι' έτσι γλύτωσε από μια με-γάλη άπονηστική. Στην εποχή του δέν είχαν άκόμη καταλάβει την πραγματική αξία που έχει στη διατροφή μας το ά-σέστιο, το λάδι, ο χαλκός, ο σίδη-ρος. Δέν ήξερε επίσης ότι το μικρό δι-σκόλι της πρωτεΐνης, που άνιερνύεται, θά προενοούσε ένα πλήθος άναστατώσε-ων στον οργανισμό μας και ότι οι χημι-κές τροφές για να άφομοιωθούν πρέπει άπαραίτητα να συνοδεύωνται από με-ρικές βιταμίνες. Με δυο λόγια, ο όργα-νισμός μας είναι έξαιρετικά πολύπλοκος και άξιοθαύμαστα ίσορροπημένος. Το μι-στικό δέ της λειτουργίας του μας είναι άκόμη άγνωστο. Και όμως οι βιοχημι-κός της εποχής μας, παρ' όλες τις δυσ-κολίες, προσπαθουν να πραγματοποιή-σουν, έστω και έν μέρει, το όνειρο του Μπερτελώ.

—Άλλ' άς άφήσουμε τις θεωρίες κι' άς έξετάσουμε το πρόβλημα από την πρακτική του άπομ. Το πρώτο πράγμα που βλέπουμε είναι ότι η τροφή που χρει-άζεται για τη δημιουργία της καθημε-ρινής ένεργειας που καταβάλλουμε δέν μπορεί να χωρέση μέσα στις μικρές κα-ψούλες που βάζουμε τα φάρμακα. —Ο 'Αμερικανός κατά μύον όρον κατανα-λίσκει 3.500 περίπου θερμίδες ένεργεί-ας καθημερινώς, θέλει δέ για τη δημι-ουργία τους 150 περίπου δράμια λι-πών από το πιο συμπυκνωμένο φαντα-σθήτε λοιπόν αυτή την ποσότητα σε δι-σκόλια μέσα στην τσέπη σας... Μερικοί νομίζουν ότι θά μπορούσαμε να έλατ-τώσουμε αυτόν τον όγκο, άν καταφέ-ρναμε να γονέμουμε καθαρό άνθρακα. Και όμως τα τελευταία πειράματα άπέ-δειξαν ότι χρειαζόμαστε κατά 10% πε-ρισσότερο άνθρακα από λίπος! —Η με-γαλύτερη ένεργεια παράγεται από το όδρυνόμο. Μά η ποσότης που χρειαζό-μαστε για τις 3.500 θερμίδες ένεργείας, άν γινόταν χάπι, θά ζυγίσε τριάντα δράμια...

Οι φυσιολόγοι έξ άλλου μας έξη-γούν ότι μας άρσούν οι τροφές που έ-χουν κάποιο σχετικό όγκο. Θέλουμε το στομάχι μας γεμάτο! —Επίσης το ζήτη-μα της τροφής παίζει σπουδαίο ρόλο και η γεύσις. Η μόνη δικαιολογία της κατασκευής συνθετικών τροφών θά είναι η άθνησι τους.

Περισσότερα από τα 30% των βολ-

λαρών των 'Αμερικανών ξεδεύονται για την αγορά της τροφής τους. —Η δαπάνη αυτή θεωρείται υπερβολική, γιατί ο άνθρωπος έχει να θεραπεύση κι' άλλες άνάγκες. —Ο τρόπος με τον όποιο προμηθευόμαστε και φτιάχνουμε τις τροφές είναι ο ίδιος κατά βάθος ά-πό έδω και είκοσι ή τριάντα αιώνας. Οι μέθοδοι μας βέβαια τελειοποιήθη-καν, άλλα δέν άλλάξαν. Για τα 750 δράμια της τροφής που καταναλίσκει ένας άνθρωπος κάθε ήμερα, ξεδεύει ά-κόμα τα 30% του εισοδήματός του και τα 40% του χρόνου του.

Το κόστος όμως των συνθετικών τρο-φών θά είναι ελάχιστα, γιατί η μέθοδος της φύσεως έχει πάντα μικρή άπόδοσι. Τα φυτά, παραδειγματός χάριν χραι-σά-μοποιούν μόνο τα 2% της ένεργειας των ήλιακών ακτίνων για τη σύνθεσι των χημικών ουσιών τους. —Ένα έπιστημονι-κό έργοαστήριό πραγματοποιεί πολύ με-γαλύτερη άπόδοσι. —Επίσης και τα ζώα, από τα όποια προμηθευόμαστε το κρέας και άλλα προϊόντα, άς έργο-σάσινα τροφών άφομοιώνουν μόνο ένα μικρό μέρος της τροφής τους. —Ο χεί-ρος που τρώει, που εισάγει στον όργα-νισμό του όδωάνθρακες και φυτικές πρωτεΐνες χρήσιμες για μας άς κοι-λέττες και ζαμπόν, άπορρίπτει τα 5/6 της τροφής του! Τα καλά μισοάγια ά-ποδίδουν το 1/12 της τροφής που τρώ-νε και τα βόδια μόνο το 1/30. Τα πρό-βατα είναι χειρότερα και τ' άρνιά δέν άξίζουν περισσότερο. Τα κοτόπουλα που μεγαλώνουν γρήγορα άποδίδουν το 1/35. —Η όρνιθα είναι πιο χρήσιμη στον άνθρωπο, γιατί άποδίδει το 1/20 της τροφής της με τ' αγόνα της. —Η άγε-λάδα που βνάζει γάλα, ύστερ από μα-κροχρόνιες έπιλογές, έθωας σήμερα στο κροκόνη επιλογής της παραγωγής της. —Η άνώτερο όριο της παραγωγής της άπόδοσις της είναι ίδια με την άπόδοσι του χοίρου. Το 1/6 της τροφής της με-ταμορφώνεται σε άφομοίσιμα άλατα στο γάλα που πίνει ο άνθρωπος.

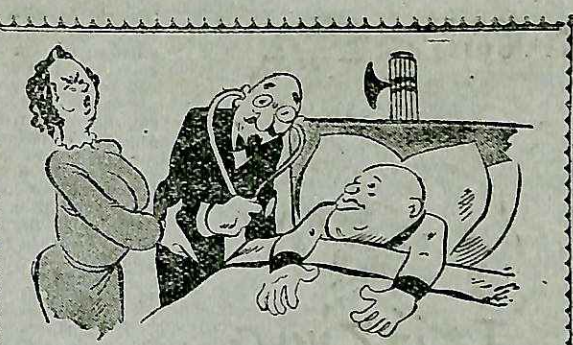
Το καθαρό φωσφορούχο άσέστιο στοιχίζει σήμερα πέννηνα: 8 σέντες τα 150 δράμια. Για να έγουμε καλά δόντια και γερά κόκκαλα άγοράζουμε αυτό το άσέστιο μας με το γάλα, δ-που βρίσκεται σε μικρές δόσεις και το πηλάζουμε 12 δολάρια! Το άσμα μας τώρα μπορεί βέβαια ν' άφομοίση το άσέστιο που βρίσκεται σ' ένα ποτήρι γάλας, όχι όμως κι' έννομο που θά μας πούληση ως χάπι ο φαρμακοποιός. —Ε-τσι, ξεδεύουμε σήμερα 12 δολάρια για μια χημική ουσία, άπαραίτητη στον όρ-γανισμό μας, που στοιχίζει μόνο 8 σέντες. Βλέπετε από το παράδειγμα αυ-τό ότι οι τροφές μας σήμερα είναι πα-νάκριες έν συγκρίσει με τις συνθετι-κές. —Οταν οι χημικοί θά άνακαλύθουν όλα τα μυστικά της πρωτεΐνης, θά μπο-ρουν να την φτιάχουν από έργοστά-σια με λίγη ζάχαρη, λίγη άμυλνία, έ-να κομμάτι φώσφορο, ένα κομμάτι θει-άφι, μια πρέσα σίδερο και μερικά άλα-τα και να μας προσφέρουν έκλεκτες συν-θετικό κρέας με 60 σέντες το κιλό. Κι' αυτό το κρέας που θά είναι πιο βου-πτικό από τα καλύτερα υπιτέκια του κασάπη, θά είναι στεγνό, χωρίς κόκκα-λα και νερά, βολική δεκαπλάσιο από το φρέσκο κρέας!

Δυστυχώς, όστε το στομάχι μας, ού-τε τα έντερα μας, μπορούν πός το παρόν να γονέμουν τις συνθετικές τρο-φές. Ποιός έξερι όμως... —Η έπιστη-μη μας παρουσιάζει έκλεκτες έκπληξεις. —Άς έλπίσουμε ότι στο προσέχες μέλλον θά βρη την καλύτερη λύσι στο έπισ-τιτικό πρόβλημα.

Κ. Κ. ΦΑΡΝΑΣ

Ασυνήθιστες βροχές και χιόνια

Δέν είναι σπάνιο να πέση μια βροχή από σκόνη πάνω σε πλοία που ταξει-δεύουν στον Ερηνικό ή στην Έρυθρά Θάλασσα. —Η σκόνη αυτή έχει παρα-συστή από άνεμοστροβίλους, που την έχουν φέρει ως στον Άκραν. —Οταν έ-χουν κάποτε άνάβυστι της, διαπιστώθη-γινη πορήχεται άπ' την Άφρική, γιατί περιέχει 67 διάφορα είδη μικροσκοπικών οργανισμών που ζουν σ' αυτή την ή-πειρο. Το 1890, έπνεσε στη Νέα Γη μι-κόκκινη βροχή, και το 1887, στη Μον-τάνα της 'Αμερικής νιφάδες χιονισθ με μέγεθος 40 πόντους και πάχος 20. Στην Γρανάδια, έπνεσε το 1849 μασή βροχή, σε μια έκτασι 400 τετραγωνικών μι-λίων. Και, το 1880, στη Ρωσία, ση-μειώθηκε πτώση νιφάδων χιονισθ με γλάμα κόκκινο και μπλε.

Τόν καιρό της Ιταλικής «έποποιας»!

Κα Μουσοσολίνι: Μά γιατί μαράζωσε έτσι, για-τρέ μου;
Για τρέ: Τόν έφαγε η... Κλειτούρα!
Κα Μουσοσολίνι: Ώστε του χρειάζεται άερας;
Για τρέ: Για το θεό! Οχι... άερας!... Χάθηκαν!

Αθηναϊκά επίκαιρα

Επί τέλους...

Πολιτικοί και κόμματα κι' άόλησες όμάδες, στήν... κρίσι μιάς παράσαν, αυτές τις έβδομάδες κι' έν τούτοις μια κυβέρνησι δέν κατοπριση άκόμα γιασι κυτράζουν μ' άγιη μιά... τρία άπό το (Κόμμα).

Στήν τραγική την κρίσι μας προσέθανε και νέα κι' άν ύποφέρ ο λαός, ο μόνος έχει ένέα! Κι' άν τον μαστίξη άφρόπος ή δίνη κι' η όδύνη ούτε δραχμή... π λ η θ ω ρ ι κ ή κανέναν τους δέν (δίνει!)

Ζητά ή μια παράταξι την άλλη να γκρεμίσθ, άλληλοτροπιλίζονται και γρόντονται άράδα κι' άντι να προσπαθήσουν να άφουνε τη μιση, κυτάνε, με το πείσμα τους, να... θά φουν την (Έλλάδα).

Τόν τρίτον και τόν δεύτερον, ο πρώτος κατατρέπει... τόν πρώτον και τόν δεύτερον, ο τρίτος άνατρέπει Κι' ο (Σέρ) Μακαριώτατος... μα κ α ρ ι ο ς τους βλε- (πει-)

ο πρώτος εις τόν δεύτερον την (έντολην) πασάρι, ο δεύτερος στον τέταρτον την δίνει έν συντομία, την παραδίδει ο τέταρτος σ' αυτόν που το γου- (σταρεί)

και μοιάζει αυτή ή κατάσταση με... σ ν η τ α λ ο- (δρομία!) Κι' άφου δέν βρίσκεται κανείς για την πρωθυπουργία, (για)

ορθώς θά πουν οι Σύμμαχοι κι' οι φίλοι μας έν γένει: —Άδίκως ίσορρίζετε πως έχετε... ά γ ε ρ ι α, όταν και για... πρωθυπουργός κανέναν δέν (πηγαίνει).

Τό μοναστήρι νάνια καλά

—Έν τέλει ο Δαμασκνός την (έντολην) του ήρε και μόνος την Κυβέρνησι στα χέρια του την ήρε. Κατόπιν τούτου, η μηχανή του Κράτους δέν θ' άρ- (γνη)

μέ... λειτουργόν άνώτατον να... ξαναλαί- (τουρνήση!) Μά, θάνα κι' Άντιβασιλεύς και θείος Λειτουργός, Πρωθυπουργός της χώρας μας, τούτέστιν Άρχηγος... —Άλλά και θέσεις ύπονογών μπορεί και να καθέξη και νύχη άπ' τα ύπουργεία μας, δυο-τρία και... (πεντ' έξη!)

Τις θέσεις όλες, δηλαδή, παπάς θά τις κρατή κι' ο κόσμος όλος τόν παπά, παντού θά τόν ζήτη. Αυτό θά γίνεται, σχεδόν, για μίνες, ίσως κι' έτος και το παιγνίδι του... (Παπα) θά μας θυμίζει ά- (νέτως)

γιατί θ' άκούς, όπου σταθής, ή κι' όπου και να πας: —(Εδω)... π α π α ς, εκεί παπάς, που βρίσκεται ο (παπάς);

Οι δημόσιοι υπάλληλοι
Κι' όπως όλα πάνε τώρα με τη λίρα τη χρυσή είναι πάλι ο μισθός τους των φτωχών των υπαλλήλων σ' όποιο και ν' άνήλκουν όλον μια δεκάρα και μισή.

Κι' άφου πιά τους κοροϊδεύει και ή όθνησ τραγική δέ χρειάζεται νομίζω και πολλή φιλοσοφία να προσβλέψω θετικά πως ξεδράκωτοι θά πάνε καμιά μέρα στα γραφεία.

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο φόρεμα της Ζαμάνου

Αργά το βράδυ, η κυρία Λουκία — «λουσι» μόνον — φώναζε τη μικρή μοδίστριά της, τη Φωτεινή:

— Άκουσε, το φόρεμα της Ζαμάνου τελείωσε... Να το πάς...

Ήτανε Σαββατοβράδυ. Η Φωτεινή πήρε το κουτί αδιάφορα. Ένοιωσε το κορμάκι της σκοτεινό από το σκόνημα απάνω στη βελόνα, τόσες ώρες, τόσες μέρες, μία βδομάδα ολόκληρη, όπως να φταίει αυτό το ευλογημένο Σαββατοβράδυ που τραβούσε πίσω του, από γλυκύτητα όνειρο το Κυριακάτικο ξεκούρασμα... Τι να προσέτι- σαι όμως κανείς σ' ένα μοναδικό είκοσιτε- τράωρο τη βδομάδα; Να ξεκουραστεί, να γλεντήσει, να κοιμηθεί, ν' αγαπή- σει... Η καμμένη η Φωτεινή τώ- ριχνε στον ήλιο και στο χουζούρι. Ή- ταν η πιο φτηνή κυριακάτικη λύση.

Ανεβαίνοντας αργά-αργά την οδό 'Ακαδημίας, η Φωτεινή δεν πρόσεχε τί- ποτε. Τα μάτια της ταξίδευαν από την ακατάστατη προσήλωση στο ράφιο, και στο χέρι της βάραινε ασηκότο το κουτί με το φόρεμα της Ζαμάνου. Σι- γα-σιγα όμως ας ν' άρχισε να ευνόη- σαι τη βραδυά της από το όνειρο, με τα φώτα, με τα κλέβια των αυτοκινήτων, με τα ζευγάρια των βισκαδικών έρωτι- κών, που τρέχανε να δοκιμάσουν τα τρία μεγάλα άγαθα της ζωής που τα στερούνται σ' αυτόν τον κόσμο οι πε- ρισσότεροι: Το φαί, το ποτό, τον έ- ρωτα. Κι' άδελά της η σύγκριση του εαυτού της με το ευτυχισμένο ας το πλι- θος του Σαββατοβράδυ την έκανε να νιώσει ένα σουβέλερο πόνο: Γιατί δλ' οι άλλοι, κι' όχι κι' αυτή;... Κι' αυτή είχε πιο πολλή ανάγκη απ' όλους τους άλλους, γιατί ήτανε νέα, άμορφη μέ- σ' στο φτηνό-ποταίο που της χαλούσε τις γραμμές, και κάτω απ' το βελούδινο στήθος της γυμνώσε μια μικρή άπλη- στη κορόδοια.

Και τώρα, η Φωτεινή ανέβαινε κου- ρασμένη το φαρδύ δρόμο με τα φώτα και τ' άγκυλωμένα ζευγάρια και στο χέρι της κρατούσε το κουτί με το φό- ρεμα της Ζαμάνου. Τόσες φορές κα- λὰ αυτό το φόρεμα. Είχε δουλέψει κι' αυτή ά- πάντα του. Ήτανε γαλάζιο ανοιχτό, πρὸς το γκρι, από βαρύ μεταξωτό. Εί- χε κεντήματα στο στήθος, είχε πιέτες που πέφτανε μαλακά γύρω από τους ποφούς. Είχε, στο τέλος, όλη την τέχνη και τη μαστορία της κυρίας Λουκίας — «λουσι» μόνον — που την έκανε μέ- σ' στην «όθνη» την πρώτη μοδίστρα, α- πὸ το ποδο το αποκαλειστικό προνόμιο να σκεπάζει με καλοραμμένο μετάξι ή μαλ- λιά τις άφιπνες γραμμές κάθε θεακτι- κής επισημότητας που λέγεται «κόρη βι- ριμάντων» σούζους τραπεζίτες», ε- ξο- ρίστα σ' «ακούστης». Τώρα η Φωτεινή το εανώθελε αυτό το φόρεμα με τη φαν- τασία της: Τι άμορφο που ήτανε! Πό- σο άδύναμη όπαγορμίζε την δική της άρροση όμορφιάς... Μα αυτό το όρατο φόρεμα ήτανε γραστό να το χα- ρίσει αυτή η Ζαμάνου με τις όπερτοφικές γραμμές της όμορφιάς που προσπα- θούσε να σκούλωθόνη με τη βοήθεια των κοροδίων.

Α, τη μισούσε δυ- νατά αυτή τη Ζαμάνου η Φωτεινή! Άν ήτανε δυνατό να μην της πήγαινε το φόρεμα της άπόψε... Κι' αλήθεια, πὸς δεν ήτανε; Άν δεν τόποινε άπό- ψη η Ζαμάνου, ποὸ θα παραπονιότανε; Το μοδιστρεβόκο κλειστό! Θα κρατούσε άναγκαστικά, λοιπόν, τὰ όρατα της νε- ρα ολόκληρη την Κυριακή, και δὰ τὰ έσπασε τη Δευτέρα πρωί-πρωί σ' αὐτὴ που δὰ της πήγαινε το φόρεμα...

Ε, τη Δευτέρα, δὰ τὰ ξεποούσε!... Η Φωτεινή έφτασε στο χαμηλό σπιτάκι της σά οικία. Έστραψε σιγά- σιγά την πόρτα, γλύστρησε σάν κλέφ- τρα στην κάμαρά της, κι' εκεί, γρήγορα — γρήγορα, γδύθηκε, άνοιξε τὸ κουτί. Έβγαλε τὸ καινούργιο φόρεμα και τὸ φόρεσε. Τι θαύμα! Σὲ μία στιγμή, νό- μισε πὸς είχε φορέσει φτερά, και πὸς ήταν έτοιμη να πετάξει!... Κυτάχτηκε δὸο μπορούσε στὸ μικρὸ της ραϊσμένο καθρέφτη, βάφτηκε, πουτταρίστηκε, δι- όρθωσε τὰ μετέξια τὸν μαλλίων της, και, σάν κλέφτρα πάλι, βγῆκε στὴ ζωή...

Στὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ της σταμά- τησε ἕνα ταξί. Τοῦδωσε τὴ διεύθυνσι: — Στὴν «Αρζεντιναί»!

Στὴν είσοδο τοῦ φατολαυμένου ὀ- νόγειου παρόδεισου, τὸ αὐτοκίνητο στα- μάτησε, ἡ Φωτεινή πλήρωσε — ἕνα ἀ- κριτὸ μέρος ἀπὸ τὰ μεροκάματα της βδο- μάδας — και, βαρρῆτα, με τὸ κεφάλι ψη- λὰ, με τὴν καρδιά της πὸς πήγαινε να σπᾶσει ἀπὸ καρὰ, κατέβηκε τὴ στενὴ μορμαρὶνη σκαλιστά πὸς ὠδηγοῦσε στὸν παρόδεισο ἀπὸ ἀντίθετο, ὕπογειο δρό- μο... Ἐὰ νύμισε κανείς, πὸς αὐτὴ ἡ κομψὴ νέα γυναίκα δὲν ἔκανε ἄλλο πα- ρὰ νὰ μπατιογυαίνει σὲ ἀκριβὰ κέντρα της μεγάλης ζωής...

Η είσοδος της στὴν ὕπνογια σάλα ἔ- κανε αίσθησι. Καί, ἴδια, ἔκανε αίσθη- σὶ ἡ μοναξιά της. Κάθισε σ' ἕνα ἀ- πόμειρο τραπεζάκι, κι' ἐνῶ ὁ μαῖορ ὀ- ποκλινότανε μπροστὰ της, εἶχε τὴν ἔ- ζοχη συναισθησι πὸς ἕνα σαρὰ ζευγά- ρια μάτια συγκεντρωίνονταν ἀπάνω της σάν ἀπλησὶα πρὸς βροδείας...

Δεσποίνες!... Κυρίες!... Η ὀρχήστρα ἔκλεινε ἀπάνω στὶς πᾶρτες ἕνας ταγκό. Ὁ κοδάλιερὸς πύχε σταθὶ μπροστὰ της ἦτανε ὕψλος, κομψὸς, μελοχρονιὸς. Η Φωτεινή, κυ- τᾶζοντάς τον σὰ μάτια, ἔνοιωσε μὴ παράξενη ὀλόγη νὰ διοχετεύεται σ' ὁ- λόκληρο τὸν ὀργανισμό της. Ὁ ἀνδρῶ- πος δὲν ἦταν προκλητικὸς κι' οὐτὸ τοῦ- ρος πρὸς τοῦ. Ἦθελε νὰ τὴ χα- ρέψῃ, ἦθελε νὰ τὴ γνωρίσῃ. Ναί, καί κι' ἐκείνη γι' αὐτὸ εἶχε κανεὶ αὐτὴ τὴν κακὴ πράξι, αὐτὴ τὴν πράξι: Για νὰ χαλέψῃ, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ στὴν ἀν- κάλιτά του... Γιατί, ναί, τὸνῶθετε! Αὐ- τὸς ἦταν ὁ ἀντὶς της μοναδικῆς νύ- χτας της ζωῆς της!

Τὸν ἔβρισε νὰ τὴν παρᾶσθῃ στὴ με- σοσταθμὴν πίστα, κι' ἡ ποθητικὴ με- λαγχολία τοῦ τραγουδιοῦ τὸς τυλίξε ἀπαλά με ἀέρινες γᾶδες. Ὁλὸς ὁ κό- σμος χάθηκε ἀπὸ μπροστὰ τους. Μείναν οἱ δύο τὸς μοναδικὸ ζευγάρι ἀπάνω σ' αὐτὸν τὸν πληθωρικὸ πλανήτη πρὸς Λε- γέντινασ' σὰ συγκρότημα ἀπὸ Χερου- θεῖμ γιὰ νὰ λικνίξῃ μ' ἀπαλὰς νύκ- τας καρδιᾶς τους... Κι' ἐταν, σὲ λί- γο, οἱ δύο τὸς προσγειώθηκαν στὸ ἴ- διο τραπεζάκι κουρασμένοι ἀπὸ ἐπύγνυ, ἐκείνη τὸν ἔβρισε νὰ τὴν πᾶσι, πὸς ἡ ψυχὴ της τὸ ρουφῆσε, και τᾶκανε αἰ- μα δυνατό, ζωηρό, πὸς γέμισε τὶς φλέ- βες της χαρὰ κι' ἔρωτα.

Ήτανε. Μεθῶσανε. Κι' ὅστερα, ἀρ- γά, κατὰ τὰ ἡμερησίου, ἐν αὐτοκί- νη τοῦδ' ἔτρεφε ἀπὸ ἕναν πλατὺ ἀσφα- λτωμένο δρόμο πρὸς τὴν ἔξοχῃ. Τὸ ξενοδοχεῖο ἐνδὲς προσετέλει πὸς μόλις ἔμπνευσε τὸς δέχτηκε πινυμένο σὲ πᾶδα. Στὸ ἀδίστατο μὰ κι' εὐπιστο βιβλίο γραφτικᾶς: «Κυρίες και κυ- ρία...». Κόποις και κυρία! Ἐνα μι- κρὸ κατακάθαρο δωμάτιο με βερὰν- τα πρὸς τοῦς ἱδρисиούς της ἀνατολῆς. Κι' ἕνα ζευγάρι μεθυσμένο ἀπὸ οἶν- πνευμα κι' ἀπὸ ἔρωτα.

Τὸ φόρεμα της Ζαμάνου τσαλακώθηκε πρὸς τοῦ πᾶσι στὸ φρεσκογυαλισμένο πορ- κέτο.

Ἐνα γράμμα περιέμενε τὸν ὥρατο κα- θαλῆρο, ὅπλα του, σὲ καθεδράτι, τὴν ὥρα πὸς δὰ ἐμπνέοντο:

Σ.Σ. Εὐχαριστᾶ, καλὲ μου, γιὰ τὴν μοναδικὴ νύχτα τὴς ζωῆς μου πὸς μὲ ὤ- ρησε. Μὴ μὲ γυρᾶ- ψῇς. Φιλὸς κατὰ τὸν χα- ρὴ. Φιλήσε τὸ κι' ἐσὺ, ἔνα τρυφερὸ φίλῳ μὰς.

Δευτέρα, πρωί-πρωί. Μία μοδιστρε- βούτυλα, ἀνηφορίζει τὴν οδό Πιθιδῶν. Στὸ χέρι της κρατᾶ ἕνα μεγάλο κου- νικιανὸ νὰ μαρτυρήσῃ, ὀπορτικῶ, τὸ με τὶς ἀπλῆκασιὸν στὸ στήθος. Ἐὰ ἀργόποια! Μα δὰ τὴς περᾶσῃ...

Η μοδιστρεβὸα χτυπᾶ βαρρῆτα τὸ κουδοβὶ της πολυκατακίας.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ένας χημικός παρήγαγε τεχνητόν καφέ

Καλύτερος από τον φυσικό

Πρὶν ἀπὸ ὀγδὼντα πέντε περίπου χρόνια, ὁ Γάλ- λος χημικὸς Παυῆν, διυλίζοντας ἕνα συννημένο ροφημα καβουρδισμένου καφέ, κατῶρθε νὰ πα- ραγάγῃ ἕνα ὕγρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔδωλε κατόνιν μὴ ἀρρωματικὴ οὐσία πὸς μὴ σταγόνα της εἶνε ἀρ- κητὴ (γιὰ νὰ ἀρωματίσῃ ἕνα ὀλοκληρὸ δισμάτιο), ὅπως ἐσπεύωσε ὁ ἴδιος στὸ ἡμερολόγιό του.

Ὁ Γάλλος χημικὸς ὅμως δὲν ἀπέδωκε καμμί- α σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψί του καί μόνο μετὰ τὸ θάνατό του δύο ἄλλοι χημικοί, ὁ Πελοῦξ καί ὁ Ἐρεμύ, ψάχνοντας ἀνάμεσα στὶς σημειώσεις του, εὗρεκαν ἐκεῖνη πὸς ἀφορῶσε τὴν παραγωγή ἀρω- μάτος ἀπὸ τὸν καφέ.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἕνας ἄλλος χημικὸς, ὁ Ἐρντμαν, συνεχίζοντας τὰ πειράματα τοῦ Παυῆν, κατῶρθε νὰ προσδώσῃ μὴ ἀρκητὴ ἀκρίβεια τὸ συστατικὸ αὐτῆς τῆς οὐσίας πὸς εἶνε τὰ ἔξτρα: Ἰκνὸ- ὀξικὸ οἶζος καί φουρφορῶλης, οἰνόνπνευμα σὲ κά- πους μεγαλυτέρῃ ἀναλογία, διάφορες συνδέσεις φα- τῶλης πὸς ἐμοίζαν μὴ ρωσικῶς (κρεοζῶτο) καί τέλος μὴ ἀζωτούχος οὐσία, πὸς ἀλλοιώνονταν πὸς εὐκόλα καί εἶχε τὸ χαρακτηριστικὸ ἀρωμα τὸ καφέ.

Απὸ τότε, πολλοὶ ἄλλοι χημικοὶ ἔστρεψαν τὴν προσοχή τους πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτή, ἄλλα πᾶν- τὰ, στὸ τέλος τοῦ μακροῦ καταλόγου τῶν συστατι- κῶν τοῦ καφέ, παρέμεινε ἕνας ἀγνώστος παράγων Χ, πὸς ἐξέφευγε ἀπὸ ὅλες τὶς ἐρευνες καί ὅλα τὰ πειράματα.

Τελευταία ὅμως, ἕνας Ἀμερικανὸς χημικὸς, ὁ Ἐρνστ Βαϊσδῆλερ, ἐπανάλεξε αὐτὰ τὰ πειράματα, χρησιμοποιοῦντας τὰ νεώτερα ἐπιστημονικὰ μέσα καί, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπαθείας, κατῶρθε νὰ συλ- λάξῃ τὸν ἕως χθὲς ἀκόμη ἀσυάληπτον Χ. Πρόκειται γιὰ ἕνα παράγων τῆς πυριδίνης, ὁτὸ ὁποῖον ὁ κα- φὲς ὀφείλει τὸ ἰδιαιτέρὸ ἀρωμα του.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ συστατικὸ ὀφείλει καί τὶς πολυτίμες ἰδιότητές του, πὸς μὰς ἀνακουφίζουν, μὰς τὸνῶ- νουν καί μὰς ἐξανδινούν τὸ συναισθημα τῆς ρώμης καί τῆς δυνάμεως.

Τὸ συστατικὸ αὐτὸ βρίσκεται ἐπίσης σὲ πολὺ με- γαλυτέρῃ ἀναλογία στὸς νηπούς καρπούς τοῦ κό- λα, πὸς οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς τοὺς χρησιμο- ποιοῦν ὅταν πρὸκειται νὰ ἐπιχειρήσουν μακρινὰς πορείας, δύσκολες ἀναβάσεις ἢ ἐπιπονα καί ἐξάν- τλητικά ἔργα. Εἶνε ἀρκητὸ τρεῖς ἕως τέσσερες ἀπὸ τοὺς καρπούς αὐτοὺς, γιὰ νὰ μὴ ὑπορῇ ἕνας ἀνδρῶ- πος νὰ περπατήσῃ ἐπὶ δύο ὀλοκληρὰ ἡμερησίου, χωρὶς κομμὴ διακοπῇ καί χωρὶς νὰ ὀδᾶ καμμί- α γουλιὰ νερό. Γιατὶ ὁ καρπὸς τοῦ κόλα ἐξοφανίζον- τὸν ὀλοτελὰ τὸ αἶσθημα τοῦ κόλα ἐξοφανίζον- τὸν κόπον. Ἐνα ἄλλο πλεονεκτήμα τὸς εἶνε ὅτι ἕνας ἀνδρῶπος πὸς ἐστρέφκε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρες ἀπο- κλειστικά μὴ αὐτοὺς μὴ ποτε κατόπιν νὰ καταδρῶ- χῃ ἀμέσως τέρστιες πορότητες τροφῆς, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ τὴν παραμικρὴ στομακικὴ ἐνόχλησιν, μείνει νηστικός ἢ εἶχε τροφὴ μὴ ἐλαχίστη καί ἀνε- παρκὴ ποσότητὴ τροφῆς κατὰ τὸ δισμάτιο αὐτό.

Η ἀνακάλυψις τοῦ Ἐρνστ Βαϊσδῆλερ δὲν περιορί- σθηκε, ὅμως, σ' αὐτὴς τὶς ἐπιστημονικῆς διαπιστώ- σεις, ἀλλ' ἔγινε ἀφορμὴ μελετῶν γιὰ τὴν παραγωγή τεχνητοῦ καφέ, πὸς ἐστρέφθησαν ἀπὸ μεγάλη ἐπι-

Εἶνε περὶ τὸ νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τὰ ὀδία γερμανικὰ ἐρετάς, πὸς ἦταν περισσότερο ἕ- νος τρόπος ἐξαπάτησε, γιὰτὶ δὲν εἶχαν κομμί- α ὁσέοι μὴ τὸν καφέ, οὐτὲ καν τὴ γεῦσιν ἢ τὸ ἀρωμα του.

Ὁ καφὲς πὸς κατῶρθε νὰ παραγάγῃ ὁ Ἀμερι- κανὸς χημικὸς δὲν ἔχει καμμίαν διαφορά ἀπὸ τὸν ἄλ- λην καφέ καί μάλιστα, εἶνε ἀνώτερό του στὴ γεῦσιν καί στὸ ἀρωμα. Ἐκεῖ ἀκόμη τὸ πλεονεκτήμα ὅτι δὲν ὀδᾶται, γιὰτὶ ὁ Βαϊσδῆλερ πὸς ἀφῆρσε ὅλα τὰ τοξικά στοιχεία πὸς περιέχει ὁ συννημένος καφὲς, ἐνῶ, ἀντὶθέτα πύχισε τὴν ποσότητὰ τῆς πυ- ριδίνης ἐνισχύοντάς ἐστὶ τὶς τὸνωτικές καί διενερ- γες περιέχει περὶ τὰ 350 χιλιοστάγραμμα συννη- τυριδίνης χωρὶς τὴν ἐλαχίστην τοξικότητα, ἐνῶ ἡ ἴδια ποσότης φυτικῶ καφέ περιέχει μόνον 200 καί ὁ γνήσιος καφὲς μόκα 250.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὁ Ἀμερικανὸς χημικὸς πα- ρᾶνε ἕνα ἀρωμα, ἐξαιρετικὰ διαπεραστικό, πὸς εἶνε σήμερα πολὺ τὴν μόδα στὶς Ἰνδιάνες Πολι- τείας. Τὸ ἀρωμα αὐτὸ παραμένει ἐπὶ πολλὰς ἡμέ- ρες καί ἐβδομάδες ἀκόμη, χωρὶς νὰ ἀλλοιώνεται καθόλου καί ἔχει μὴ μεθυστικὴ ὀσμὴ σάν τοῦ γι- ασεμιού.

●●

Πὸς κουρεύονται τὰ δέντρα

Στὸ μεγάλο πόρκο τοῦ Μαϊάμι, στὴ Φλωρίδα, χρ- ησιμοποιοῦται ἀπ' τοὺς καπνοπώρες μὴ μεγάλα, πρ- ωτότυπ καί μηχανοκίνητα... κουρευτικὰ μηχανή- γιὰ τὸ κανονικὸ καί καλλιτεχνικὸ κοῦρεμα τῶν συ- σταδῶν τῶν δένδρων καί τῶν μικρῶν δένδρων. Μία τροκοφόρος βενζινομηχανὴ παρᾶνε τὸ ἀπαιτούμε- νον ηλεκτρικὸ ρεύμα, τὸ ὁποῖο διοχετεύεται μ' ἕνα καλώδιο στὸ ἔργασιό καί τὸ βάζει σὲ κίνησιν.

Η ΓΚΡΗΡ ΚΑΡΣΟΝ

Η καινούργια Γκρέτα Γκάρμπο πὸς δὰ λατρεύουν

αὐριο εἰ Ἀθηναίσι

Τὸ Χόλλυγουντ αἰσθάνε- ται μὴ δίκαιη ὀπερᾶνται. Ἐδῶσε τὴν ἀπάντησιν τοὺς ἔχθρους του, σ' ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ θεάτρου πὸς ἱ- σχυρίζονται πὸς ὁ κινηματο- γράφος εἶνε ὁτὶ δὴ ποτε ἄλ- λο ἐκτός ἀπὸ μεγάλῃ τέχνῃ. Καί τὴν ἔδωσε χάρις στὸ τε- λεύτατο ἀπόκτημα του, μὴ κοκκινωτάλα. Ἰρλανδοὺ μὴ γαλανοπράσινα μάτια: τὴν Γκρήρ Κάρσον.

Εἶνε ἡ καινούργια Γκρέτα Γκάρμπο, πὸς οἰούρου δὰ λατρεύουν αὐριο οἱ Ἀθη- ναίσι. Ἐπτά χρόνια βρίσκε- ται στὸ Χόλλυγουντ καί στὸ δισμάτιο αὐτὸ γύρισε 11 φιλμ, ὅλα τεράστιες ἐπιτυ- χίες. Η Ἀκαδημία Καλῶν Τεχνῶν τῆς ἔδωσε τὸ «πρω- τεῖο τέχνης» στὸ 1942 γιὰ τὴ δημιουργίαν της στὸ φιλμ: «Η κα Μινιέρ». Απὸ τότε ἡ Κάρσον ἐδρασιώθηκε στὶς καρδιᾶς τῶν ἑκατομμυρίων θαυμαστῶν τοῦ κινηματογράφου.

Τὰ τέσσερα τελευταία χρό- νια δὲν γύρισε παρὰ πέντε φιλμ. Τὸ καθεὶνα ὅμως παι- ζόταν ἐπὶ μῆνης σὲ κάθε Ἀ- μερικανικὸ κινηματογράφον. Δὲν εἶμιε ἀνθρώπους πὸς νὰ μὴ ἴδῃ τὴν «εὐχομένη» της τύχη — ἕνα σπαρκερικάρδιο ρομάντζο ἀπὸ τὸν ἄλλο Κί- λεμο — τὴν «Κυρία Κί- λεμο» — μὴ ταινία τεραστίου ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος — καί τὴν «Κολλάδα τῆς Ἀ- ποκάσεως» — πὸς εἶνε ὀλο- γώγιμος ὁ ἀγῶνας τῶν Ἀ- μερικανῶν γιὰ νὰ κατακτή- σουν τὴν ζωῇ. Η Κάρσον παῖζει σ' ἄλες αὐτὲς τὶς ται- νίες τὸ ρόλο ὀπερᾶνται- νιστρίτσας.

Τὴν ἡμέρα πὸς τὴν εἶδα- με, στὰ στούντιο τῆς «Μέ- τρ» ἦλε μ' ἕνα ποδηλάτο, γιὰ νὰ καλωσορίσῃ τὸν Κλάρκ Γκέμπλ καί νὰ τοῦ εὐχῇ τὸ «καλὸς πωλητῆς». Ὁ ἀντὶς της, ὁ Ρίτσαρ Νέϋ, ὀπερᾶτε ἀκόμη σημα- ὀφόρος στὸν Ἐλρινγκ, με τὸ Ἀμερικανικὸ κωμικὸ. Η Κάρσον σκοποῦσε ὀμορφιά γύρω της. Εἶνε τὸ καμάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

— Θάθελα νὰ παίζουμε μα- ζὶ μὴ ταινία, εἶπε στὸν Γκέμπλ, ἀπὸ τὸ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Θάναί γιὰ μένα μὴ με- γάλῃ τιμῇ, ἀπάντησε ὁ Κλάρκ.

Η Γκρήρ ἐστρέψε νευρική τὴ βέρα της ἀκούγοντάς τοὺς κινδύνους πὸς διατρέχει κα- θε στιγμή ὁ πολεμιστῆς — κινδύνους πὸς ἐξιστοροῦσε μὴ ἀπλότητα ὁ Γκέμπλ.

Ἐβείε τὴν πὸς μεγάλῃ συγκλήσῃ, ὅταν γνωρίστηκα- με κι' ἐλληροφρήθη με δὴ λῆζει τὸ δράμα τῆς πατρί- δας μας. Δὲν ἦξερε τί νὰ πᾶ. Ἀκούει, ἀκούει ἀμύλη- τη καί σωπάσας κι' εἶμιε καί ὁ Γκέμπλ γιὰτὶ καταλά- θαμε πὸς μὴ λέπτι καλ- λιτεχνική ψυχὴ σάν τὴ δική της ὁ συσχετῇ τὸν συναν- θρώπον πρὸς τὴν βαθεῖα λύ- πη. Εἶμιε καταπληκτικὴ, ὅ- ταν τὴν πληροφορήσαμε πὸς ἐπὶ πέντε χρόνια ἡ Ἀθῆνα δὲν ἔλεγε ταινίες τοῦ Χόλλυ- γουντ. Τῆς φάνηκε τόσο τρο- μερὸ ὅσο καί ὁτὶ μὴ εἶμιε τὸ ψαμῖ.

— Λυπάμαι, μὸς εἶπε, γιὰ- τὶ θὰ μ' ἐνδιέφερε πολὺ νὰ μάθω, ἀν ἀρέσω στὴν Ἐλ- λάδα. Η πρὸςβὰς σὰς προ- τογώρισε τὴν τέχνην κι' ἡ τέχνη εἶνε ἡ θρησκεία μου.

Πραγματικά γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως τὸ Χόλλυγουντ βρῆκε μὴ γυναίκα πὸς νὰ συνδυάσῃ τὴν καλλοὺν με τὴν ἀνέστη τέχνην.

Τὰ κόκκινα μαλλιά της μορρεῖ νὰ τὰ δὴ κανεὶς μο- νάχα σὲ φλωρεντινὸς πίνα- κες καί τὰ μάτια της μαγ- νητίζουν. Τὸ φωτεινὸ πρόσω- πὸς της με τὰ ἑλαφρά δια- σπαρμένα μάγουλα πένρει ἔ- γαν περίεργο τὸνο γοητείας, ὅταν τοῦ δὴν καινούργια ζωῇ μ' ἕνα χλωμὸ χαμόγε- λο. Μάταια ἀναζητᾶς κατὶ ἐ- πιπνευμένο στὸ φερμένο της κατὶ πὸς νὰ δειχθῇ τὸ «ψ- φος» μίαν μεγαλῆς καλλι- τέχνης. Αὐτὴ ἡ φυσικότη- τα, ἡ ἀπλότης, ἡ ἐλαφίς κάθε ἐκκεντρικότητος ἀνέδα- σε τὴν Κάρσον με τὶς ἱλιγ- γιώδεις ταχύτητες τῆς σημε- ρινῆς ἐποχῆς στὸ ψηλότρο- σκαλοπατὶ τοῦ Χόλλυγουντ.

Η σόδαρ καλωσύνη της μαρτυροῦσε ὀπόσο τὴν πα- ρουσία μίαν μεγαλῆς προσο- πικότητος. — Κάθε φορὰ, μὸς εἶπε, πὸς γυρίζω σπὶτι ξεθεωμένη ἀπὸ τὸ στούντιο, εἶμιε περ- φραγὴν γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Κάθε φορὰ πὸς γυρίζω ἀπὸ δισκοδέσσι ἔχω τὴ συναισθη- σὴ ἀνθρώπου ἐνόχου γιὰτὶ σπατάλησε ὀδικὰ τὶς ὀρες του.

Η Κάρσον ὅμως, ὅπως μὰς πληροφορήσαν δὲν δια- σκεδάζει παρὰ ὅταν τῆς τὸ ἐπιδᾶλλουν οἱ κοινωνικῆς της ὀπορτώσεις. Χαρὰ της με- γάλῃ εἶνε νὰ περιποιοῖται τοὺς περαστικούς ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ στρατιώτες καί ναῦτες σ' ἕνα εἰδικὸ κέντρο πὸς εἶμιε μὴ ἔξοδα τῶν ἡ- βοποίων. Τοὺς σεβρεῖ ἡ ἱ- δια καί κουδεντάζει ὀρες μαζὶ τοὺς. Τὴν ἐνδιαφέρει

Μέχρι τώρα εἶνε ἀ- ναμφεσθήτατο ὅτι τὴ σκηνήρα τοῦ κινημα- τογράφου κρατοῦσε ἐπὶ δεκαετίες ὀλο- κληρὸς τὸ Χόλλυγουντ. Για τοὺς Ἀμερικανούς παραγωγούς καί σκηνοθέτες πιστεύεται πραγμα- τικῶς ὅτι εἶνε πλεόν ἀλάνθαστο, ὅτι ἡ πείρα τοὺς εἶνε ἀπέραντη καί ὅτι τὰ τεχνικὰ μέσα καθὼς καί τὸ χρέμα πὸς ἔχουν στὴ διάθεσί τους, εἶνε οἱ πρωταρχικοὶ παράγοντες τῆς ἐπιτυχίας τοὺς.

Στὸ παρελθὸν μὴ ποτε νὰ παρουσιάσθηκαν κα- λὲς ταινίες φτιαγμένες σὲ ἄλλα κράτη, ἀλλὰ ἂν ἐξαίρετους λίγα ἀξίολογα φιλμ, τὸ ἐπῆπεδο τῆς καλλιτεχνικῆς τοὺς ἀξίας ἦταν πολὺ χαμη- λὸ. Μὴ τὸν πόλεμο ὅμως ὁ Ἀγγλικὸς κινηματο- γράφος γνῶρισε μὴ ἐκάνει ἀνθῶπι. Οἱ Ἀγγλοὶ πὸς τὸν μεταχειρίσθηκαν σάν ὀπλο, βρῆκαν τὴν μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ βάλουν τὴ βόσσις μίαν βίωσιμης καί με μεγαλῆς πλεόν σπατήσεις κινη- ματογραφικῆς βιομηχανίας.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουν ἕνα ἰδιαιτέρὸ χαρακτηριστι- κό: Τὸ πείσμα. ὅταν νὰ βάλουν κατὶ στὸ μυα- λὸ τους καί θὰ τὸ πετύχουν, ὀσοδήποτε ἐπιποδία καί ἂν συναντήσουν καί ὀσοδήποτε χρόνος καί ἂν χρειασθῇ γι' αὐτό. Τυχὴ μεγάλῃ γιὰ τὴν Ἀγ- γλία ἦταν πὸς ἐνδιαφῆρθηκε γιὰ τὸν κινηματο- γρᾶφ τῆς ὁ Ἀρθούρ Ράινκ. Για τοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ἔλεγε με- χρι τώρα τίποτα. Ὁ Ράινκ ἀνακατέστηκε στὸν κινηματογράφον ἐντελῶς τυχαίως καί γιὰ λόγους καθάρᾶ πατριωτικῶς. Τὸ πᾶρε σὲ φιλότιμο ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κινηματογραφία ὑποτέρουσε τόσο πολὺ καί βάλθηκε νὰ ἀποδείξῃ στὸν κόσμο, πὸς καί σ' αὐτὸ τὸν κλάδο, ἡ Ἀγγλία μὴ ποτε νὰ συνα- νωνισθῇ ὀποιοσδήποτε.

Ὁ Ράινκ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ εἶνε πρὸ πάντων ἕνας ἐξαιρετικὰ δραστήριος ἀνθρώπος: ἕνας ἀν- θρώπος με σιδερένιαν θέλησιν με ὀμοιουργικὸ μυαλὸ καί με μεγάλη φαντασία. Μελέτησε βα- θεῖα τὴν κατάστασιν καί ἔθεσε τὸν συμπερασμα- τικὸς ὅτι αἱ ταινίες πὸς θὰ γυρίζονταν θὰ ἐ- πρεπε νὰ ἦταν ἐκλεκτῆς σὲ ποιότητὰ καί ἀντι- προσωπευτικῆς τῆς Ἀγγλικῆς τελεειότητος.

**Τό «Υπουργείο
τῆς Ποιήσεως»**

«Ας ξαναγυρίσουμε όμως στα γιαπωνέζικα ποιήματα. Μέχρι τα τελευταία χρόνια, οι Γιαπωνέζοι είχαν και... «Υπουργείο της Ποίησης». Αυτό το υπουργείο ιδρύθηκε το 905 από το Μικάδο Νταϊγκό και συγκέντρωνε σε μεγάλες συλλογές τα καλύτερα ποιήματα, γραμμένα από αβλικούς,

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 -
Μουσαολίνι: Δικτατόρα μου!

...να κατακτήση όλο τον κόσμο!...

ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

A black and white illustration of a man with large, feathered wings, flying over a landscape with hills and a body of water. The man is looking back over his shoulder. The illustration is enclosed in a dotted rectangular border.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

✦ Μία γυναίκα που δεν αγαπά ζηλεύει καιμιά φορά τις κατακτήσεις των ομοφύλων της, αλλά μία γυναίκα που αγαπά δεν συγκρατεί ποτέ τις κατακτήσεις που γίνονται εις βάρος της.

(Α. Ντυπουί)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

που διατηρείται καλύτερα.
(Κα ντε Ριέ)

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: "Όχι, είμαι
θηριοδαμστής!... ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΑΒΕ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- ΚΑΘΕΤΩΣ

- Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 38ου

ΟΡΙΖΟΤΙΩΣ

- ΚΑΡΥΔΑ. 1) ΜΙΑΡ. 2) ΜΑ. - ΔΙΟΜΑΧΙΑ. 3) ΨΕ.
 ΚΡΗΣΙΣ. 5) ΥΣ. 6) ΑΡΑΡ. 7) ΤΙΤΙ.
 8) ΝΗΣΑ. 9) ΝΥ. ΔΙΣ. 10) ΡΕ. 8) ΝΗΘΙΑ. ΔΑΓΟ.
 - ΣΥΝ. - ΘΑ. 10) ΜΟΥΣΑ. ΑΝΝΑΜ. 11)
 - ΒΑΤΟΣ. ΟΣ. 12) ΚΑΠΟΙΑ. ΤΑΧΕΙΑ. 14) ΑΝ.
 ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ. - ΜΑ. 15) ΔΑΔΣ. ΣΑΘΗ.
 ΚΑΘΕΤΩΣ
 1) ΜΙΚΥ. - ΟΚΝΑ. 2) ΛΑ. - ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ. - ΝΑ.
 ΣΛΑΥΟΙ. - ΥΠΟΠΤΑ. 5) ΤΟ. ΤΥΦΙ. 6) ΠΡΑΘΗ.
 ΕΑΝΑ. 7) ΝΟ. - ΔΑΣ. - ΠΗ. 8) ΜΟΙΛΑ. - ΥΠΕΡΟ.
 ΣΑΝ. - ΔΕ. 10) ΧΑΚΩ. - ΑΣΤΟΙ. 11) ΜΙ.
 ΡΟΟΝ. - ΑΣ. 12) ΠΑΙ. - ΝΥΧΤΙΑ. 14) ΡΡ. - ΙΕ
 ΡΙΑΜΟΙ. ΜΟΥΣ. - ΑΤΛ. - ΤΑΒΑ.

ΤΟΥ Κ. ΣΙΑΜ. ΣΤΑΜ.

Μὲ ὥρατια, ἀνεῖτα καὶ νοκυρενομένη σπῆλαι. Τούτῳ ἐσπῆλαιον τοῖσι ἔχον σπῆλαιον εἰς τὸ μέσση τοῦ σπῆλαιον, μὲ τρούδον ἀπὸ πᾶνῳ καὶ σπῆλαιον μὲ κορδέλ-
 λες κλπ. ἔτσι, ποὺ νομίζει κα-
 λὲς εἶναι βασιλῆς, τοῦ θεοῦ

— Ὁ ποίος φυλάει

— Όταν ελευθερωθή η Βόρεια Ἠπειρος, καὶ ἄλλοι οἱ Ἕλληνες εἰς τὸ ἄγριον, νὰ πάνε οἱ υἱοί, οἱ ὄντες συγγενεῖς εἰς τοὺς τρεῖς τοὺς πατρῶν καὶ τὸν κατωπόδιον καὶ τὸν προπαπποῦσαν καὶ νὰ πυρεδοῦσιν τρεῖς φορές, φωνάζοντες:

— Πατέρασσαι! Ἦρθαν

Τὸ ὄρατο θυμῶς καὶ ἀτυχῶ
χαρῇ, πλήρως ἀκριβὰ τὸν σπῶ
αἰώνων πατριστασμένων τῶν
κάποικον του.

— Ὅταν υπέχρησεν ὁ Ἑλ-
ληνικὸς στρατὸς καὶ προηγά-
ρισαν αἱ Ἱταλοί, τὸ ἐκάρην

Τὰ χτυπημένα σάν τιν πο-
νούσαν αὐτόν. Καὶ βιάζει
ἐμὰ φωνὴ μεγάλη ἐπιτιμη-
τικὴ, ἀγρία, στοὺς τραυματι-
σμορεῖς — Προσέχετε μαρέ!... Χτυ-
πάει κάτω τὸ χερί του πα-
ριεῖ!

την ζωογονία του «πυρρα-
βειστού», στρατιωτικός Ιερέας
ήταν ένας γραφέας παπίας,
μέ καταστροφή γένεια μακρά.
Σέ κάθε μάχη, πρώτος και
καλλίτερος εις τὸ νουφεύει.
Πάλαι ποτέ πολιορκιοῦν ἔ-
πειρα ἵπποις ἀπὸ τὴν περι-
ουσίαν τῶν ἐντοπιῶν Χριστι-
αῶν καὶ Τούρκων ἄνδρων.
Καὶ δὲ Ἕλληνας στρατοῦς
ὤηκουσε με ἀπίστευτον σεα-
σὸν εἰς τὴν διαταγὴν αὐτήν.
Ἀδελφοί μου καὶ ἄλλοι πο-
λλοὶ ἄνθρωποι ἔχοντες ἰσχυ-
ρὰ ἔργα καὶ ἰσχυρὰ ἔργα.

— Μὰς χρειαζέσαι, τοῦ ἔ-
λεγαν, μετὰ τῆ... μάχη! Ἄν
σκοταθῇ ποῖός θὰ μὰς εὐλο-
γήσῃ καὶ τὰ ὄπλα μας, κ' ἔ-
λας.

Ὁ ἱερεὺς ὑπέσχετο, ὅταν, χη ἔτσι, ποὺ γεμίσε με μέλι
 ὁμῶς, ἤρχιζεν ἡ μάχη, οἱ τὸ σῶμα τοῦ ἀρπαγὸς καὶ τὸν

-Και τί τὸ κάνανε, ρέ, οἱ βιομήχανοι τὸ μπα-
μπάκι;
-Δὲν καταλαβαίνεις;... Μπαμπάκος πορρο!

Κατά κακὴν τοῦ τύχην, τὴν
στιγμὴν ἐκείνην περνοῦσεν
ἀπ' ἐκεῖ. Ἐπιπτος, ὁ Συνα-
γματάρχης κ. Ἰωάννου. Εἶδε
τὸ θέαμα, σταμάτησε τὴν πο-
ρεῖαν, ἐκάλεσε τὸν στρατιώτη,
τὸν ἀνέκρινε καὶ ἀφοῦ ἀπεκά-
λυψε τὴν κλοπὴν καὶ τοὺς
δράστας, κατελήφθη ἀπὸ τό-
σον θυμὸν, ὥστε ἔρραπισε τὸν

την κατασκήνωσιν πού θά
έκαμναν, στο πρώτο, πού θά
έφθαναν, χωρισί, μαζί μέ τούς
δυό άλλους συνεισάρχους του.
Μόλις φθάσανε εκεί, νά
τους καί οί τρεῖς... μελαδές.

— Καὶ τώρα, βρέ, τοῦ λέ-
γει, ποῦ παρέδης τῆς διατα-
γῆς, τὴ θέλεις νὰ σοῦ κάνω;
— Νὰ με συγχωρήσης.
• Ο κ. Ἰωάννου τὸν τιμώ-
ρησεν αὐστηρῶς, πρὸς παρα-

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε Διοικητά, νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι;

καὶ πολέμου, καὶ πρέπει νὰ
τιμωρηθῇ. Νὰ μοῦ διπλασιά-
σῃς τὴν ποινὴν!... Ἐνὰ ἄλ-
λο, δὴ, θὰ σὲ παρακαλοῦσα
νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ζητήσω.
— Λέγε, τί;

— Τὸ μέλι αὐτό, ὅ,τι καὶ
 ἂν ἔγινε, πάει χαμένο ἄδι-
 κα... Δὲν εἶναι ἔτσι, κύρια
 Διοικήτᾳ;
 — Μάλιστα. Τί θές;

ΟΙ στρατιώτες μας πεινοούσαν εις τὸν πόλεμον αὐτόν.
Συνεννοήθηκαν μὲ τὰ πα-

— Ἀεεέερα!

Οι στρατιώτες μας, φθά-
νοντας εις την Ιταλικήν κα-
τασκήνωσιν, έστρώνοντο εις
τό φαί.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.
♦♦
★ 'Η ζωή του ανθρώπου

★ Προτιμώτερο να είναι κα-
νείς άνασθής, παρά μορφωμέ-
νος επιπόλαια.

Μ π ο υ α λ ώ

★ 'Η δυσμορφία τοῦ σώμα-
τος δὲν ἀποκρίνεται τὴν ἀντι-

[illegible]

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙ-
ΑΣ: Δυστυχώς η Ζάν δεν προλαμβάνει και
οι κακοποιοί αποφασίζουν να δολοφονήσουν
τόν Κλώντ κατά τη μονομαχία, πληρώνοντας
γι' αυτό ένα κακούργο, που θα πυροβολήσει
το νέο κρυμμένο στους θάμνους, τη στιγμή
της ανταλλαγής πυροβολισμών. Η Ζάν αν-
εβαίνει σ' ένα δέντρο για να παρακολουθήσει
τη μονομαχία και βλέπει το δολοφόνο.

10ον Η Ζάν κατάλαβε ότι θα άρχιζε
η μονομαχία. Θέλησε να φωνάξει:
«Σταματήστε!... Είμαι μία δολοφo-
νιά! Δεν βλέπετε εκείνον τον άνθρω-
πο, κρυμμένο κι' έτοιμο να πυροβολήσει με το
τουφέκι του;...» Άλλα ήταν πολύ άργα. Ο
Ζαννέ είχε σηκώσει πια το χέρι του, λέγοντας:
«Εμπρός, κύριοι!

Η φωνή της Ζάν πνίγηκε στο λαρυγγί της.
Ο Κουρπιέρ είχε ανασηκωθεί λίγο, για να
δύσει καλύτερα, κι' είχε περσώσει αδόρυχα την
κάλη του τουφεκιού του ανάμεσα στα κλα-
διά. Σημάδεψε τον Κλώντ στη μέση του στή-
θους.

Ο Κλώντ έκανε δυό βήματα και θέλησε να
πίεση τη σκανδάλη. Θέλησε ο Μπενεντίκτ
κοιμηθεί κι' ένας το άριστερό χέρι του πίσω
απ' την πλάτη του, ενώ συγχρόνως κρατούσε
λίγο ανασηκωμένη την κάλη του πιστολιού του,
σύμφωνα με τις οδηγίες του Μαρκίσιου. Έ-
νας πυροβολισμός αντίηχησης. Κι' ο Ριμπεμόν
κυλιόθηκε κάτω κερανοβολημένος, χωρίς να
έχη προλάβει να πυροβολήσει. Ο καπνός, που
τύλιξε για μία στιγμή τον Μπενεντίκτ, άνακα-
τεύθηκε με τον άλλον, που είχε βυθί από την
κρίση του Κουρπιέρ.

Ο Ζάν έβγαλε μία φωνή, έτρεξε κοντά στον
κύριο του, τον άνασήκαμε, ακούμπησε το χέρι
στην καρδιά του...

Κύριε Κλώντ!... του φώναξε. Κύριε
Κλώντ!
Τόν άφισε πάλι πάνω στα χέρτα και γύρισε
προς τον Μπενεντίκτ και το Μαρκίσιου, που πα-
ρακολουθούσαν με άπείθεια τη δραματική σκη-
νή. Έσφιξε τις γραθίδες του και τους είπε με
μίση:

— Σκοτώσατε τον κύριο μου! Μπορεί να εί-
σατε εν τάξει με το νόμο σας. Έγώ όμως εί-
μαι ένας χωριάτης, και δεν ξέρω αυτές τις
γελωτές άριστοκρατικές συνθήκες. Σας λέω
λοιπόν: Φυλαχθείτε! Φυλαχθείτε άπ' το γέρο-
Ζαννέ!

Πιστεύετε, κύριε, ότι είμεθα πολύ λυπη-
μένοι για την έκδοσι αυτή της μονομαχίας; ά-
πάντησε μαλακά ο Μαρκίσιος. Καθώς είδατε
μάς, τηρήσαμε όλους τους κανόνες... Θα
μιας επιτρέψετε τώρα να φύγουμε. Σε μερικά
λεπτά, θα έχουμε φτάσει με τα άλογα μας στο
Ρεβέν. Θέλετε να σας στείλωμε άπ' εκεί ένα
γιατρό;

— Ναι, στείλτε τον... όχι όμως εδώ... στον
κύριο μου Ριμπεμόν, όπου θα μεταφέρω τον

Ο Μαρκίσιος χαίρετσε και άπομακρύνθη-
κε. Ο Μπενεντίκτ είχε φύγει πρώτος. Μη έ-
χον τον, δεν μπορούσε να βλέπει πια εκείνο
Περνώντας έμπρός από το φανάρι το έγκλημα
του. Μια κρυφή ο Κουρπιέρ, έριξε μια λοχή και
γρήγορη ματιά. Άλλα ο Κουρπιέρ είχε χαθεί.
τόν Κλώντ και τόν πήγε στο μέρος όπου είχαν
κατάσκηνα. Έξακολουθούσε να μη δίνει σημεία
ζωής. Φαίνονταν πεθαμένος. Ο Ζαννέ κτύπησε
με άγανία την κατάλαμη μορφή του. Τα χέ-
ρια και τα πόδια του γέρο είχαν βαφεί με το
αίμα του κυρίου του.

Ανέθηκε στο άλογο του, άφοδ έδεσε το δεύ-
τερο ζώο στα χαλινάρια του δικού του. Εά-
πλωσε έμπρός του τόν πληγωμένο, άνασηκά-
νοντας με το ένα χέρι το κεφάλι του. Και γύ-
ρισε σιγά-σιγά στον πύργο. Σ' όλη τη δια-
δρομή, ο Κλώντ έμεινε άκίνητος, δεν άνοιξε
δίολοι τα μάτια του.

Ο Ζαννέ τόν έβλεψε στο κρεβάτι του,
έξακουπωσε τα πόδια του στο στήθος, κι' έπλη-
νε την πληγή του με καθαρό νερό. Ο γιατρός
του Ρεβέν δεν άρχισε να φτάει. Ήταν ο Ι.

διος που έδωκε να περιποιηθεί τη Σαλές, πο-
σάγοντας στον τόπο για την άνεξάντητη κα-
λωσύνη και την πείρα του. Λέγονταν δόκτωρ
Λωράν κι' είχε έγκατασταθή εκεί από 15 χρό-
νια περίπου.

Βοήκε τόν Ζαννέ να κλαίη μ' αναφυλλητά
και να χτυπά το στήθος του, γονατισμένος δί-
πλα στο κρεβάτι του κυρίου του. Πίστεψε ότι
η παρουσία του ήταν πια περιττή.

— Βλέπω ότι φτάνω πολύ άργα... είπε. Ο
κύριός σας πληγώθηκε στο κνήγυ;

— Όχι, γιατρέ... Σε μία μονομαχία... ση-
μερα το πρωί... Ω, αν το ήξερα, θα τους
σκοτώνω όλους, παρά να τους αφήσω να χτυ-
πηθούν μαζί του!... Τι συμφορά, γιατρέ!...
Αυτός ήταν δολοφόνος, ο οικογενειά μου... αυ-
τόν μόνο άναπούσα. αυτόν είχα στον κόσμο...
Τι θέλω πια να ζω, τώρα που τόν έχασα;...

— Κουράγιο, καλέ μου Ζαννέ! Κουράγιο!...
Ο δόκτωρ Λωράν είχε πλησιάσει και κτύπησε
προσεκτικά τόν Κλώντ. Έσφυγικά έσφυψε,
άκούμπησε το αὐτό του στην καρδιά του νέου
και προσέταξε ν' άκούση... Έμεινε για πολ-
ύ έτσι σκυμμένος, συγκρατώντας άκόμα και
τήν άνοσή του. Έπειτα τα μάτια του έ-
λαμψαν.

— Γρήγορα ένα καθρέφτη, Ζαννέ! Είπε.
Ο γέρος ύπήκουσε μηχανικά. Ο γιατρός
πήρε τόν καθρέφτη και τόν πλησίασε στα χείλη
του Κλώντ. Ο Ζαννέ άνασκήρτησε και ένωσε τα
χέρια του.

— Θεέ μου! μουρμούρισε. Υπάρχει έλπιδα;
Ο Λωράν τράβηξε τόν καθρέφτη κι' είδε ότι
είχε θλώσει έλαφρά άπ' την άνοσή του πλη-
γωμένο.

— Δεν είναι πεθαμένος! είπε με χαρά. Υ-
πάρχουν λοιπόν κάποιες μικρές πιθανότητες να
τόν σώσουμε, έφ' όσον του μείνει ακόμα μία
πνοή ζωής.

Έβγαλε τα εργαλεία του κι' άρχισε ν' ά-
καήτη τη σφαίρα μέσα στην πληγή. Το άναί-
σθητο σώμα του νέου δεν φαινόταν ναιώδη
καθόλου πόνο. Συγχρόνως ο γιατρός ρωτούσε:

— Είστε σφαίρα πιστολιού μεγάλου διαμετρή-
ματος;

— Όχι, απάντησε ο Ζαννέ. Ήταν συνθη-
σμένα πιστόλια σκοποβολής... Έως τα έχε-
τε όβη εδώ, γιατί άνηκαν στον κύριο μου...
Νά τα!... Νά το άδελάντο, που η σφαίρα του
πληγώνον τον κύριο Κλώντ. Το άλλο είναι γε-
μάτο με μπαρούτι μόνον, σύμφωνα με τους ό-
ρους της μονομαχίας.

Ο Λωράν άβγαχνε πάντα μέσα στη βαθειά
πληγή.

— Βρήκα τη σφαίρα!... είπε έξαφνα.
Κι' έβγαλε έξω ένα κομμάτι μολύβι, παρα-
μορφωμένο άπ' τόν πυροβολισμό κι' άπ' το χτύ-
πημα στις σάρκες και στα κόκκαλα. Το άφισε
σε μία άκρη του τζακιού, χωρίς να τόν δώσει
κανείς περισσότερη σημασία. Έπληνε την πλη-
γή, την έδεσε κι' άπάντησε έπειτα στην ίκετα-
τική κι' έρωτηματική ματιά του Ζαννέ:

— Θα κομώ ό το μπαρούτι για να τόν σώσω.
Είστε όμως σθεαρή η κατάστασίς του. Δεν μπο-
ρώ να έγυθωθώ για τίποτε... Μη φύγετε από
λίγες ώρες να τόν βλέπω.

— Ευχαριστώ, γιατρέ! Σας εύχαριστώ!

Την ίδια ώρα, η Ζάν Λεντρώ έμπαινε στο τη-
λεγραφείο του Ρεβέν κι' έστειλε το έξης τη-
λεγράφημα στον Κορεντέν:

«Έλάτε γρήγορα εδώ, σάν να έπρόκειτο για
την ζωή μου.

»Ζάν Λεντρώ — Ρεβέν».

XII

Το άλλο βράδυ, έφτασε ο Κορεντέν. Ή Ζάν
τόν περίμενε στο σταθμό.

Δεν την άναγνώρισε στην άρχή, με το άν-
τρικό ντύσιμό της. Χρειάστηκε να βρεθί κον-
τά της, για να καταλάβει ότι ήταν η κόρη του
φίλου του Λεντρώ.

Όταν έμειναν μόνον, της είπε με φωνή σο-
δαρή, αούτηρη και θλιμμένη:

— Θα μου εξηγήσετε τώρα τους λόγους της
τόσο παράξενης διαγωγής σας;... Γιατί φύ-
γατε άπ' το Παρίσι, κρυφά από μένα; Γιατί
σας βρήκα εδώ, μόνι και μετημφισμένη;
Μου λέγατε ότι τηλεγραφούσα σας ότι πρόκει-
ται για τη ζωή σας... Όταν πέθανε ο πατέ-
ρας σας, μου ανέθεσε να φυλάξω τη ζωή, άλ-
λά και την τιμή σας... Έρχομαι-τώρα εδώ,
για να τόν άπακούσω και να υπερασπισθώ τη
ζωή σας. Τι έγινε όμως η τιμή σας;

Η κοπέλα είχε σκύψει το κεφάλι της κι'
είχε κοκκινίσει, νιώθοντας ότι άξιζε λίγο αὐ-
τό το μάλομα. Δεν σκέφθηκε καν να πη ψέμ-
ματα... Τα άμολόγησε όλα... πρώτον γιατί
αισθανόταν βαθειά σιγορή για τόν Κορεντέν,
σε κάποιον γιατί είχε την άνάγκη ν' άνοίξει
την καρδιά της.

— Ναι, έσφαλα, το άμολόγω... είπε. Συ-
χωρήστε με!... Έξωρα ώστόσο ότι δεν θα με
συγχωρέσετε, αν δεν σας πώ την αλήθεια...
έξερτε ότι δεν έκανα τίποτε, για το οποίο να
με τύπη η συνείδησή μου.

Ο Κορεντέν συγκράτησε με κόπο μία κίνη-
σι χαράς. Το πρόσωπό του φωτίσθηκε.

— Στο Παρίσι, συνέχισε η Ζάν, σας έγε-
λούσα, παρ' όλη την πατρική σας έπίδραση...

Είχα γνωρίσει ένα νέο... πολύ άμορφο...
που μου φαινόταν άξιος ν' άγαπήθω, τίμιος και
καλός... Τόν έρωτεύθηκα... γιατί μου άρεσε
πως μ' άγαπούσε και πως ήθελε να με παν-
τρευθώ... Ή σκέψι μου ήταν πάντα γεμάτη
άπ' αυτόν. Νά γιατί με βλέπατε τόσο συχνά
άπορησμένη, κλεισμένη στον έαυτό μου! Ο-
νειρεύομαι τότε τόν Μπενεντίκτ!

»Σας παρακαλώ, μη με μαλώσετε τώρα, μη
με διακόψετε, μη μου πείτε τίποτε... Έχω τι-
μωρηθί άρκετά. Θα τόν ίδιτε... Άγαπούσα
λοιπόν τόν Μπενεντίκτ μ' όλη τη δύναμη της
ψυχής μου. Παρ' όλες όμως τις παρακαλήσεις
και τις διαμαρτυρίες του, δεν τόν έκανα ποτέ
παραχωρήσεις, που θα ελάττωναν την έκτιμη-
σί του προς την μέλλουσαν γυναίκα του...
Βλεπώμαστε συχνά... Έξαφνα, πρό μερικόν
ήμερών, έπαψε να έρχεται στο ραντεβού μας.

Έκαμα όποιομην μερικές ήμερες... Πίστε-
ψα ότι είχε άρρωστήσει, ή ότι είχε άναγκασθί
να φύγί άπ' το Παρίσι για δουλειές του...
Έπειτα παραξενεύθηκα γιατί δεν λάβαινα εί-
δήσεις του... Έσπυρσε η ζήλεια μου... κι' ά-
νακάλυφα ότι είχε έλθει εδώ, στο Ρεβέν. Έ-
κίνησα άμέσως για να τόν βρώ, ντυμένη άν-
δρικά, για να μη προκαλώ την προσοχή και
την περιέργεια...

— Καί τόν βρήκατε;

— Ναι. Αυτά όμως που σας είπα δεν είναι
τίποτε. Τώρα άρχίζει το δύσκολότερο μέρος
της ιστορίας μου... Ο Μπενεντίκτ πρόκειται
να παντρευθί! Είναι άρρωστικισμένος με μία
κοπέλα, η όποια μένει σε κάποια έσοχηκή βί-
λα αυτής της περιφέρειας... Όλος ο έρως
μου γι' αυτόν έχει γίνει τώρα μίσος, όχι για-
τί τόν ζηλεύω, αλλά γιατί άνακάλυφα ότι εί-
ναι άτιμος, άθλιος, δολοφόνος!

Κι' η Ζάν διηγήθηκε, με φωνή αλλοιωμένη,
ότι είχε συμβεί τις δυό τελευταίες ήμερες, κα-
ταλήγοντας στη δολοφονία του Κλώντ. Ο Κο-
ρεντέν άκούσε τη δραματική αφήγησή της, χω-
ρίς να την διακόψει ούτε μία φορά. Ήταν βα-
θεία παραγμένος, όχι για τη σατανική όργα-
νωσι και έκτέλεση του έγκλήματος εκείνου,
αλλά για το φρικτό πόνο που είχε συντρέψει
την καρδιά της νέας, όταν είχε άνακάλυψε ότι
ο άγαπημένος της δεν ήταν παρά ένας κακούρ-
γος!

Δεν την έμάλασε λοιπόν καθόλου. Γιατί ο έ-
ρως τόν έκανε λεπτόν.

Ήταν άλώστε έξαιρετικός άνθρωπος, όσο
κι' άστυνομικός. Οι άνώτεροί του τόν έκτι-
μούσαν για το θάρρος και την ψυχραιμία του.

Αντί να μαλώσει την Ζάν και να μαλακώ-
σει τη ντροπή της, άπιστολογήθηκε μόνι με το
έγκλημα, που είχε γίνει έμπρός στα μάτια
της. Την παρακάλεσε να τού επαναλάβει μερι-
κές λεπτομέρειες και να τού περιγράψι τους
τρεις ένοχους. Όταν τελείωσε τη δεύτερη ά-
φήγησή της, της είπε:

— Έχω την εντύπσι ότι αυτοί οι άλιτήριοι
δεν είναι καθόλου άρχαίοι! Το κόλπο τους
μυρίζει πολύ Παρισινός έγκληματίας! Άς εί-
ναι, θα ίδουμαι... Τώρα θα γράφω άμέσως
στο δεικνυτή της Άσφαλείας, θα τού εξηγή-
σω τα πράγματα και θα τού ζητήσω χρήματα
και παράτασι της άδελας μου. Θα παραγγείλω
έπίσης σε κάποιο φίλο μου νάρθη εδώ... Έ-
πειτα θα φροντίσω για την έγκατάστασί μου
στο ξενοδόχείο, όπου μένετε και σεις... Πέστε
μου, τί γίνεται το θέμα του έγκλήματος; Πέ-
θανε;

— Δεν ξέρω... Πολύ πιθανόν!

— Πρέπει να βεβαιωθώ. Μπορείτε να με ό-
δηγήσετε στον πύργο του, όλα χωρίς να με
ίδουν;

Άφοδ σκέφθηκε λίγο, η Ζάν απάντησε:

— Εύκολο είναι, αν κάνωμε ένα γύρο. Πρό-
σεξα προχθές τα μονοπάτια, πηγαίνοντας στο
Φόν-ντ' Άρρέ.

— Έμπρός λοιπόν. Άς μη χάνωμε ούτε στι-
γμή!

★

Ο δόκτωρ Λωράν είχε κρατήσει την υπόσχε-
σί του. Είχε μάλιστα έγκατασταθή δίπλα στο
μαξιλάρι του πληγωμένου, παρακολουθώντας
στο πρόσωπό του όλα τα σημάδια της κατα-
στάσεως του. Το πρώτο βράδυ, ο Κλώντ έκα-
νε επί τέλους μία έλαφρή κίνησι κι' άνοίξε τα
μάτια του. Ο γιατρός, συνηθισμένος σε τέτοι-
ες έκπληξεις, έμεινε ήρεμος. Άλλά ο Ζαννέ
δάκρυσε, βλέποντας να ζωντανεύη ο κύριός
του.

— Είναι υπερόβολικα άδύνατος, μουρμούρισε
ο Λωράν. Έως έθανάτωσι σε λήθαργο, για
πολύν καιρό. Τώρα όμως έχει όλες τις αισθη-
σεις του.

Πραγματικά, ο νέος τούς κτύπησε με έξαστε-
ρη ματιά. Θυμάταν προφανώς ότι είχε συμ-
βί... Συλλογιζόταν τη σκηπή της μονομαχί-
ας και τις προηγουμένες λεπτομέρειες. Κουνί-
σε τα χείλια του, αλλά δεν μπόρεσε να προ-
φέρη λέξι—τόση ήταν η εβάντησί του.

Καταλαβαίνοντας ότι ήθελε να μιλήσει, οι
δυό άντρες έκούχον για ν' άκούσουν καλύτε-
ρα. Τα μάγουλά του κοκκινίσαν έλαφρά άπ'
την τερρασία και άπελπιστική προσπάθεια που
κατέβαλλε. Έκλεισε τα μάτια του, φάνηκε να
συγκεντρώνεται, τα ξανάνοιξε έπειτα και είπε:

«Επί τέλους σιγάνα, τόσο που μόλις τόν άκου-
σαν οι δυό άντρες:

— Ζαννέ... πρέπει... να γλυτώσει η Σε-
λέστ... Είμαι βέβαιος... ότι κινδυνεύει η
ζωή της. Θέλουν να τη σκοτώσουν... Πρέπει
να τη σώσω... το θέλω... Άν δεν άπακού-
σής... θα σε διώξω...

Κουρασμένος άπ' την προσπάθεια αυτή, σώ-
πασε, ενώ λίγο αίμα έέαφε τα χείλια του. Και
έξαναστοχόθηκε.

— Δεν μπορώ να κάμω τίποτε... μουρμού-
ρισε με θλίψη ο Λωράν. Όλη η ανθρώπινη Έ-
πιστήμη είναι άνίσχυρη... Μόνον η φύσις μπο-
ρεί ίσως να τόν σώση!...

Ο Ζαννέ έμεινε άκίνητος, με το κεφάλι
σκυμμένο. Θα έλεγε κανείς ότι σκεπτόταν, για
να καταλάβη καλά τα λόγια του κυρίου του...

— Άκούσατε, κύριε Λωράν;... είπε επί τέ-
λους. Ξερέτε αὐτήν την κοπέλα, για την ό-
ποια μιλήσε ο κύριος Κλώντ. Είναι η δεσποι-
νίς Σελέστ Σαμπράν.

— Ναι, την ξέρω... Είναι μάλιστα πολύ
άρωστη κι' αὐτή...

— Ο κύριός μου την άγαπάει. Κι' έχει βά-
λει στο μυαλό του ότι την τρυγούλουν έχθροί,
ότι κινδυνεύει... Χθες τη νύχτα, πήγε ως τη
βίλλα της και πήκε στον κήπο. Είθε έτσι τη
δεσποινίδα, σε μία κρίσι τρέλας, να πέφτη
άπ' το παράθυρό της. Με βεβαίωσε ότι η γυ-
ναίκα που τη φύλαγε, θα μπορούσε να την έμ-
ποδίση, αλλά δεν τόν έκαμε... Αυτό, μαζί με
άλλες μικρολεπτομέρειες, γέννησε στο μυαλό
του την ιδέα του κινδύνου που άπειλει τη δε-
σποινίδα... Καθώς είδατε, μόλις ήλθα για λί-
γες στιγμές στα λογικά του, σκέφθηκε άμέσως
αὐτήν...

»Νά την σώσω!... Μα πώς; Άν είναι άρ-
ρωστη, έφεις μόνι μπορείτε να την γιατρέψετε,
κι' όχι έγώ... Άν θέλουν κάποιος το κακό
της, πώς να τόν ξέρω; Πώς να μαντεύσω
τις παγίδες που της στήνουν;

Ο Λωράν έμεινε σκεπτικός για λίγο. Έπει-
τα κούνησε το κεφάλι του και πρόφερε:

— Ω, οι όψεις μου!... οι όψεις μου!...
— Τι όποτιεύσθε; Ποιόν; ρώτησε ο Ζαννέ.

— Δεν μπορώ να μιλήσω, προτού βεβαιωθώ.
Περιμένετε λίγο ακόμα...

Η μεγάλη σάλλα του πύργου, όπου βρι-
σκόταν ο Κλώντ, ήταν σκοτεινή. Άπασχολη-
μένοι με τις κουβέντες τους, ο Ζαννέ κι' ο Λω-
ράν δεν είχαν άντιληφθί την πόρτα που άνοι-
ξε.

Δυό άντρες είχαν μπει κι' είχαν άκούσει τις
τελευταίες φράσεις. Ο ένας άπ' αυτούς, ο
ψηλοτόμος, προχώρησε μερικά βήματα και εί-
πε σθεαρά:

— Έίστε όμως, κύριε, όταν θα βεβαιωθήτε
για τις όψεις σας, θα είνε πια πολύ άργά!

Ο Ζαννέ κι' ο Λωράν άνασκήρτησαν. Ο
πρώτος πήδησε κι' άρπαξε τόν άγνωστο άπ'
το λαιμό.

— Ποιός είσθε σεις; φώναξε.

— Ήσυχα, κύριε... απάντησε ο άστυνομι-
κός Κορεντέν, — γιατί αυτός ήταν, με την
Ζάν — ξεφεύγοντας εύκολα άπ' τα χέρια του.

Ήσυχα παρακάτω. Είμαι φίλος.

— Τι θέλετε εδώ;

— Νά σας βοηθήσω δυο μπορώ στο έργο
σας.

— Τι ξερέτε λοιπόν για τα σχέδιά μας;

— Τίποτε σχεδόν, γιατί όσα άκούσα δεν μπο-
ρέσαν να με φωτίσουν.

— Άργείτε πολύ να μάς δώσετε μία εξήγησι

— Τι θα κερδίσατε, αν σας πώ το όνομά μου;

Άρκει να μάθετε ότι έχωμε τα ίδια συμφέ-
ροντα. Για να σας άποδείξω δε ότι μπορείτε
να μου έχετε έμπιστοσύνη, σας λέω ότι ξέρω
καλά υπό ποιες συνθήκες έφτασε ο κύριός σας
σ' αυτή τη θλιβερή κατάσταση. Ο φίλος μου
άπ' εδώ παρακολούθησε τυχαίως τη μονομα-
χία και είχε πρόθυμος να σας δώση μερικές
συμπληρωματικές πληροφορίες γι' αὐτή τη δο-
λοφονία.

— Δολοφονία;...

— Ναι, η δόξη μονομαχία δεν ήταν παρά
μία καλοσχεδιασμένη δολοφονία! Πίσω άπ' τόν
άντίπαλο του κυρίου τόν Ριμπεμόν, κρυβόταν
μέσα στους θάμνους ένας άνθρωπος μ' ένα
τουφέκι. Μόλις δόθηκε το σύνθημα, πυροβό-
λησε κι' αυτός. Η δική του σφαίρα σκότωσε
τόν κύριο ντ' Ριμπεμόν!

— Είστε βέβαιος; πρόφερε ο Ζαννέ, κατά-
χλωμος.

— Άν δεν ήμουν βέβαιος, θα διατάζονα πο-
τέ μία τόσο τρομερή κατηγορία; Υπάρχουν
άλλωστε οι άποδείξεις... Τα πιστόλια ήταν
γεμάτα με σφαίρες και τα δυό.

— Όχι. Το ένα μόνον, και το άλλο με μπα-
ρούτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο μουσικός οίκος (Μέλοντυ) Α. Χαρι-
κιπούλου, ότοα Νικόλοϋδη 15 έκκυκλοφό-
ρησε και νέες μουσικές συνθέσεις τού κ.
Χρ. Κ. Χαριπούλου: «Δε θα στο πώ αν
σ' άγαπάω». (Πίσω λίγο με κατάλαβες...) (στίχοι Κ. Μάνεση). «Δόξου να έρωσάν
το κεράκι σου...» και (Μη μου μιλάτε πια
για κείνη...). Ο οίκος (Μέλοντυ) έξέφα-
ρσε για δύο χρόνια την άποκλειστικότητα
των τραγουδιών του διαλεκτού άθηναίου
συνθέτου.

Πώς περνούσε μία Βυζαν- τινή άρχοντίσσα

Μόλις οι άκτινες του ήλιου άρχισαν να
χρυσιάζουν το φηλότερο οικοδόμημα (της
θεοφορητής πόλεως) η γεαρή άρχοντί-
σσα Μαρία, θυγατέρα του Μιχαήλ του Μαυ-
ροκέρη και σύζυγος του Μιχαήλ του Άρ-
γυρού κατέβηκε από το πλούσιο κρεβάτι
της και γονάτισε μπρός στην είκονα της
Παναγίας για να προσευχηθί.

Μία δούλα Άρμένισσα την είδοποίησε
ότι το λουτρό της είχε έτοιμο. Η άρχον-
τίσσα σκονώνεται και πηγαίνει να λουστή.
Έπειτα άπ' το λουτρό άρχίζει ο στολι-
σμός. Ο καιρός είναι θαυμάσιος και η άρ-
χοντίσσα έτοιμάζεται τώρα να πάη από την
έπαυλι της στη Χρυσούπολι, που βρίσκε-
ται το μέγαρό της στην πρωτεύουσα κι'
από κει να κάνει έναν περίπατο στην πόλι
που τόσο ποθεί η καρδιά της.

Έλaine μνησε τώρα σ' ένα ταξίδι στην
Αντιόχεια, όπου συνώδευσε το στρατηγό
πατέρα της και τόν σύζυγό της που πολε-
μούσαν εναντίον των Σαρακηνών. Άχ!
πόσο έπρόθεσε να δει πάλι το Βυζάντιο!...

Κατεβαίνει στον (πρόδρομο) του άρχον-
τικού όπου συναντάει το σύζυγό της Μι-
χαήλ, μαζί με τόν όποιο μπαίνουν στο
(άκάτιον) για να περάσουν στην άντικρυ-
νή δόχη του Βοσπόρου.

Η θάλασσα είναι λάδι και το σκάφος
πορφυροστόλιστο. Στην αποβάθρα ένα φο-
ρείο και κάμποσα άλογα περιμένουν τη
συννοβεία.

Τέσσερες σκλάβοι Σκυθαί, αικμαλῶτοι
πολέμου, σπώνουν το φορείο στο όποιο
κάθεται η άρχοντίσσα και βαδίζουν τρο-
χάδην μέσα στους γεμάτους κόσμο δρό-
μους.

Η μεγάλη πόλη του μεγάρου των Άρ-
γυρών στην πρωτεύουσα άνοιγεται ύστερ
από ένος χρόνου άπουσία. Πολλοί άρχον-
τες έχουν θάσει για να της εύχηθούν το
(ώς εύ παρεστής).

★

Η Μαρία άνθηκε στη πειό άριστοκρατική
κοινωνία του Βυζαντίου και γι' αὐτό μόλις
μαθεύτηκε πως έρχεται μαζεύτηκαν όλες
οι πειό φημιμένες άρχοντίσες στο μέ-
γαρό της, κάθισαν στα ντιβάνια κι' άρχι-
σαν τη συζήτηση. Όλες ρώτησαν με έν-
διαφέρον τη Μαρία για το ταξίδι της και
τις έλεγαν τα νέα της Πόλης. Η κουβέντα
κράτησε πολύ και η ώρα της παρουσία-
σεως στο (Ιερό Παλάτι) πλησιάζει. Οι επι-
σκέπτριες άποχωρούν τώρα για ν' άφήσουν
μόνη τη Μαρία να στολιώθι για τήν τε-
λετή.

Η Μαρία βγάζει τη πρώτη ένδυμασία
της και οι θαλαμηπόλες άφου τη χτενίζουν
της φορούν τόν νανούσα της τελετής. Το
ύφασμα αυτό είναι κεντημένο με χρυσά
νήματα και μετάξι. Είναι στολισμένο με
άγρυρα τριαντάφυλλα και μία διαμαντένια
(πρόρη) συγκρατεί τις δυό του άκρες,
μπρός από το στήθος.

Δυό σούλκι συνοδεύουν τη Μαρία στη
Βασιλική αίθουσα, στο Χρυσοστόκινο. Έ-
κεί από βάθος ντυμένη άψοφα κι' άκίνη-
τοι κάθονται στους χρυσοούς τους θρόνους
ο Βασιλεύς Νικηφόρος και η Βασιλισσα
Θεοφανώ.

Η Μαρία διευθύνεται προς τα δεξιά ό-
που κάθονται και οι άλλες παρόικες κι'
έπειτα από λίγο, πρώτη αὐτή προχωρεί
προς τους Βασιλείς για να κάνει την υπο-
κλίσι και να ν' άσπασθί με την υπο-
χειροποίητα έξοκαλουμερή ώρα άρκετή και
στο τέλος ο άρχιτελευταίος κτυπάει τη
χρυσή του ράβδο και οι Βασιλείς κατε-
βαίνουν για να μπουν στην αίθουσα του
γεύματος. Η Μαρία γυρίζει τότε στο μέ-
γαρό της για να φορέση άλλο φόρεμα, και
κείνο άρχοντικό, μά περισσότερο έλεύ-
θερο.

Το μεσημέρι συναντάει το σύζυγό της
και μιλούν για τα οικογενειακά τους. Σάν
φανε άνεβαίνει στο δωμάτιο της και περι-
μένει εκεί τη φίλη της Βαρβάρα του Σκλη-
ρού με την όποια θα βγή περίπατο στην
πόλι. Το χρυσοστόλιστο αμάξι περιμένει
τις δυό φίλες. Μπαίνουν μέσα και τρα-
βούν για τα Παλάτια του Βουκολέοντος.
Κατεβαίνουν στη παραλία, άφίνουν πίσω

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Καθισμένη στο μαρμάρινο κάθισμά της, έκει στην άκρη του ρουκιού, που γλυκομουρμούριζε κυλώντας ανάμεσα απ' τα άπεραντο πάρκο του αρχοντικού της, η Μίρα, στήριζε το μικρό της κεφαλάκι στην παλάμη της.

Ρέμβασε, βαθειά φηρημένη η πεντάμορφη πριγκίπισσα...

Αμίλητος και σκυθρωπός καθόταν κοντά στα πόδια της, μισοεξαπλωμένος στο δροσερό γρασίδι, ο Λέον, ο συμπαθητικός, χλωμός ιππότης με τον οποίο ήταν αραβωδισμένη εδώ και δύο μήνες...

Στέναζε κάθε τόσο απ' τον καθύμ που το έρωτευμένο τρελά άρχοντόπουλο, γιατί τόσο ώρα εκείνη δεν είχε ανοίξει το σωματίδι της να του πη μια λέξη. Όλα του τα γλυκόλογα και τα διαστραχτικά, φοβισμένα χείλη του, στα δόλωμαρα ισχυλά της και στα κρινόλευκα χερσάκια της, πήγαιναν τουλάχιστον...

Αλλά συλλογιζόταν η καλή του Μίρα και σ' άλλον πετούσε τόση ώρα ο νους της...

Σ' άφηνε, Μίρα... Βλέπω πως η παρουσία μου σε στενοχωρεί και σε κουράζει... Ακόμη, φαίνεται, πως δεν μπορώ ναδωρ τον δρόμο που θα με κάνει να μπά στην καρδιά σου... Γι' αυτό και στενάζω μάταια τόσον καιρό... Μά... ίσως... μπορέι... και να μη χωρώμε δ' ο στην τρυφερή καρδούλα σου... Έ... Αυτό είνε, γλυκεία μου Μίρα...

Ετσι της μουρμούριζε πονεμένα ο θαμνένος ιππότης όρθιος τώρα πλάι της και σιωπώντας το χώρο του πρόσωπο στο δικό της, με έκφραση απελπισμένη κι ερωτηματική...

Η μαυρομαλλούδα άρχοντοπούλα τον κύτταζε στα μάτια με στενωχώρια ζωή. Τον κυλούσαν με την καρδιά της τον καλόμυχο ιππότη, τον τόσο άτυχο στην πρώτη του αυτή άγανη, μά τι μπορούσε να του κάνει;... Τον άφησε λοιπόν να φύγει βουδός από κοντά της, δίχως α του μιλήση καν. Η παρβενική και άγνη καρδούλα της ήταν δοσμένη σ' άλλον -όριστικά κι' ολοκληρωτικά- πριν από μερικά χρόνια...

Ηταν χαρισμένη στον λεοντόκορμο, λιγότερο κι' απ' στην Ροδέρτο, ύπαση της άρχοντα πατέρα της, του πατισχυρου φεουδάρχη μαρκησιού ντε Κανταν...

Από άπλος ιπποκόμος άκόμην στην ύπηρεσία του μαρκησιού, ο Ροδέρτος, διακρίθηκε τόσο για την βετορική άνδρεία του, και την άμειλικτή σκληρότητά του, σε κάποια στάση αίσιας της άνω άγίας του κ. ντε Κανταν, όσα έβγινε έπειτα απ' τα γεγονότα αυτά το δεξί χέρι του άρχοντα του...

Ετσι πολλές φορές του διωόταν η εύκαιρία να άσταυρώνεται με το έλαίον έκεινο λουλούδι -τη Μίρα- και συχνά οι ματιές τους άσπρφαζαν από την έλκαρανική και βαθεία συγκίνησι, που τους προκαλούσε αυτή η στιγμιαία συνάντησί τους...

Μά γρήγορα ο Ροδέρτος έβαλε χαλινάρι στους βλαίους αυτούς παλιούς της καρδιάς του. Ένοιωσε καθαρά και έσπερα τι άνυπέρβλητη έμπόδιο τουφάραι το δρόμο, για την καρδιά της λατρετής της Μίρας, κι' άποφάσισε να πα...

—Αχ... Γιατί δέν έρχεσαι, χρυσά μου;... Γιατί δειλάζεις τόσο, μπρός στις τραγείες κατατοπιές, της άμοιρης αυτής άγίας μας;... Τι κι' αν έννοιώδες, πως θάταν άδύνατη ή έννοιάς μας;... Πως προέφλησες έτσι βιαστικά την άνησι του πατέρα μου, δίχως καν να παλέψης με τις προλήψεις του τις σκληρές και με τα σχέδια του για μένα; Άδίκια σε μαλώνω άγαπημένε μου... Μήπως δέν τον έζωω κατά βάθος τον άκαματο χαράκτηρα του πατέρα μου;... Μήπως δέν ανατράφηκα τόσα χρόνια, κάτω απ' τη χολόβειν γροιά του κι' απ' τις άριστοκρατικές του πεποιθήσεις;...

Κάτι σαν κλάμμα μύχιο συγκλόνισε το λεπτό της στήθος, ένα παρόνοιο βουδύ κι' ο θλιβερός της μονόλογος κόπηκε στη μέση. Κι' όταν σήκώθηκε όρθη, δυσκολεύτηκε να βηματίση, θαμπωμένη καθώς ήταν απ' το βούρκομα των γλυκών ματιών της...

Μά καθώς ούρθηκε με προσπάθεια στα κλονισμένα πόδια της, τραβώντας για την αύλη του πύργου, μαρμάρωσε έσφαλλή από την άνεπαιστη κατάπληξη της κι' απ' τη γλυκεία λαχτάρα της. Ο καλός της έστεκε μπροστά της!...

—Αλλοίμονο, θίμας!... Δέν ήταν χαρούμενος αυτός ο γυρισμός σου. Και το σφιχτό του άγκάλιασμα έκλεινε μια τόσο άπειστα λαχτάρα ώστε παρακμύνει από πένιμο προσάστημα ή Μίρα, άνοιγόκλεισε άνησχα τα βλέφαρά της και κάρφωσε την έρωτηματική ματιά της στα μάτια του καλού της...

Κι' έκείνος της ψιθύρισε με θλιβερή, άπόκοση φωνή: —Ηρθε κοντά σου, Μίρα μου... Ήταν πικρός, άνυπόφορος ο χωρισμός μας, και δέ με συγκρατούσε στη ζωή η σκέψη σου... καθώς και μιά... άδύναμη έλπίδα... Μά τελείωσαν όλα για μέε, άγαπημένη μου... Πριν από λίγη ώρα σωριασμένη συντριμμένα υπό τα πόδια μου κι' η τελευταία αυτή έλπίδα που με κρατούσε στη ζωή. Μου άρνήθηκε και τηγορηματικά την έννοιάς μου ο πατέρας σου και με έναστέλλει πάλι άμέσως σε μία μακρινή επικήδεινη άποστολή!...

Η Μίρα δέν έβγαλε μιλιά. Μονάχα της φάνηκε πως κάτι παγνίζονταν μέσα της, άναπαυόρτα κι' άγνιόρευστα, και ένασπικωσε πάλι τα γλυκά της μάτια με τέτοια σταθερή και φηρητή έκφραση ένωσις τους, που ο Ροδέρτος έννοιωσε καθαρά την τρυφερή ύπησης του βλέματός έκείνου κι' άνατρίχισε άσπλάς του.

—Έχεις δικη, άγανη μου. Ψιθύρισε. Κατάλαβε την άφωγή σου γλώνη και συμφωνώ μ' αυτήν. Καλύτερα έννομένο στο άνατο, παρά χωρίς να ζούμε τη θλιβερή και τόσο μαρτυρική ζωή μας. Άς μάς συγχωρήσει ο Θεός!

Έσπικωσε κοντά της, κοντά τόσο άναμια της χείλι που τόσο λαχταριστά ζητούσαν έκεινη τη στιγμή το ύστερο του φίλημα, και τη φίλησε δίχως όμνηα.

Κι' ένώ άκόμα τη φιλούσε με άνεπαιστη λατρεία και βούλιζε την τρικυμισμένη του ματιά στη βελούδινη ματιά της, βούλιζε συγχρόως και το κροφτό του μαχαίρι στο παρθένο της στήθος, σπαράζοντάς το με πόνο άφάνιστο. Έπειτα, κλεινώντας σπότημα τα μάτια του, για να μη βλέπη το λυπημένο της έξωχισμα, έωσσε στο λαϊό του το βουτηγμένο στο χλιαρό της αίμα μαχαίρι του και σωριασθηκε βαρύ στη γη, πλάι στη λατρετή του Μίρα...

Ξαφύχτησαν ξενωγαριμένοι... ΖΑΝ ΕΚΑΡ

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Αραιοδάνωτη

Στο πλοίο που ταξίδευσε για τη Μαίλα βρισκόταν κι' ένας πολύ συμπαθής Μαρκινός, με τον οποίο δέν άργήσαμε να γίνουμε καλοί φίλοι. Τόν έλεγε Χαντζή Όμαρ.

Μία βράδυ μας διηγήθηκε την παρακάτω τραγική ιστορία:

Είχε έναν άδελφό, τον Μαχμούτ, ο οποίος ήταν σύζυγος τριών γυναικών και είχε πάψει να σκεπτείται για άλλο γάμο. Μία μέρα όμως άνατρώσε τυχαία μια κοπέλλα, που την άνοιγμα σ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Το όνομά της ήταν Ντζουκρά που στη γλώσσά τους σημαίνει (μυφραρίτση). Η Ντζουκρά είχε γεννηθεί στις πεδιάδες της Τυνιδος και για φόρεμα είχε ένα κόκκινο πουκάμισο κι' ένα άνοιγμα στο δεξί πλευρό, μέσα απ' το οποίο φαίνονταν το νεανικό της στήθος. Ένωσε σαν γούρτσου, κι' άς έλεγε πως ήταν κόρη τσούφου. Ούτε στη ζωή, ούτε στο όνειρο άνθρωπου μάτι δέν είχε αντίκρουσει ποτέ τέτοιο έξωτικό όμορφο.

Όλοι μακάριζαν τον Μαχμούτ που βρήκε κι' άγάπησε τέτοιο όμορφο πλάσμα. —Μά η άγάπη είναι πείδ πολύ πλεσμένη από πόνο παρά από χαρά, συνέχισε ο Όμαρ. Κι' ο Μαχμούτ δέν άγνησε να το καταλάβη. Η Ντζουκρά δέν του έδωσε παρά μονάχο το ωραίο άδιόφορο σώμα της. Για τη προσφορά της αυτή του ζήτησε να χωρήσει απ' τις άλλες γυναίκες του. Κι' αυτός το δέχτηκε. Δυστυχισμένος είνε έκείνος που σοναντά στο όρμη του γυναικά που μόνο η θέα του σώματός της μεθάει. Η Ντζουκρά είχε μεθύσει τον άδελφό του. Στο σπίτι του έκρινε πρόσταξη και ο άδελφός της έκτελούσε τις προστάγές της. Κι' όταν τον βαρέθηκε έριξε τα μάτια της σ' άλλον νεότατο. Καλά το λένε οι παλαιοί: (Γούρτσου μην άγνήσις, φωτιά κυλάει στις φλέβες της).

Αλλά και στους νέους της φίλους δέν έδινε τίποτε περισσότερο απ' ό,τι είχε δώσει και στον Μαχμούτ. Μία βράδυ όμως αισθάνθηκε κάτι που δέν το είχε αισθανθή άλλη φορά. Την καρδιά της τρύπησε βαθειά το βλέος της άγανης. Την είχε πιάσει τρέλλα για τον Άμπνταλλά, το παλληκάρι το φτωχό, που όλοι το έζωαμε, και που κοιμώταν το καλοκαίρι στους δρόμους και το χειμώνα στις εκκλησίες. Και μία νύχτα η Ντζουκρά έβγινε μαζί του.

Λυσσομαμένος από όρνη κι' άπαρηγόρητος από τον πόνο ο Μαχμούτ, γιατί την άγαπούσε άκόμα τρέλλα, ζήτησε την ίχνη τους στους κρυφώνες των βουτών και στις άπλοχωριές των κάμηνων. Δέν μπόρεσε όμως πουνείνα να τους βρή. Πάρα δην την άπελπίστη του ήταν έτοιμος άκόμα να συγχωρήσει την άπιστη. Δύο μέρες κατόπιν άρχισε πάλι να τρέχει άναζητά. Κάποιος του είψε στο δρόμο πως είχα καταρύνει ο' ένα νάνι. Ο Μαχμούτ, χωρίς να χάσει καιρό, ρίχτηκε με τους άνηρώπους του προς τα έκει. Κι' όταν μπήκε στο δωμάτιο που βρισκότανσαν οι δύο φυγάδες του πρθε δάν τρέλλα. Οι δύο νεοί ήταν τόσο μεθυμένοι από άγανη, που δέν κατάλαβαν την παρουσία του.

—Ντζουκρά! Ντζουκρά! Φωνάζει άγρια και πονεμένα δυο φορές ο Μαχμούτ.

Και χωρίς να καταλαβαίνη τί έκανε ώρμησε και χτύπησε με το μαχαίρι του τους δυο νέους, έτσι καθώς ήταν άγνατισμένοι. Ο Άμπνταλλά πέθανε άμέσως. Η Ντζουκρά όμως άφου έβγαλε μια άδύνατη, πονεμένη φωνή, άνοιξε διάπλατα τα πονία και άσπυον για πάντα μάτια της, νύχισε το κεφάλι της στον Μαχμούτ και μουρμούρισε:

—Ο Μαχμούτ, ο Θεός σ' έστέλλει... Τον παρακαλούσα να πεθάνω μέσα στον έρωτά μου, μέσα στην ευτυχία μου. Ο Άλλάχ ώπλισε το χέρι σου! Θεέ μου, τί γλυκεία που ήταν η τελευταία μου νύχτα! Εσύ, Μαχμούτ, θα πεθάνεις μέσα στα γεράματα, στην άρωστική και στον πόνο... Έγώ πεθαίνω λιγοθυμισμένη απ' τον έρωτα του άγαπημένου μου. Εύλογημένος νάσαι, Μαχμούτ, που με σκότωσες στην άγκαλιά του καλού μου, εύλογημένος... εύλογημένος!...

ΠΙΕΡ ΛΟΥΤ

ΜΙΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ έρωτική τραγωδία

Ο κόμης του Καρούζ βρισκόταν στη Σκωτία, για να λάβη μέρος στους Ιπποκούς άγώνες που έπρόκειτο να δοθούν έκει. Όταν ένας άγγελιοφόρος, που είχε τρέξει όλόκληρη ήμερήνυχτα, χωρίς να σταματήσει καθόλου σχεδόν, του έφερε ένα σημείωμα από τη σύζυγό του.

Α' αγαπημένε μου Ζάν, του έγραφε, πρέπει να γυρίσεις άμέσως στον πύργο σου, για να έκδικήσης την τιμή σου.

Ο κόμης του κακού προσάδαξε να μάθει από τον άγγελιοφόρο τί είχε συμβή. Ο δυστυχισμένος δέν ήξερε τίποτε. Ο Καρούζ με την ψυχή γεμάτη από άγανη, έγκατέλειψε τότε τη Σκωτία κι' έτρεξε να γυρίση στον πύργο του.

Ο Ζάν γτε Καρούζ είχε παντρευθή μόλις πριν από ένα χρόνο τη Λουίζα ντε Βαλκλέρν, έπειτα από έναν έρωτα που είχε κρατήσει έπτά όλόκληρα χρόνια. Γενναίος και Ιπποτικός όπως ήταν, εύρισκε πάντα πως δέν είχε καμεί άρκετά για να είνε άξιός της άγανης της -κατά τη μακρινή έκείνη εποχή δέν ήταν λίγοι οι Ιππότες που σκεπτόταν καν να τον ίδιο τρόπο - και δέν γινόταν πλέμος ή άγώνας, που να μην τρέψη να λάβη μέρος, για να γυρίσει έπειτα στεφανωμένος με κατιούργιες δάφνες.

Και μετά το γάμο του το δαιμόνιο που είχε μέσα του δέν τον άφησε να ησυχάση. Κι' έπειδή δέν γινόταν έκεινη την εποχή κανένας πόλεμος στη Γαλλία, είχε φύγει για τη Σκωτία, λέγοντας στην άγαπημένη του Λουίζα, πως, όταν θα γυρίσε, θα μπορούσε να είνε πάλι περήφανη από πριν γι' αυτόν.

Μά φαίνεται πως ένας σύζυγος που άφηνε τη γυναίκα του... έχει πάντοτε άδικο.

Έκείνο τον καιρό, ήλθε στον πύργο του Καρούζ ο δουξ της Άλανσας, συννευμένος από μία πολυάριθμη ακολουθία ευγενών.

Αναίεσσε σ' αυτούς βρισκόταν και ο Ζάκ Λεγκρί, ένας νεαρός ευπατρίδης, που άγαπούσε άλλοτε τη Λουίζα, χωρίς όμως να κατορθώσει ποτέ να συγκινήσει την καρδιά της.

Το δεύτερο βράδι της παραμονής του στον πύργο, ο Λεγκρί, κατέθηκε με μία άνεμόσκαλα από το δωμάτιό του, γλυστρήσε πλάι στους θρούρους, χωρίς να τον αντιληφθούν και πήδησε μέσα στο δωμάτιο της Λουίζας.

Η νεαρή γυναίκα τινάχθηκε άμέσως έντρονη από το κρεβάτι της και τον ρώτησε τί έσημαίνε ή άπρόοπτη αυτή νυκτερινή έπισκεψη.

Πρακτικές συμβουλές

Για τις κλώσσες

—Αν έχετε ή κλώσσα σας να κάνη πετεινούς διαλέξτε σπύα μαρκαρούα και βάλετε στη φωλιά της. —Αν έχετε πάλι να κάνη κότρες βάλετε της σπύα όλοσπρόγγυλα.

Η καταστροφή των ποντικών

—Αν έθελς να διώξης τα ποντικά από το σπίτι σου κόψε άπληγανο φρέσκο και έζωρνε τον στή ακιά. Κατόπιν τρίψε τον και κρόκωσε τον στην άποθήκη σου ή όπου άλλου βλεθείς να ίχνη τους.

—Μάλα για ν' σου άπενομήδω την άγάπη μου, απάντησε ο Λεγκρί, με σιωπή που ο πόθος την έκανε άγρια και βραχνή.

Σε λυπούμαι, Ζάκ, αν είνε αλήθεια πως ν' αγαπάς, είπε η Λουίζα. Μά και σ' πρέπει να σεάσσης τη θέσι μου. Άγαπά το σπύγγο μου και κάθε λέξις άγάπης από μέρους σου με κάνει να ντρέπομαι και να φοβάμαι.

Ο Λεγκρί είχε κλητοσεί.

Ο σύζυγός σου είνε μακριά και είμαστε μόνοι, είπε με φωνή υπόκοφη.

—Ο σύζυγός μου, είνε πάντα κοντά μου, γιατί βρισκεται μέσα στην καρδιά μου, απάντησε περήφανα η Λουίζα. Φύγε άμέσως, Ζάκ, γιατί θ' άναγκασθώ να φωνάζω τους υπηρέτες μου.

Αλλά δέν πρόφασε να τελειώσει τη φράση της. Μ' ένα πήδημα, ο Λεγκρί βρέθηκε πάνω στο κρεβάτι, την έφίλωσε κι' ένα μαντήλι και, μισολιποθυμισμένη όπως ήταν, άρχισε να την σφίγγει με πάθος στο στήθος του.

Όταν ή δυστυχισμένη συνήλθε, άφησε μία φωνή τρώου, καταλαβαίνοντας τί είχε συμβή.

—Ζάκ, είπε, ό,τι έκαμες είνε πολύ κακό. —Αν ο Θεός θέλη και γυρίση ο σύζυγός μου, θα μεταμελήθης πολύ γι' αυτό.

—Δέν πρέπει να μάθης τίποτε ο σύζυγός σου, είπε ο Ζάκ, που είχε ξεναδέρη τώρα την ψυχραιμία του.

—Θά ήμουν άνάξια να φέρω τ' όνομά μου, αν δέν του έλεγα την αλήθεια, απάντησε η Λουίζα.

Το ίδιο βράδυ, ένας άγγελιοφόρος, έφωδισμένος με άφωνα χρήματα, για να μπορεί να αλλάξη άδίκαστα όλογα στο δρόμο, έβγινε για τη Σκωτία.

Ο κόμης του Καρούζ έμισε την τραγική αλήθεια, έστειλε άμέσως κηρύκες σ' όλη την περιοχή, για να άναγγέλουν ότι έκαλούσε τον Ζάκ Λεγκρί σε έσδικήκηνη μονομαχία.

Το είδος αυτής μονομαχίας ήταν πολύ συνηθισμένο κατά τον Μεσαίωνα. Κριτής άνάσσε στους δυο αντιπάλους, υπετίθετο πως ήταν ο ίδιος ο Θεός, που έδινε τη νίκη σ' έκείνον που το δικηο βρισκόταν με το μέρος του. Ο δίκηο βρισκόταν με την άποψη ότι προσκαλούμενος έπρεπε να παρουσιάσει άμεσως, γιατί, διαφορετικά, ό αντιπάλος του μπορούσε να τον σκοτώσει, όπου εύρισκε, χωρίς καμιά προειδοποίηση. Ο ήττημένος περνούσε δικαιωμάησι.

Ο ήττημένος περνούσε δικαιωμάησι. Ο ήττημένος περνούσε δικαιωμάησι. Ο ήττημένος περνούσε δικαιωμάησι.

—Κολά, είπε ο κόμης. Ο Θεός θα δείξη αν λές αλήθεια. Είσαι έτοιμος να υποστηρίξης με τα όπλα στα χέρια τα λόγια σου;

—Γι' αυτό ήλθα, απάντησε ο Λεγκρί.

Η μονομαχία έγινε στην αύλη του πύργου, έμπρός σ' ένα μεγάλο πλήθος, που είχε τρέξει από όλογυρα.

Οι δυο αντιπάλοι κρατούσαν στα χέρια τα έλφη και τα έγχυριδιά τους κι' άγωνίζονταν με πραγματική λύσσα.

Σε μία στιγμή, το έλφος του Λεγκρί πέρασε τόσο κοντά στο πρόσωπο του Καρούζ που έλαι νομισαν πως τον είχε σκοτώσει. Ο Καρούζ όμως γλύτωσε.

Και μερικά λεπτά άργότερα, με μία έπιδεία κίνησι άπομάκρυνε το έλφος του αντιπάλου του, ενώ με το άριστερό του χέρι έγινε το έγχυριδί του ως τη λαβή, μέσα στο μάτι του Λεγκρί. Ο έρωτύλος έσπάρθηκε σωριασμένος άμέσως κάτω, χωρίς να προφείη λέξι.

—Ο Θεός έκρινε! είπεν ο Καρούζ, ενώ σκούπιζε το έγχυριδί του.

Έπειτα διάταξε να κάνουν το σάμα του Λεγκρί σε μία μεγάλη πυρά που άναψαν σε μία γωνία της αύλης.

Το ίδιο βράδυ, ένας άνηρώπος, τυλιγμένος σ' έναν εύρωγο μανδύα, έφωγε από τον πύργο. Ένας Ιπποκόμος, κρατώντας δυο έλογα από τα χαλινάρια, τον περιέμενε στην είσοδο.

Ο κόμης του Καρούζ, σ' όλη αυτήν ήσαν — πήδησε από ένα απ' αυτά κι' άκολουθούμενος από τον άπρητη του χάθηκε μέσα στη σκοτεινή νύχτα.

Λίγα καιρό άργότερα, η Λουίζα μάθαινε ότι ο σύζυγός της είχε βρή έναν ένδοξο θάνατο πολεμώντας εναντίον των Μαύρων στην Άφρική. Ένας Ιππότης που είχε βρεθή κοντά του κατά τις τελευταίες του στιγμές της έφερε μία τοφάα από τα μαλλιά του και της είπε πως είχε πεθάνει προφέροντας το όνομά της.

ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ της Σκωτίας

Μία άπίστευτη ιστορία φρίκης

Όσο κι' αν φαίνεται άπίστευτη ή φρικαστική ιστορία που θα διηγηθούμε εδώ, άφωρα έν τούτοις γεγονότα πραγματικά, που συνέβησαν στη νότιο Σκωτία επί βασιλείας Ιακώβου Α'.

Κάποιος Σάουιντ Μπην, κάτοικος ενός χωριού κοντά στο Έδιμβούργον, εύρισκε απ' την τεμπελιά του κουραστικές όλες τις τιμές δουλείας. Μία μέρα λοιπόν, πήρε μαζί του μία γυναίκα άντάξια του, έφωγε απ' το χωριό του, και πήγε να εγκατασταθή σε μία βαθεία παραθαλάσσια σπηλιά της περιοχής του Γκάλλογουέι. Έκει μέσα έζωσαν οι δυο τους 25 χρόνια, χωρίς καμιά έπαση με τα γύρω χωριά. Στο διάστημα αυτό, απέκτησαν πολλά παιδιά κι' έγόνια, που μεγάλωσαν σ' ένα βαρβαρό περιβάλλον, δίχως ίχνος πολιτισμού. Ολόκληρη ή οκονέγεια έσυντηρείτο με άπιστες. Καθώς δε δέν ήξερε κανείς την ύπαρξή της, και φρόντιζε να σκεπώνη όλα της τα θύματα, μπόρεσε να έγκληματη έπί πολλά χρόνια άνεόκληπτη.

Δέν έκαναν όμως τους φόνους για λόγους άσφαλείας μόνον. Κουβαλούσαν κατόπιν τους νεκρούς στο άντρον τους, τους κατατεμάχιζαν έδωζαν τα κομμάτια στην άμνη και τάφρων άργότερα!... Αυτή ήταν η κυριώτερη τροφή τους. Παρ' όλο δε τον μεγάλο αριθμό τους, είχαν πάντοτε τόσο άφθονο άνηρώπινο κρέας στη διάθεσί τους, ώστε πετούσαν κάπου-κάπου τις νύχτες τα περισσεύμενα κομμάτια στη θάλασσα, μακριά απ' τη σπηλιά τους!

Επί τέλους οι συχνές κι' άνεξήγητες έξαφάνισεις διαφόρων προσώπων άνασάτωσαν όλη την περιφέρεια. Διάφοροι τίμιοι ταξιδιώτες συνεληφθήσαν και κρεμάσθηκαν. Το ίδιο έπασαν μερικοί Ιδιοκίπται πανδοχείων, έπειδή είχαν συμβή να φιλοξενήσουν για μία νύχτα κάποιο από τα θύματα.

Η άτιμωρησία είχε άποβράσει τους κακούργους τραγολούτες. Άπότομα άκόμα και συντροφίκες από δυο ή τρεις ταξιδιώτες, και φρόντιζαν πάντα ώστε, αν έζωσαν κάποιο από τα θύματά τους, να πέση σ' έδευτη ενέδρα σπινεύη λίγο μακρύτερα. Κανείς δέν είχε ναύτιος ποτέ απ' τα χέρια τους.

Η σπηλιά τους είχε βάθος 2 χιλιομέτρων, κι' ή είσοδός της μισοσκεπασόταν απ' την παλιόρρη. Οι ένοχοι περιπόλο, που έψαχναν κάθε τόσο όλη την περιφέρεια, δέν είχαν υποπτευθή ποτέ ότι κατοικούσαν άνθρωποι όντα μέσα στις σκετεινές έκείνες τρύπες.

Υπολογίζεται ότι, στα 25 χρόνια της αίματηρής τους δράσεως, οι καννίβαλοι-Ιπποάι κατακρεούργησαν πλέον από χίλια άτομα. Και να πως άνακαλύφθηκαν επί τέλους!

Ένα άνταρόνιο, που γυρίζε καβάλλα από κάποιο πανηγύρι, βρέθηκε σε μία ενέδρα τους. Ο άντρας άνιχνεκε γενναία με το σπαθί και το πιστόλι του. Η δυστυχισμένη γυναίκα έπρεσε απ' το άλογο. Α' μέσως οι θηλυκοί καννίβαλοι κύνησαν, της άναίεσαν το στήθος και ρωφώσαν άκρότατα το αίμα της! Έπειτα έσκόρπιν την κοιλιά της και της έβγαλαν τα σπλάχνα... Βλέποντας το θέαμα αυτό, ο άντρας κατάλαβε ότι τον περιέμενε το ίδιο τέλος κι' αντίσταθηκε με μεγαλύτερο πεισμό.

Για καλή του τύχη, έφτασε την ώρα έκείνην μία συντροφία από 30 ταξιδιώτες, που γυρίζαν απ' το ίδιο πανηγύρι. Οι καννίβαλοι έτρεξαν άμέσως να κρυφτούν στις σπηλιές τους.

Μόλις οι τοπικές άρχες έμαθαν τι είχε συμβή, έστειλαν λεπτομερή άναφορά στην Αυλή. Τρεις μέρες άργότερα, έφτασε επί τόπου ο ίδιος ο βασιλιάς, έπί κεφαλής 400 στρατιωτών. Κι' άρχισε το συστηματικό ψάξιμο όλης της περιοχής. Οδηγός ήταν το παρ' όλignon θύμα της έπιδείας. Ένας μεγάλος άριθμός σκυλιών βοηθούσαν στις έρευνες.

Οι στρατιώτες έφτασαν επί τέλους έξω απ' τη σπηλιά των ληστών και θέλησαν να συνεχίσουν το δρόμο τους, άνυπόπτοι. Άλλά μερικά σκυλιά μπήκαν τυχαίως στο σκοτεινό άντρον, κι' άμέσως άρνησαν να γυγνίσουν μακριά από εκεί. Οι στρατιώτες άναψαν τότε έσουλός, προχώρησαν μέσα στον ύπνοιο έκεινο λαβύρινθο, κι' έπειτα από πολλές περιπλανήσεις έώρσαν στη φωλιά των τερμάτων.

Το θέαμα που άντίκρυσαν, τους έκαμε να παγώσουν από φρίκη. Απ' το βόλο της σπηλιάς κρεμόντουσαν καννιμένα χέρια και πόδια ανθρώπων, γυναικών και μικρών παιδιών! Άλλά ήταν διατηρημένα στην άμνη. Μεγάλοι σωροί από χρήματα, χρυσά κι' άσημένια άντικείμενα, όπλα, ρούχα άποτελούσαν τη λεία των άνηρώπωνόρμων θηρών.

Οι καννίβαλοι βρισκόταν όλοι. Ήταν ο Σάουιντ, η γυναίκα του, 8 γυιοί, 6 θυγατέρες, 18 έγγονοι και 14 έγγονες, που είχαν ζήσει ως τότε βουτηγμένοι στο σκόταδι, στο αίμα και στην οιμωμική! Οι στρατιώτες τους πήγαν στο Λάτο, κι' έκει τους θανάτωσαν όλους, χωρίς δίκη. Τί κρείσσονους οι νομικές διατιυήσεις για τέτοια τέρατα, που δέν είχαν έξαφάνη άλλοτε στον κόσμο!

Ο θίμος έκοψε τα χέρια και τα πόδια των άνηρώων και τους έφισε να πεθάνουν από αλμορραγία. Οι γυναίκες, άφου παρακούθησαν τη δίκαιη τιμωρία των συνεόνων τους, κάκην ζωτώντας σε τρεις διάφορες φωτιές. Όα την τελευταία τους στιγμή, όλοι αυτοί οι κακούργοι δέν έδειξαν την παραμικρή μεταμέλεια, αλλά έβριζαν και βλαστημούσαν με τις φρικτότερες και χυδαίστερες λέξεις.

Πάλμα

Η ΠΑΝΟΡΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Βρισκόμαστε στο μεσαίωνα. Η Πυργολόπεινα Χιλτρουν, αρχόντισσα και δικαστίνα του τόπου πληροφορείται ότι στη φυλακή του πύργου βρίσκεται η γρήγα Φαουστίνα η μόνα της Μπουνέττας που ζητάει να την θανατώσουν. Η Χιλτρουν καταβαίνει στη φυλακή. Η γρήγα της λέει, ορθά κορτά, ότι πρέπει να διατάξει να την θανατώσουν γιατί σκότωσε τον άνδρα της, μου,ικό που το ξέρει η Χιλτρουν δέκα χρόνια τώρα, αφού τη δίκασε τότε και την αδώσωσε γιατί τη λυπήθηκε. Η Χιλτρουν παραστέλλει. Άρνείται και λέει στη Φαουστίνα: «Παίζαμε μαζί μικρές, δεν μπορεί να σε θανατώσω. Και την πείθει να φύγει. Το εγκλήμα της παρεγρήφη μετά τόσα χρόνια. Την ίδια νύχτα η Χιλτρουν βλέπει το φάντασμα του μοναχού Περεγκρίν που ξέρει όλα τα φαρμακερά βότανα και τα τιντίθια τους. Ο Περεγκρίν της λέει πως βγήκε απ' τον τάφο του για να δει την κόρη του, την κόρη της Χιλτρουν, την Πάλμα. Και της θυμίζει τα παλιά. Τη φλογερή αγάπη τους, το πνιγμό του από τον πατέρα της που τους έπιασε μία μέρα αγκαλιωμένους και πως τον πέταξαν κατόπιν σ' ένα φαράγγι για να νομίσουν πως συνέζησε δυστυχώς... Η Χιλτρουν τόν ξεορκίζει να φύγει. Την άλλη μέρα π' πρωί η κόρη της αρχόντισσας, η άραία Πάλμα βρίσκεται στην αυλή του πύργου περιμένοντας το Βούλφριν τον αδελφό της που λείπει χρόνια. Μα ένας άπισταλμένος την πληροφορεί ότι ο αδελφός της αχαιλωτόληξε στο δρόμο από τους Λομβαρδούς κι η νέα δίνει όλα τα χρυσασικά της για να τον ελευθερώσει. Μετά της απελευθερώσει τον ο Βούλφριν, που δεν θέλει να πάει στον πύργο, συνομιλεί στο στρατόπεδο με τον άνωμο του άρχιεπισκόπου του τόπου το νεσρό Φελίξ και του λέει κορτά την απόφασή του. Ο Φελίξ προσπαθεί να τον μεταπειθήσει και του εξουσιοδοτείται πως άσπασε την αδελφή του. Ο Βούλφριν υπόσχεεται να τον παντρεύει με την αδελφή του. Σε λίγο ο αυτοκράτωρ, στο στρατό του οποίου υπηρετεί ο Βούλφριν τόν διατάζει να πάει στον πύργο, αναθέτοντάς του και μία αποστολή στα μέρη εκείνα. Έτσι ο νέος αναγκάζεται να πάει στον πύργο, όπου τόν υποδέχεται η Χιλτρουν κι η Πάλμα...

— Ούο! Πάλι η ίδια ιστορία. Μα δεν σου είπε ο Φελίξ ότι ποτέ δε σε υποπτεύοντο; Άλλα κι αν ποτέ δε σε κατηγόρησα... Άλλα κι αν ποτέ δε είχα περάσει σου μία υποψία από μυαλό μου, τώρα που σε βλέπω, θα σου κι αυτή. Μπορώ να σου ορκιστώ ότι δεν έχεις καθόλου το ύφος μιάς φόνισσας.

— Τι σημασία έχει το εξωτερικό; Είπε οιά η δικαστίνα, χωρίς να τόν κούτταζε. — Αν παύσει μία κακούργα γυναίκα εσύ, δε θα είχες το θάρρος να κρίνεις και να δικάζεις τους άλλους.

— Είσαι ευπίστης, και άδως, είπε σο-θορά η Χιλτρουν.

— Άκουσε, κυρία, αποκρίθηκε μ' ανοιχτή καρδιά ο νέος. Είπε αλήθεια ότι ποτέ δε σε συμπαθούσα, και να σου πω το λόγο: Αυτός ο νέος ο πατέρας μου, ήταν ένας άντρας, απότομος. Τό λέω με λύπη μου. Τη μάνα μου τη βασάνιζε, και νομιζω πως τη χτυπούσε κιόλας. Δεν θέλω να τα συλλογίζομαι αυτά. Την έκλεισε στο μοναστήρι, όπου μαράζωσε σαν το λουλούδι. Ήταν συνεπής φυσικό να μη θέλω να γνωρίσω ούτε ν' αγαπήσω τη γυναίκα που πήρε τη θέση της μητέρας μου.

— Εγώ πήρα τη θέση της μητέρας σου; τόν έκοψε σοδορά η Χιλτρουν.

—Κάνεις λάθος, μεγάλο λάθος, Βούλφριν. Και μία και καθώσατε και μιλάμε γι' αυτό. Μαθε πως εγώ δεν άδικησα τη υπέρτα σου. Πιο κρύο από το μαρμαρένιο χέρι που είνε ζωγραφισμένο εδω, ήταν το χέρι μου

όταν τώσωσα στον πατέρα σου την ημέρα του γάμου μας. Ο πατέρας μου έπνιξε με τα χέρια του το νέο που αγαπούσα. Με φυλάκισε έμενα, κι' από τη φυλακή μ' έβγαλε για να με δώσει στον άντρα που δεν αγαπούσα, στον πατέρα σου.

— Σταμάτησε, λαχανιασμένη, και κούτταζε τόν προγονό της καλά στα μάτια.

— Βούλφριν, συνέχισε σοδορά. Κάθε γυναίκα δεν θα είχε το θάρρος να σου μιλήσει έτσι.

— Εχεις δικιο, αποκρίθηκε συλλογισμένος ο νέος.

— Βούλφριν, είπε η δικαστίνα πιο σοδορά ακόμα. Με το θάνατο του πατέρα σου έμεινα ελεύθερη ενώ κι' ένινα κυρά κι' αφέντρα εδω στο Μάλμορτ. Πρόσεξε. Έχεις βάσιμες υπόνοιες εναντίον μου; Πρέπει να την εξετάσεις καλά αυτή την υπόθεσι. Είνε δύσκολη και σκούνη. Εξέτασε την καλά. Και πρέπει να παραδεχτείς, πως αν εγώ σκότωσα τον πατέρα σου, τότε δεν υπάρχει θεσι στον κόσμο και για μένα και για σενα.

— Άστεινέσαι; φώναξε ανυπόμονα ο Βούλφριν. Κι' όμως όχι, μιλάς σοδορά, κυρία. Μου φαίνεται πως σουίνε πάθος η δική και το δικαστήριο. Είσαι παράξενη γυναίκα. Να βάλης ζωντανή την εικόνα σου απάνω σ' ένα τάφο! Και για τσάσου! Τι γράφει εδω, γυρω από το όμοιόμ σου; Έσφυσε για να διαβάσει, κι η Χιλτρουν τόν βοήθησε:

— Γράφει. «Παρακαλείτε για τη μεγάλη αμαρτωλή!»

— Ο Βούλφριν γέλασε.

— Είσαι αλήθεια παράξενη γυναίκα! Ξανάψε.

— Βούλφριν... άρχισε πάλι η δικαστίνα. Μα ο νέος δεν την άκουγε πιά. Τα μάτια του κούτταζαν ψηλά, στη σκάλα που φέρνε απάνω στο καμπαναριό.

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Στα πιο ψηλά σκαλοπάτια η Πάλμα, γύριζε κάθε τόσο και κούτταζε κάτω τόν αδελφό της. Δεν χόρταινε να τόν βλέπει. Της έρχόταν να ξεφωνίσει από χαρά όσο τόν κούτταζε. Ήταν πιο ώραιος απ' ό,τι τόν είχε ονειρευτεί. Καθώς στεκόταν δίπλα σ' αυτή μπήρα της το στήτο του κεφάλι την περνούσε πολύ, κι η γερή του κορμοστασιά, μέσα στην πλούσια φορεσιά του τόν έδειχνε τέλειον άντρα.

Πηδώντας άρπαζε η κοπέλλα το σκούνη της καμπάνας. Κι' άξαφνα, ζωρός, τρελλός, γεμάτος χαρά, έσκισε ο χαρούμενος ήχος τη σιγαλιά. Κρεμίσταν η Πάλμα στο σκούνη κι η καρδιά της φυσούανε, και τα χείλη της τραγουδούσαν θριαμβευτικά μαζί με την καμπάνα. Αυτήν έδειπε ο

— Ούο! Πάλι η ίδια ιστορία. Μα δεν σου είπε ο Φελίξ ότι ποτέ δε σε υποπτεύοντο; Άλλα κι αν ποτέ δε σε κατηγόρησα... Άλλα κι αν ποτέ δε είχα περάσει σου μία υποψία από μυαλό μου, τώρα που σε βλέπω, θα σου κι αυτή. Μπορώ να σου ορκιστώ ότι δεν έχεις καθόλου το ύφος μιάς φόνισσας.

— Τι σημασία έχει το εξωτερικό; Είπε οιά η δικαστίνα, χωρίς να τόν κούτταζε. — Αν παύσει μία κακούργα γυναίκα εσύ, δε θα είχες το θάρρος να κρίνεις και να δικάζεις τους άλλους.

— Είσαι ευπίστης, και άδως, είπε σο-θορά η Χιλτρουν.

— Άκουσε, κυρία, αποκρίθηκε μ' ανοιχτή καρδιά ο νέος. Είπε αλήθεια ότι ποτέ δε σε συμπαθούσα, και να σου πω το λόγο: Αυτός ο νέος ο πατέρας μου, ήταν ένας άντρας, απότομος. Τό λέω με λύπη μου. Τη μάνα μου τη βασάνιζε, και νομιζω πως τη χτυπούσε κιόλας. Δεν θέλω να τα συλλογίζομαι αυτά. Την έκλεισε στο μοναστήρι, όπου μαράζωσε σαν το λουλούδι. Ήταν συνεπής φυσικό να μη θέλω να γνωρίσω ούτε ν' αγαπήσω τη γυναίκα που πήρε τη θέση της μητέρας μου.

— Εγώ πήρα τη θέση της μητέρας σου; τόν έκοψε σοδορά η Χιλτρουν.

Βούλφριν τώρα, και δεν άκουγε τί το λέγε η Χιλτρουν.

Τα ολόφωνα μακρυά μαλλιά της κοπέλλας ανέμιζαν, κι' ο ήλιος έπαιζε με το ξανθό μετάξι τους. Το λευκό της φουστάνι φταρούγιζε γύρω από το λιντό της κορμί. Τα μάτια του Βούλφριν θάμπωναν για μία στιγμή.

Ήταν η αδελφή του εκεί ψηλά που χτυπούσε την καμπάνα, η κανένας άγγελος του Παραδείσου;

Τα μάτια του βούρkowski, και γύρισε το κεφάλι του υποπτευόμενος. Μα δεν μπορούσε να εμποδίσει την καρδιά του να χτυπά θερμά. Κι' όσο συλλογίζονταν πως η χαρούμενη αυτή παιδούλα τώσωσε τη ζωή θυσιάζοντας τα κοσμήματά της, τόσο πιο πολύ έκλεισε η καρδιά του από τρυφερότητα και τα μάτια του βούρkowski.

— Τι έχεις; τόν ρώτησε σε μία στιγμή παραξευμένη η Χιλτρουν.

Κόκκινος από ντροπή αποκρίθηκε ο Βούλφριν:

— Τιποτέ, κυρία. Μα συλλογίζομαι. Είπε δεκάση χρόνων η αδελφή μου, και τη βλέπω για πρώτη φορά.

— Κούτταζε, είπε η δικαστίνα, χωρίς ν' αποκρίθι ο' αυτά του τα λόγια, μαζεύτηκαν οι υποτακτικοί μου, που άκουσαν την καμπάνα. Τους μαζέψα για να σε καλωσορίσουν, και για να παραστούν στη δική.

Σήκωσε ο Βούλφριν αδιάφορα τούς ώμους του. Τα μάτια του παρακολουθούσαν στο μεταξύ την Πάλμα που κατέβαινε αβάλαφα, σαν να είχε φτερά, την περιστροφική σκάλα του καμπαναριού.

Μόλις έφθασε κάτω η Πάλμα, την έπιασε από το ένα χέρι η Χιλτρουν κι' από το άλλο έπιασε το Βούλφριν. Έτσι προχωρήσε χωριστά στο λαό, στους ηλικιωμένους χωρικούς, που κούτταζαν μάλλον έκθροκα το Βούλφριν.

Η φωνή της άκούστηκε σοδορά, καθαρή! — Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

— Άδελφός και αδελφή! — Άδελφός και αδελφή!

τε την αλήθεια. Μιλώτε. Θυμάστε ακριβώς πως συνέβη το κακό; — Μια - μία άκούστηκαν οι απαντήσεις: — Σα νάταν χέρες.

— Ο κύριος πήδησε από το άλογό του, τόν βλέπω μπροστά μου.

— Όλοι μας.

— Λαχανιασμένος ιδρωμένος.

— Κούνησε τρεις φορές το κύπελλο.

— Ήπιε τρεις μεγάλες γουλίες.

— Κι' έπειτα άδωσε το κύπελλο με μιάς ούτσες.

— Έπεσε...

— Χωρίς να πη μιλιό...

— Ήταν νεκρός!

— Ορκίζόμαστε στην ψυχή σας; ρώτησε η δικαστίνα.

— Έτσι έγιναν όλα. Ορκίζόμαστε στην ψυχή μας! αποκρίθηκαν όλοι με μία φωνή.

Μετά τις ομαδικές απαντήσεις, οινή α-πλώθηκε στο πλήθος. Η δικαστίνα περιμένα να μιλήσει ο Βούλφριν. Μα αυτός στεκόταν σαν άφηρημένος.

— Βούλφριν, φώναξε τότε η Χιλτρουν με θυμό. Φανερώναι άφηρημένος. Τι συλλογίζεσαι; Που είσαι; Προσπάθησε να συγκεντρωθεί!

Βιαστικά σήκωσε το χέρι του ο Βούλφριν και φώναξε δυνατά:

— Άδω!

Η δικαστίνα όμως δεν τόν άφησε να προχωρήσει.

— Στάσου, φώναξε. Μη βιάζεσαι! Δεν πρέπει να φερθείς επιπόλαιο ο' αυτό το ζήτημα. Ρώτησε, εξέτασε, κάνε ανάκριση πριν με άδωσω.

Η υπόθεσι είνε σοδορή. Με ζαρκιικό θυμό τόν έκοψε το παλληκάρι. Η φωνή του άκούστηκε πεισιμνην, νευρική.

— Κηρύσσω άδωά την αρχόντισσα Χιλτρουν. Δεν ευθύνεται για τόν θάνατο του πατέρα μου. Και ν' είμαι καταρμένος αν ανακινήσω ποτέ πιά αυτή την υπόθεσι.

— Τότε μπορείτε να διαλυώθε.

Σίγα έφύγαν οι υποτακτικοί, κι' άδωσε η αυλή του πύργου.

Ο Βούλφριν στεκόταν άκίνητος. Τα μάτια του ήταν σπληνμένα κάπου μακριά. Παράξενο! Ένώ ανάσπαινε, ανακούφιση που είχε επί τέλους ξεφορτωθεί αυτή την άσχημη υπόθεσι, κάτι μέσα του ήκούσε παράκορδα. Ξαν κάποια φωνούλα να του λέγε:

— «Δεν φερόθηκες όπως έπρεπε. Άλλοιω-τικά έπρεπε να φερόθες».

Μα δεν ήθελε να την άκούσει αυτή τη φωνούλα τώρα. Κι' η δικαστίνα σαν να καταλάβαινε την πάλη που γινόταν μέσα του, τόν έπιασε από το χέρι.

— Βούλφριν, τόν είπε με φωνή τρυφερή σχεδόν. Σ' ευχαριστώ. Εύχαλες ένα μεγάλο βάρος από την ψυχή μου.

— Δυστυχώς τράπησε το χέρι του το παλληκάρι.

— Και τώρα, συνέχισε η δικαστίνα, θέλω μία έγγνησι για την άδωτική σου απόφασή.

— Τι έγγνησι; ρώτησε το παλληκάρι άφρονήμω.

Με μία κίνηση άδρή, πήρε η δικαστίνα το λουρί όπου ήταν κρεμασμένη η σάλπιγγα του Βούλφριν, η οικογενειακή του σάλπιγγα. Εύγαλε το λουρί, περνώντας το απάνω από το κεφάλι του Βούλφριν.

— Αυτήν την έγγνησι, είνε χαμογελάοντας. Δεν μπορεί να υποφέρω τόν ήχο της.

Με θλίψη ανάλαφρο προχώρησε προς το τεύχος του πύργου. Από κάτω έτρεχε όμοιμκό το νερό του ποταμού. Άπλωσε η δικαστίνα το χέρι της και πέταξε τη σάλπιγγα μακριά, μέσα στο βουρκο νερό.

Τώρα μόλις καταλάβε ο Βούλφριν το σκοπό της Χιλτρουν. Έτρεξε κοντά της για να σώνει το οικογενειακό του κειμήλιο, μα ήταν άδωά. Έσφυσε και είδε μονάχα το ποτάμι που καταρκαλιούσε στα βράχια άφροισμένο. Είχε καιρό να άκούση το τραγούδι αυτό το άνωμο του βουνού, και ανατρίχιασε μέσα του. Όταν σκούθη-κε, η δικαστίνα είχε εξαφανιστεί από το πλάι του. Στη θέση της στεκόταν η Πάλμα, γελαστή, με την ευτυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Σήκωσε τα χείλη της, τ' άκούμπωσε στον ώμο του, και ορ-θώθηκε στις μύτες για να τόν φτάσει. Έ-πειτα, τα χείλη της ρόδινα και όρσορα σαν της ροδιάς τόν ανθό, άκούμπωσε με λατρεία στο χέλι του.

— Άσε με, φώναξε βραχνά ο Βούλφριν, σπρώχνοντας την κοπέλλα άγρια.

Κι' ενώ τα δάκρυα μαζεύονταν στα μάτια της παιδούλας, εκείνος έφυγε με πρόσωπο πεισιμνημένο.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Έκλεισε η Πάλμα. Άκούσιμω στο τεύχος, έκλεισε πολλή ώρα. Η παιδιατική καρδιά της πονούσε. Μέσα από τούς λυγ-μούς της, ψιθύριζε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέκεια.

— Άδω, στέκει ο γυιός του Βούλφ, του παθαιμένου σας αφέντη. Πρέπει να του πη-

πρότεινε να καθήσουν μαζί σ' ένα μικρό δωμάτιο του ξενοδοχείου «Κανέτο», σε μία σκοτεινή άνωμμη πάροδο κοντά στην έκκλησάκι του Άγ. Σουλπίκιου. Η Λουσι δέχτηκε χωρίς να φέρη καμιά αντίρρηση. Τότε ο Μυρζέ έγρα-ζόταν στην έφημερίδα «Κορσέρ» και ήταν ά-κόμα και διευθυντής περιοδικού μόδας.

Έτσι το έρωτευμένο ζευγαράκι τα πρώτα του χρόνια τα πέρασε με σχετική οικονομική άνεσι.

Δυστυχώς η ετυχία αυτή δεν κράτησε πολύ, γιατί το περιοδικό της μόδας σταμάτησε και ακόμα έπαψαν το Μυρζέ από την έφημερίδα.

Η ζωή τους τότε άρχισε να γίνεται στενωγο-ρη. Δεν είχαν ούτε ψωμί ν' αγοράσουν. Η Λουσι μπρος στις στεριήσεις αυτές δεν μπο-ρεσε ν' άνθερει. Λεπτή καθώς ήταν κι' άδύ-νατη έπεσε άρρωστη ένα άπόγνωμα με δυνατό πυρετό. Ο Μυρζέ δεν είχε να της αγοράση ούτε τ' άπαραίτητα φάρμακα. Την άλλη μέρα η Λουσι έπαθε άκατάσχετες αλμυρώσεις και την μετέφεραν στο φθισατρείο.

Η ζωή της φτωχής Λουσι στο φθισατρείο ήταν μορτυική, τραγική, άγωνιώδης! Πάλευε με το θάνατο, παραπονιόταν κι' έκλαιγε γιατί πονούσε το στήθος της. Μόνη κι' έρημη στον κόσμο, κλειμένη σ' ένα δωμάτιο τρίτης θέ-σως έβλεπε να σούνη αιγά-αιγά η ζωή της χωρίς καμιά έλπίδα θεραπείας. Τα ίδια λε-πτά που είχε δώσει για προκαταβολή στο φθι-σατρείο ο Μυρζέ δεν έφταναν για τούς άλλους μήνες. Η Λουσι δεν είχε πεντάρα κι' ο νο-σοκόμος συνθησιμένος στα πλούσια δώρα των άρρώστων, την είχαν έγκαταλείψει στο έλεος του Θεού. Κι' αυτός ο Μυρζέ δεν πηγαινε τα-χτικά να τη βλέπει για το φόβο μη τού ζή-τησουν τα όφειλόμενα χρήματα.

Ένας έφορτικός γιατρός του φθισατρείου, ο κ. Κλεμάν, ο οποίος έφυγε να γνωρίζεται με τόν Μυρζέ, λυπήθηκε τη φτωχή Λουσι και πλήρωσε τα τροφεία της άρρωστης. Άλλα και ύστερα από αυτό ο Μυρζέ δεν πηγαινε να δει τη Λουσι.

Ένα άπόγνωμα βγαίνοντας από το φθισα-τρείο ο Κλεμάν αντίσμως τόν Μυρζέ κάτω από τα παράθυρα. Δεν τολμούσε να πη μέσα.

— Τι γίνεται τόσο καιρό; τόν ρώτησε ο για-τός. Γιατί χαθήκατε; Η Λουσι σάς ζητά.

— Τι θέλετε να κάνω; άπάντησε ο Μυρζέ. Πώς να πάω έτσι να τη δω; Δεν έχω στην τάση μου μία πεντάρα για λίγα λουλούδια...

— Δεν πειράζει! είνε ο Κλεμάν. Πηγαινε να τη δει! Τώρα κανονισήκα! όλοι οι λο-γαριασμοί και μπορεί να είσθε ήσυχοι...

Και ο καλός Κλεμάν, αφού έδωσε μερικά χρήματα στο χέρι του φτωχού Μυρζέ, τόν έ-φερε ως την πόρτα του φθισατρείου.

Στο δωμάτιο της Λουσι τις τελευταίες ά-κινες ημέρες είχαν μεταφέρει μία άλλη φθι-σική κοπέλλα με την οποία η φίλη του Μυρζέ συνδέθηκε με φίλα.

Άξαφνα ένα άπόγνωμα καθώς ο Κλεμάν έμπαινε για τη καθημερινή του έπίσκεψι στο φθισατρείο τόν πληροφούσε μιά νοσοκόμα.

— Κύριε Κλεμάν, η προστατευομένη σας πέ-θανε το πρωί! τόν είπε.

Ο γιατρός παραμένοντας έτρεξε άμέσως στον Μυρζέ. Δυστυχώς δεν τόν ήρθε στο κα-φενείο που συνηκάε. Φρόντισε όμως να τού στείλη ένα γράμμα. Γοηκόντας πάλι στο φθι-σατρείο ο Κλεμάν μπήκε στο θάλαμο της Γ' θέσεως. Με τρόπο και κατάπληξη άκουσε τότε τη φωνή της Λουσι:

— Κύριε Κλεμάν! Τι φορική νύχτα πέρασαμε άπάμ! Ξέρете η φίλη μου Βαλμύ πέθανε...

Τότε ο Κλεμάν κατάλαβε ότι είχε γίνει πα-ρεξηγηση και είχαν πάρει την κακότητα Βαλ-μύ για τη Λουσι, η οποία ζούσε ακόμη...

Δυστυχώς και η κατάσταση της Λουσι χει-ροτέρευε. Οι γιατροί περίμεναν το τέλος της. «Όσο για το Μυρζέ τις ημέρες εκείνες είχε αλλάξει σπίτι κι' έτσι δεν έλαβε το γράμμα του Κλεμάν με το άπαισιο έγγραφο».

Σε λίγες μέρες ξεμύχισε και η Λουσι η σιχα-ήσυχα σαν σουλκάρι...

Λίγες άρες ύστερ' από το θάνατό της, ο Μυρζέ άμυπητος περνούσε έξω από το φθι-σατρείο. Μιά νοσοκόμα τόν πληροφούσε.

— Πώς είνε η Λουσι; τη ρώτησε ο Μυρζέ.

— Πολύ άσχημα, κ. Μυρζέ. Έχω από χέρες να τη δω, αλλά μου φαίνεται πως...

— Τι; Μήπως; ...

Και άρχισε να τρέμει.

Η νοσοκόμα τόν κούτταζε κατάματα χωρίς να τού άπαντηση. Ο Μυρζέ κατάλαβε τι συ-νέζη κι' άρχισε να κλαίει.

Λίγες άρες άργότερα στο έκκλησάκι του φθισατρείου μπροστά σ' ένα φερότρο γεμάτο από μενεξένες και άλλα λουλούδια, ένας άθ-ρωπος στεκόταν σιωπηλός, δακρυσιμένος.

Ήταν ο Έρρίκος Μυρζέ που έκλαιγε την άγαπημένη του Λουσι, την πρώτη άγάπη τη, παιδ τρυφερή και άφρονήμω, που τόσο σκλη-ρά τελείωσε μέσα στη φτώχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

Οι ΜΠΟΕΜ

του Μυρζέ

Ποιά ήταν η αλησιμόνητη ΜΙΜΗ

Το θαυμάσιο μελόδραμα που παίζεται με τόση επιτυχία τις μέρες, αυτές έχει την ιστορία του και ιδιαίτερος το σενάριο του έργου και ο συγγραφέας του. Όπως θα ξέρετε το σενάριο βγήκε από το μυθιστόρημα «Σκηνές του Μπασκίτου Βίου» του Μυρζέ.

Μα το δράμα αυτό δεν ά εγράφετο αν δεν μεσολαβούσε ο Θεός. Μπαρριέρ.

Ο Μπαρριέρ και ο Μυρζέ δεν είχαν και πολλές γνωριμιές. Μία μέρα ο Μυρζέ έλασε ένα γράμμα του Μπαρριέρ, που τόν ειδοποι-ούσε ότι θα πάει να τόν έπισκεφθ.

Ο Έρρικος Μυρζέ καθόταν στην όδο Γκρεν-κόρδ δε Τουρ - στο έκτο πατώμα.

Όταν ο Μπαρριέρ χτύπησε την πόρτα του, ήταν μεσημέρι και βρήκε πλავισιμένο τον Μυρζέ.

Με συγχωρείτε που σας άνησυχό το εί-πε κάπως στενωχωρημένος, σας βλέπω στο κρε-βάτι... Μήπως είστε άρρωστος;

— Κάθε άλλο. Είμαι καταγοητευμένος από την έπισκεψή σας. Άλλά ξέρετε την ιστορία του άρχαιου «Έλληνας» Έπαμεινώνδας, ο οποίος έμεινε στο κρεβάτι όταν τόν μπλόκωναν τα ρούχα του... Το ίδιο συμβαίνει και με μένα.

Έχω ένα και μόνο πανταλόνι κι' ο θυρωρός που έφερε λίγο ράμιο, μού πήρε το τρόπιο αυτό πανταλόνι μου για να το επιδιορθώση.

— Φάγατε; τόν ρώτησε ο Μπαρριέρ.

— Ναι... Χτέσι...

Θέλετε να φάμε μαζί σήμερα; Θα μι-λήσουμε ενώ θα τρώμε για το δράμα.

— Ποιό δράμα; Το δράμα... της ζωής μου; — Όχι, αλλά εκείνο που θα κάνουμε από το μυθιστόρημά σας.

— Μα δεν έχω ούτε μία πεντάρα! άπάντησε άρελίστατα ο Μυρζέ.

Τότε ο Μπαρριέρ βγαίνοντας άπ' την τάση του ένα πεντάραχο τού είπε:

— Δεν πειράζει.

— Διάδολε! Σεις είστε πλούσιος! Χτυπήστε να έρθη ο θυρωρός.

Ο Μπαρριέρ κούτταζε δεξιά-άριστερά να βρη το κουδούνι.

— Όχι, όχι! είπε ο Μυρζέ. Θα σας πω. Άνοιξτε το παράθυρο, είνε ίσα με τη στέγη. Πάρτε ένα κεραμίδι και άφήστε το να πέση προς το μέρος της σκάλας. Ο υπάλληλος Γκε-ρέν, ο θυρωρός, θα καταλάβη και θάρρη.

Κατόπιν ο Μυρζέ πήδησε άπ' το κρεβάτι, φόρεσε ένα είδος μανδύα και περιμένα να έρθη το μοναδικό του πανταλόνι.

Σε μιση ώρα με το καλό γαλλικό κρασί και τις όρεκτικές κολεέςτες χοιριές το σέ-διο του δράματος είχε καταρτωθεί. Η συνε-ργασία κράτησε μερικά βδομάδες και γεννή-θηκε η «

«Ήπαιος νά βρωμέ τὸ τζάκι μου μπρὲ ξέλια, νά ρέθουμαι λαχανίδες – καὶ στέκουμαι οὐρὰ ἀπὸ τὰ χορμάρια τὰ γὰ λινὸ κυλὸ, καὶ μὲ πούτα σταφίδες. Πάνοι μπανίδες μαύρη ἀγορά πού πούλαγε νὰ φερράρα ἡ μισκίνα, κι' ἡ Τζούλια ληφορτουνάει – τώρα ἡ Οὐνρα μὰς μπελέντιζε μὲ κόμπφι, μπεϊκόν, καὶ ταυλάκια. Πάει ἡ καρμινιερίτα ὅπου ἤγεινε γιὰ μᾶς σπαστότατο τὸ βρόδυ, καὶ καὶ πού μὰς θιγαν γὰ καὶ κλέσαε ἀπὸ τὸ «Κουρτουλοῦς, ρ' ἀλεὺρ καὶ τὸ λάδι. Φύγαμε πιά καὶ χαίρομαι, ληποῦμαι ὁμας γιὰ κάτι – ποῦρ δανε ταιστριπλάκηδες, καὶ φύγαμε χορτάτοι!...»

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ПОЛІТИКА

Και το πρωί... τις ξαναγόραζε όλες μαζί.

Τὸ τᾱκουῦνι

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἡ προμήθεια

χωρίς δοκιμή

— Χωρίς να το δοκιμάσουν;... μουρ-
μούρισε ο βασανισμένος σύζυγος. Μα
μήπως έσένα πριν σε πάρω σε δοκι-
μασα;

Διήγημα φρίκης

—Θά μοι παραχωρήσετε αὐτὸ τὸ
βόλι;

ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΙΝΑΟΙ

ἐγνώριζαν τὴν διάσπασιν τοῦ ἀτόμου

Τὴ ἀποκαλύπτει ὁ δόκτωρ Μπουμπανίνι

• πο. Οι Ιερείς που έβλεναν μέσα στο ναό ήταν έσ-
• διασμένοι με κάποιο «άντιδοτο» που εξουδετέρω-
• τή θανατηφόρα επίδραση του ουρανού.

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ

«Ο Γκάρτσινα Μπαταζόρο, ο νέος ταυρομάχος, καθόταν ένα βράδυ στην ταράτσα ενός καφενείου. Ήταν πολύ στεγνοχώρα, σιωπηλός εκείνος το βράδυ ο Γκάρτσινα Μπαταζόρο. Οι δουλειές του δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Στο Μεξικό όπου έμενε τώρα από καιρό, δεν γινόντουσαν συχνά ταυρομαχίες, όπως στην πατρίδα του την 'Ισπανία. «Αχ, 'Ισπανία, γλυκειά και θερμή πατρίδα, πόσο σε νοσταλγούν όσοι φεύγουν μακριά σου!...»

Μα έτσι τα φέρνει η τύχη... Φεύγει κανείς μακριά απ' ό,τι αγαπά... Έτσι κι ο Γκάρτσινα αναγκάστηκε να ξεριζωθεί και ν' αφήσει την όραση του πατρίδας και την πενταλόρη αγάπη του, τη Μερσεντίς. «Αλήθεια υπάρχει στον κόσμο ωραιότερη γυναίκα από τη Μερσεντίς;

Όταν ήταν ακόμα στην πατρίδα του ο Γκάρτσινα, πήγαινε τα βράδια κάτω από τα παράθυρα της Μερσεντίς και της έπαιζε στην κιθάρα του, μια παθητική σερενάτα. «Εκείνη μισούσε το παράθυρο και το έβλεπε ένα φλογεροχρώμα τριαντάφυλλο της Γρενάδας. Αυτό ήταν η μόνη ανταμοιβή του Γκάρτσινα. Τό έπαιρνε, το φιλούσε κι έφευγε ελυσσόμενος. Το τριαντάφυλλο αυτό το είχε φιλήσει προηγουμένως και η αγαπημένη του. Κι' έτσι με το τριαντάφυλλο έπαιρνε και το φιλή της Μερσεντίς. Και τότε: Τώρα έβδ στο Μεξικό, μακριά από την ωμορφιά του αγάπη, ο Γκάρτσινα, μονάχος, στην ταράτσα του καφενείου, αναλογιζόταν την περασμένη του ετυχία και δακρύζει...»

«Ας φανταστώ πάλι, σκέφτηκε σιωπηλά και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Ο Γκάρτσινα ένιωθε απότομα από τους ρεμέσμούς του. Έκεί μπροστά του στεκόταν ο Φίλιππος, ένας άνθρωπος με πολύ ήπιο πορτοκαλί χρώμα, ο οποίος καθώς λέγαν, είχε περάσει πολλά χρόνια της ζωής του στη φυλακή.

— Αι, Γκάρτσινα, είπα με τη βραχνή φωνή του, γιατί με κοιτάς με τόση αβρότητα; Ναι, είμαι εγώ, ο Φίλιππος, κι έρχομαι να σου ζητήσω τη φιλία σου.

— Τη φιλία μου; είπε ο Γκάρτσινα. Μα η φιλία δεν ζητείται. Η φιλία δίνεται.

— Άς τα αυτά, Γκάρτσινα, και απάντησε μου σ' ό,τι σε ρωτά; Θέλεις να κερδίσεις χρήματα, πολλά χρήματα;

— Τα μέσα του Γκάρτσινα εστράγγυναν. Μα τι άλλο ήθελε παρά να κερδίσει χρήματα, πολλά χρήματα.

— Ξέρω, εξακολούθησε ο Φίλιππος, πώς είναι ο πόνος της νιότης ταυρομάχου. Κανένας δεν μεταχειρίζεται το μαχαίρι τόσο επιτήδεια, όπως εσύ, Γκάρτσινα. Όπως έβλεπε να μαχαιρώνει τους ταύρους έτσι θα έβλεπε να χτυπάει και τους ανθρώπους.

— Φίλιππε, φώναξε ο Γκάρτσινα, δεν σκότωσα ως τώρα άνθρωπο, ούτε θα σκότωσω.

— Σωπαίνεις... Μη φωνάζεις. «Ακουσέ με καλά πρώτα, σκέψου και ύστερα πού απαντάς. Θέλω να με απαλλάξεις από ένα αντίληλό μου, τον Πενίτο, που κάθε βράδυ πηγαίνει κάτω από το μπαλκόνι της Ροζίτας Πέρες και παίζει σερενάτες στην κιθάρα του. Θά σου δώ-

σω, αν δεχτής, εκατό πιάνο. Τώρα όμως θα σου μετρήσω τα είκοσι κι' αφού κινήσει, ό,τι θέλω, θα σου δώσω και τα άλλα δέκα.

— Θέω μου, είπε ο Γκάρτσινα, τ' είναι αυτά που ακούω!... Μου προτείνεις, Φίλιππε, να γίνω δολοφόνος, να σκοτώσω έναν φτωχό έρωτευμένο, ο οποίος δεν μου έκανε κανένα κακό, και δεν μου δίνει γι' αυτό παρά εκατό πιάνο, ποδία για σένα, ό,τι είναι για μένα μια πεντάρα!... Πηγαίνε στο καλό, Φίλιππε.

— Θά σου δώσω εκατόν πενήντα πιάνο! είπε ο Φίλιππος.

— Ένας άνθρωπος δεν σκοτώνεται έτσι εύκολα, όπως εσύ, ένας ταύρος, αποκρίθηκε ο Γκάρτσινα.

Και διακόσια πιάνο θα μου δώσης δεν θα το κάνω αυτό το κακό.

— Σου τα δίνω λοιπόν διακόσια πιάνο. Κι' ακόμα θα σ' εύκολύνω να φύγεις για την 'Ισπανία... Δέχεσαι;

— Σίγουρα, Φίλιππε, σίγουρα!... Φύγε από δω...

— Γκάρτσινα, θα σου δώσω διακόσια πενήντα πιάνο!... Φύγε, Φίλιππε...

— Διακόσια πενήντα πιάνο! Μπορούσα να προσφέρω μόνο πενήντα πιάνο σ' έναν άλλο γι' αυτή τη δουλειά. Μα έχω εμπιστοσύνη στο δικό σου μαχαίρι.

— Φίλιππε, Φίλιππε, μα τη Μαντόνα, με βάσεις σε μεγάλο πειρασμό.

— Άς τιμωρήσω έμένα ο Θεός γι' αυτό. Λοιπόν; Διακόσια πενήντα πιάνο και την επιστροφή σου στην 'Ισπανία.

— Μοι φαίνεται ιδιος ο διακόσιος αυτή τη στιγμή, Φίλιππε!

— Πρέπει ν' άκουξ κάποτε και το διαβολό.

— Μα όχι... Είναι αδύνατο να δολοφονήσω έναν άνθρωπο. Θά τον προσκαλέσω σε μονομαχία.

— Το ξέρω, Γκάρτσινα, ότι είσαι ένας πρώτης τάξεως «καμπολέρο»... Κάμε λοιπόν όπως σ' άρεσει. Φτάνει να τον σκοτώσης. Τ' άλλα δεν μ' ενδιαφέρουν. Νά, πάρε τώρα πενήντα πιάνο και τ' άλλα διακόσια θα στα δώσω αφού τον ξεριζωήσεις. Σωπαίνεις;

— Συμφωνώ, είπε ο Γκάρτσινα παίρνοντας με τρεμάμενο χέρι τα πενήντα πιάνο.

— Τα μενόμενα, είπε ο Φίλιππος, να είσαι κοντά στο σπίτι της Ροζίτας. Εκείνη την ώρα πηγαίνει ο Πενίτο κάτω από το μπαλκόνι της, με την κιθάρα του.

— Καλά, είπε ο Γκάρτσινα, μα για να είμαι εν τάξει με τη συνείδησή μου, θα τον ελδοποιήσω πριν τον χτυπήσω. Και αν προφτάσω, κι' αν μωρέω άς έμωρη.

— Χά, χα! Καθήμε Γκάρτσινα. Πού μπορεί να παραβγί σου; Μα το πρώτο χτύπημα του μαχαίριού σου ο Πενίτο θα πέσει κάτω νεκρός, όπως ένας ταύρος!...

— Τά μεσά στην ώρα, γρήγορα, τολυμένος σ' ένα μαυρό παντόφα και με το μαχαίρι στο χέρι, πήγε στη γειτονία της Ροζίτας. Μόλις προχώρησε λίγο, είδε στο φως του φεγγαριού τον Πενίτο να στέκεται κάτω από το μπαλκόνι της αγαπημένης του.

— Τά μεσά στην ώρα, γρήγορα, τολυμένος σ' ένα μαυρό παντόφα και με το μαχαίρι στο χέρι, πήγε στη γειτονία της Ροζίτας. Μόλις προχώρησε λίγο, είδε στο φως του φεγγαριού τον Πενίτο να στέκεται κάτω από το μπαλκόνι της αγαπημένης του.

— Τά μεσά στην ώρα, γρήγορα, τολυμένος σ' ένα μαυρό παντόφα και με το μαχαίρι στο χέρι, πήγε στη γειτονία της Ροζίτας. Μόλις προχώρησε λίγο, είδε στο φως του φεγγαριού τον Πενίτο να στέκεται κάτω από το μπαλκόνι της αγαπημένης του.

— Τά μεσά στην ώρα, γρήγορα, τολυμένος σ' ένα μαυρό παντόφα και με το μαχαίρι στο χέρι, πήγε στη γειτονία της Ροζίτας. Μόλις προχώρησε λίγο, είδε στο φως του φεγγαριού τον Πενίτο να στέκεται κάτω από το μπαλκόνι της αγαπημένης του.

— Τά μεσά στην ώρα, γρήγορα, τολυμένος σ' ένα μαυρό παντόφα και με το μαχαίρι στο χέρι, πήγε στη γειτονία της Ροζίτας. Μόλις προχώρησε λίγο, είδε στο φως του φεγγαριού τον Πενίτο να στέκεται κάτω από το μπαλκόνι της αγαπημένης του.

«Ο Γκάρτσινα έσφιξε δυνατά το μαχαίρι στο χέρι του. Αδύνη τη στιγμή έχασε όλο του τον ισορροπία. Θυμήθηκε μόνο τα διακόσια πενήντα πιάνο και το γυρισμό του στην 'Ισπανία.

— Για ποιά λόγο να τον προειδοποιήσω; σκέφτηκε. Με τί θα μωρέσει ν' άμωρη; Με την κιθάρα του!

Και προχώρησε σιγά-σιγά, προσέχοντας μήπως τον αντίληψη ο Πενίτο.

Τη στιγμή αυτή ο φτωχός έρωτευμένος άρχισε να παίζει μια 'Ισπανική μελωδία στην κιθάρα του. Ήταν μια σερενατά παθητική, μεθυστική, ένα ήδονικό ερωτικό ναούρισμα.

Μόλις άκουσε τις πρώτες νότες ο Γκάρτσινα, ένιωσε την καρδιά του να λιώνει και το χέρι του που κρατούσε σφιχτά το μαχαίρι, παράλυσε.

Κι' όσο έπαιζε ο Πενίτο την κιθάρα του τόσο ο Γκάρτσινα γονιφεύονταν και μεθούσε από τη μουσική, που άνηχεσαν σαν ένα γλυκό ερωτικό παράπονο μέσα στη νυχτερινή ήσυχια, έ-καί στον έρμη φεγγαροφωτισμένο δρόμο.

Κι' ο Γκάρτσινα νόμιζε έξα-μνα ότι βρίσκεται στην 'Ισπανία, στο Τολέδο, την πόλη που γεννήθηκε, στο μικρό άσπρο δρομάκι, μπροστά στο σπίτι της Μερσεντίς. «Αχ! αυτόν τον ίδιο παθητικό σκαπό, αυτή την ίδια γλυκειά σερενάτα έπαιζε κι' αυτός στην κιθάρα του, κάτω από τα παράθυρα της αγαπημένης του...»

— Έτσι, με το ίδιο παθητικό, με την ίδια λαχτάρα, δονούσε κι' αυτός, με χέρια τρεμάμενα τις χορδές της κιθάρας του...

«Ο φτωχός Πενίτο!... Πόσο ο' άγαπούσε κι' αυτός την Ροζίτα του!... Πόσο θα πονούσε, πόσο θα λαχταρούσε η νέα του καρδιά! Και έμενε ο Γκάρτσινα άσάλευτος στη θέσι του, σαν μαγεμένος, από τη γλυκειά μελωδία, ακουμπισμένος στον τοίχο του σπιτιού που ήταν αντίκρυ στο σπίτι της Ροζίτας.

Σε λίγο είδε ένα παράθυρο ν' ανοίγει. Η Ροζίτα πρόβαλε για μια στιγμή κι' έβριξε ένα τριαντάφυλλο στον Πενίτο. «Εκείνος το πήρε και το φίλησε...»

Τότε ο Γκάρτσινα δεν βράταξε και ξέσπασε σε δάκρυα, θυμήθηκε το τριαντάφυλλο που του έβριξε η Μερσεντίς. Και τότε φάνηκε πώς έδρασε σε μια όπτασια, σ' ένα όνειρο, τον ίδιο τον εαυτό του να παίζει κιθάρα, και τη Μερσεντίς, να τον ρίχνει το ερωτικό τριαντάφυλλο. Και μόνο όταν άκουσε τον Πενίτο να λέει:

— Ροζίτα, ελγισιό! Τότε μόνο θυμήθηκε γιατί βρισκόταν εκεί. Και τότε ήρθε κάτι σαν τρέλα. Είπε πάλι εκεί για να σκοτώσει! Ναι, να σκοτώσει! Έναν άδω έρωτευμένο και να βυθιστεί σε πέπλους αιώνιο την καρδιά μιας κόρης ωμορφής και νέας όπως η Μερσεντίς.

Και θα πληρώνονταν για να κάνει αυτό το τρομερό κακό. Και με τα καταρριμένα χρήματα που άφαιναν από το Φίλιππο έλπιζε να ετυχίσει, να ξαναγυρίσει στην 'Ισπανία, κοντά στη λατρετή του Μερσεντίς!

«Ο Πενίτο που έμενε ακόμα έκστατος κάτω από το μπαλκόνι της Ροζίτας, φίλησε τώρα δυο-τρεις φορές το τριαντάφυλλο της αγαπής του και κίνησε να φύγει.

Και τότε ο Γκάρτσινα, γρήγορα-γρήγορα, έμπηξε το μαχαίρι στην καρδιά του και σαρμάτωσε κάτω νεκρός ψευδίζοντας σβουμένα, πηγμένα, για στερνή φορά.

— Μερσεντίς!... Μερσεντίς!... Αγάπη μου!... Χαίρει!...

ΠΑΟΛΟ ΚΕΡΕΖ

Ερωτικό Χιούμορ

Ο άρχιψεύτης

«Ο Ναοτραδίν Χόντζας αισθανόταν μεγάλη ευχαρίστηση να λεί εξωφρενικές τερατολογίες όταν συζητούσε με τους συχωριανούς του. Όταν έπερνε φόρα πάνω στην κουβέντα δεν μπορούσε να τον φτάσει κανείς στα ψέματά του.

«Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, στο καφενείο του χωριού, ο Ναοτραδίν κι' η συντροφιά του μιλούσαν για ταξείδια.

«Ο Χόντζας πήρε παζα ανθρώπων κομμογυρισμένων και είπε:

— Εγώ ταξίδεψα στα νειάτα μου όσο κανένας άλλος. Γύρισα όλο τον κόσμο και είχα τρομερές περιπέτειες.

— Αλήθεια, Ναοτραδίν;

— Αλήθεια, βέβαια. Τί διαβολό, δεν λέει κανείς ψέματα σ' αυτή την ηλικία.

— Δηλαδή, λοιπόν, τις περιπέτειές σου, Ναοτραδίν;

— Μία φορά λοιπόν βρέθηκα με τη γυναίκα μου στην Αφρική. Έκανε τόση ζέση εκεί κάτω, βρή παιδιά μου, που φώναζε το ψαλί στον ήλιο!

— Αλήθεια, Χόντζα;

— Μας είχε μαυρίσει τρομερά και τους δυο κι' άπανν στους έννεα μήνες η γυναίκα μου γέννησε ένα... αρσάκι!

— Άλλάξι!... Άλλάξι!... Τι λές, Ναοτραδίν;

— Την καθαρή αλήθεια, τζάνουμ.

— Βάι!... Βάι!...

— Μα αυτό δεν είναι τίποτε. Μου συνέβη κάτι χειρότερο. Μία μέρα που είχα βγί κυνηγι βρέθηκα κοντά σ' ένα ποτάμι μπρος σ' ένα κοπάδι χελωνών. Ξέρετε τι νόστιμο κρέας έχουν και πόσο αέζει το στήθος τους. Μόλις τις είδα στάθηκαν και άρχισα να σκέπτομαι πώς θα τις έπινα όλες μαζί...

«Τη στιγμή αυτή όμως τα νερά του ποταμού αναταράχθηκαν κι' ένας τρομερός κροκόδειλος πρόβαλε. Μά-τόν! Άλλάχ θα ήταν πάνω από είκοσι μέτρα μεγάλος. Κι' είχε ένα στόμα και κάτι δόντια που σ' έπιανε τρεμούλα να τον βλέπεις!...

«Όμολογώ πώς μου κόπηκαν τα άπια. Άρχισαν να τρέμουν τα νόντα μου... Μα κι' οι χελωνές καταρόμαξαν μόλις αντίκρυσαν το τέρας εκείνο. Τις είδα να χύνονται στο κοδούκι τους φοβισμένες...

— Τι λές, Χόντζα;

— Την αλήθεια του Θεού, τζάνουμ.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν πού λέτε, πάνω στην απελπισία μου, επικαλέσθηκα τη βοήθεια του Άλλάχ και χωρίς να χάω καιρό τράβηξα το τσιγκέλι μου, σημάδεψα τον κροκόδειλο στο μάτι και τον τράβηξα μια γερή τουγκιά.

— Και τον σκότωσε;

— Τον σκότωσα λέει. Δεν πρόφτασε ούτε την... προσευχή του να κάνει!

— Κι' οι χελωνές; Θα φύγανε άσφα-λώς τρομαγμένες.

— Κάποτε λάθος. Τις έπιασα και τις έκόψα.

— Μωρέ τι λές, Χόντζα;

— Και βέβαια. Μόλις είδαν τον κροκόδειλο νεκρό χάρηκαν τόσο που τη γλύτωσαν, ώστε άρχισαν να γελούν. Άπ' τη πολλά νεύα αναποδογύρισαν, με την κοιλιά προς τα πάνω, και τις έπιασα όλες!

— Σαν να τα παραλές, Ναοτραδίν. Γελούν οι χελωνές;

— Γελούν λέει; Μόλις είδαν τί μεγάλος κυνήγος είμαι ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

•••

Τρία μικρά κορίτσια μιλούσε: «Ξέρετε, λέει η μία, ο μπαμπάς και η μαμά μου από τότε που κέρδισαν πολλά λεφτά αποφάσισαν να κάνουν ένα παιδάκι. Παρήγγευσαν λοιπόν στη Μασσαλία ένα. Λένε ότι βρίσκεται στο δρόμο και θα φτάσει σε δυο μήνες. Ά-μα έρθει θα σας τον δείξω.

— Εμένα ο μπαμπάς μου και η μαμά μου πού είναι πολύ πλούσιοι φέρνουν τα παιδιά απ' τη Παρίσι σ' ένα κουτί μεταξωτό και με πολλά λουλούδια. Γι' αυτό είναι άφρα.

— Κι' εσένα, Μαρία, είπαν στη τρίτη από που σου φέρνουν τα άδερφάκια σου, οι γονείς σου;

— Ά, έμένα ο μπαμπάς και η μαμά είναι φτωχοί. Τα κάνουν μόνοι τους!

Αστευνομικό Ζήτημα

Ένα μυστήριο

Στο τηλέφωνο ή δεσποινίς «Έλσα Νταϊνός ανήγγειλε στον διοικητή του Β' Αστυνομικού Τμήματος πως ο πατέρας της εξαφανίστηκε.

— Είπατε βέβαια, δεσποινίς; τη ρώτησε ο αστυνομικός.

— Βεβαίωτα κ. διοικητή, απάντησε εκείνη. Ήμαστε με κάτι φίλους μας τη νύχτα. Ο πατέρας μου μας άφησε κατά τις τρεις το πρωί κι' εγώ γύρισα σπίτι στις 7 1/2. Το κρεβάτι μου ήταν άδικο. Σας παρακαλώ κ. διοικητή να φροντίσετε γρήγορα. Φοβούμαι μήπως τον σκότωσαν.

— Θα έρευνήσουμε δεσποινίς και θα σας πούμε, απάντησε ο διοικητής.

•••

«Ο κ. Μισέλ Νταϊνός ήταν χήρος. Ή κέρη του ηλικίας 21 ετών ζούσε ζωή έλεύθερη. Ο εξαφανισθείς κρατούσε δυο διαμερίσματα στο τελευταίο πάτωμα ενός ούρανοδούτη. Είχε ιδιαίτερα άσπασερ και ιδιαίτερα υπέρητη για τη λειτουργία του. Με την κέρη του συζητούσε ιδιαίτερος, γιατί είχε κι' αυτός απροσχημένους ιδέες και της εκμυστηρευόταν όλες του τις ερωτικές κατακτήσεις.

— Στις 17 Σεπτεμβρίου δήλωσε ο υπέρητης στην αστυνομία, ανέσασα τον κύριό μου κατά τας 3 1/2 το πρωί. Δεν φαινόταν μεθυμένος. Ήταν σοβάρος κι' ανήσυχος.

— Ανέσασες άλλο πρόσωπο;

— Ναι, τον κηπουρό.

— Μα δεν είπατε ότι το άσπασερ είναι μόνον για τον κ. Νταϊνός; Δεν υπάρχει άλλο για το προσωπικό;

— Υπάρχει, άλλα δεν λειτουργεί τη νύχτα.

— Ανέσασες κανένα άλλο;

— Μάλιστα. Τον καμριέρη του, ο οποίος είχε πει με μία νέα στον κινηματογράφο. Μάλιστα εκείνη ανέσασιντας με ρώτησε αν γύρισε ο κ. Νταϊνός. Και όταν της απάντησα πως δεν γύρισε ακόμα με παρακάλεσε να την ξανακατέβασω. Κατόπιν έφυγε χωρίς ν' άφισση καμμία παραγγελία.

Η αστυνομία έστράφη τότε προς άναζήτησή της νέας.

«Εν τώ μεταξύ σ' ένα από τα άριστοκρατικά κολλέγια της Φιλαδελφείας έξασατο ένα τρομερό σκάνδαλο. Μία νεαρή μαθήτριά που άνηκε σε μία μεγάλη οικογένεια της Καλλιόρνιας βρέθηκε σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση...

Είδοσιώθηκαν άμέσως οι γονείς της νέας και άρχισαν άνακρίσεις. Παρ' όλη αυτά η νέα έπέμενε να κρατά μυστικό το όνομα του φίλου της... Έμφαν στα χαρτιά της. Και βρήκαν μερικά γραμμάτια με την ύπογραφή: Μισέλ Ν.

— Μήπως είναι ο Μισέλ Νταϊνός; Ερωτικό δράμα! είπαν οι αστυνομικοί. Ο Μισέλ Νταϊνός αφού έξεθεσε τη νέα του κολλέγιο, αυτοκτόνησε ίσως για ν' άποφύγη τις συνέπειες του νόμου.

— Πολύ άρα! απάντησε ο άνακρίτης, ο οποίος ανέλαβε την υπόθεση αυτή. Άλλά ο ύπαλληλος του άσπασερ ίσχυρίζεται ότι δεν τον είδε. Άν αυτό τοκτόνησε τί άπένεγε το πτώμα του;

— Ίσως ο Νταϊνός να έπασε όθια ερωτικές άντεκρίσεις, παρατήρησαν οι αστυνομικοί. Δεν αποκλείεται η νέα να είχε και άλλο φίλο, ο οποίος παρέσυρε τον Νταϊνός σ' έներος, τον σκότωσε και κατόπιν εξαφανίστηκε το πτώμα του.

•••

«Η νεαρή μαθήτριά ύπεβλήθη σ' έξονυχιστική άνακρίση.

— Έχετε κι' άλλον φίλο; τη ρώτησε ο άνακρίτης.

— Εκείνη όρκιζόταν πως δεν είχε.

— Και όμως έχετε. Προτιμώτερο να μαρτυρήσετε το όνομά του, είδαμ θα κατηγορηθείτε ως συνένοχος του.

Τι όσκι της νέας έπεδάρνε ακόμα η κατάθεση της ιδιαίτερα ύπαλληλου του άσπασερ, ο οποίος άνεγνώρισε στο πρόσωπό της την νυχτερινή έπωκτεπρία. Παρ' όλην νά εκδού ένταλμα συλλήψεως έναντίον της νέας, η οποία έ-

κλειγε διαρκώς και έπανελάμβανε ότι δεν ένώνριζε τίποτε για την εξαφάνισή του Νταϊνός. Το περίεργο ήταν ότι η κέρη του όθματος, δεσποινίς Έλσα Νταϊνός έπενέθη ύπέρ της νέας.

— Δεν θέλετε λοιπόν να γνωστή η αλήθεια για την εξαφάνισή του πατέρα σας; ρώτησε ο άνακρίτης με ύφος άπότομο.

— Το θέλω με όλη μου την καρδιά. Έκείνο που δεν έβλω είναι να βασανίζε μια άδωα.

— Και πως το έξερε ότι είναι άδωα;

•••

«Η δεσποινίς Έλσα Νταϊνός είχε ένα φίλο, ο οποίος άν και την άναούσε την ύποψία ότι φλερτάρει με άλλους κ. άποφάσισε να την άναγνώη βιάσει. Ένα βράδυ—λίγες μέρες άργότερα—οι ύπηρετες του Νταϊνός ά-

δαν ν' άνοιξη η πόρτα της μικρής άποθήκης του διαμερίσματος και να έξφανίζετα ένας γλωμός, άέριοςτος, ο οποίος διάταξε να του δάσουν νά φάγη. Ο κύριος αυτός ήταν ο Μισέλ Νταϊνός, ο οποίος την άλλη μέρα παρουσιάσθηκε στην αστυνομία. Οι αστυνομικοί έμεναν κατάπληκτοι άπ πληροφόρηθηκαν την ταυτότητα του έπιπλέκτου.

— Θα σας έξηγήσω, κύριε διοικητή, τι συμβαίνει, είπε ο Νταϊνός. Ύπάρει πραγματικά φίλος της μαθήτριάς. Όταν έμαθα ότι βρέθηκε σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση, φοβήθηκα τις συνέπειες κι' άποφάσισα να εξαφανισθώ... Κρύφτηκα στο σπίτι μου. Η κέρη μου το ήξερε. Έμένα σε μιά άποθήκη που πετούσαμε άχρηστα πράγματα. Μου έφερνε δυο φορές φαγητό την ημέρα. Ξαφνικά έπαψαν να την βλέπω... Περμένα επί πέντε ημέρες νηστικός! Η πείνα κι' η άγανία μ' έκαναν να βγώ από την κρυψώνα μου. Τι άπένεγε η κέρη μου;

Οι αστυνομικοί του είπαν ότι η κέρη του βρισκεται στη Ν. Υόρκη άπογείσασα από τον άναγνημένο της. Άν δεν γινόταν η άπαγγελία αυτή η Έλσα Νταϊνός θα πηγαίνε φαγητό καθημερινός στον πατέρα της και το μυστήριο της εξαφάνισως θα εξακολουθούσε ν' άπασχολή την αστυνομία...

«Ο κ. Νταϊνός δεν συνέληφθη. Η κοινωνική του θέσις και η περιουσία του τον προόφραξαν από την ταπεινότητα αυτή. Έξ άλλου η σκεπτική αυτή ύπόθεσις τελείωσε κατά τρόπον εύχάριστο.

«Υστερ από μερικές μέρες σε μία έκκλησία του Λος Άντζελες έτελέσθη δυο συγχρόνως γάμοι: Του Μισέλ Νταϊνός με την νεαρή μαθήτριά και της Έλσας με τον άπαγνο της.

ΤΖΙΜ ΓΚΑΛΜΟΡ

•••

«Επειτα από 34 χρόνια

«Ένας Άμερικανός ναυτικός, όνομα Άντομ Χάκς άπέθανε συχνά από πόνους στο κάτω μέρος της σπονδυλικής στήλης και είχε έπισκεπθή ως σήμερα περισσότερους από πενήντα γιατρούς, που καθένας απ' αυτούς... άνακρίπτεται από ένα άποφασιστικό νόσημα και το ύπερδύσχε και μία άνάληψη θεράπευα. Παρ' όλη αυτά, οι πόνοι εξακολούθησαν πάντα ως που τελευταία ένας γιατρός του ύπέδειξε να κάνει μία άκτινοσκοπία.

«Αίλει να σημειωθεί ότι όλοι οι γιατροί που τον είχαν εξετάσει προτίτερα του είχαν ύπεδείξει να κάνει χίλιες δυο άναλύσεις, άλλα κανείς απ' αυτούς δεν του είχε μιλήσει για άκτινοσκόπηση.

«Όταν τέλος έγινε η εξέταση στις άκτινές, τί νομίζει ότι άνακαλύφθη; Ένα κομμάτι από λεπία μαχαίριού που ήταν σφηνωμένο στο κάτω μέρος της σπονδυλικής στήλης, προς τα άριστερά. Ο Χάκς θυμήθηκε τότε ότι σε μία συμπλοκή, που είχε γίνει στη Ζαμάικα πριν από 34 χρόνια, κάποιος τον είχε χτυπήσει με μαχαίρι από πίσω. Δεν είχε αντίληψη, όμως, ότι το μαχαίρι είχε σπάσει, αφήνοντας ένα κομμάτι μέσα του και το πράγμα αυτό δεν το έπρόσεξε ούτε ο γιατρός που έθεράπευσε το τραύμα του. Ο Χάκς έπειτα απ' αυτή τη διαπίστωση, ύπεβλήθη σε ενχειρίση και σήμερα είναι τελείως καλά.

Εύτυχισμένο άνδρωπι!

Το λουξέμερό του είναι άσφαλός το φηνότερο μέρος του κόσμου. Ένα πολυτελέστατο γυμνασείο κέντρο της εμάς, δηλαδή περίπου 250 άδραχμής και μιά πόστα μόνον 4 φράγκα ύπαση 40 άδραχμής!

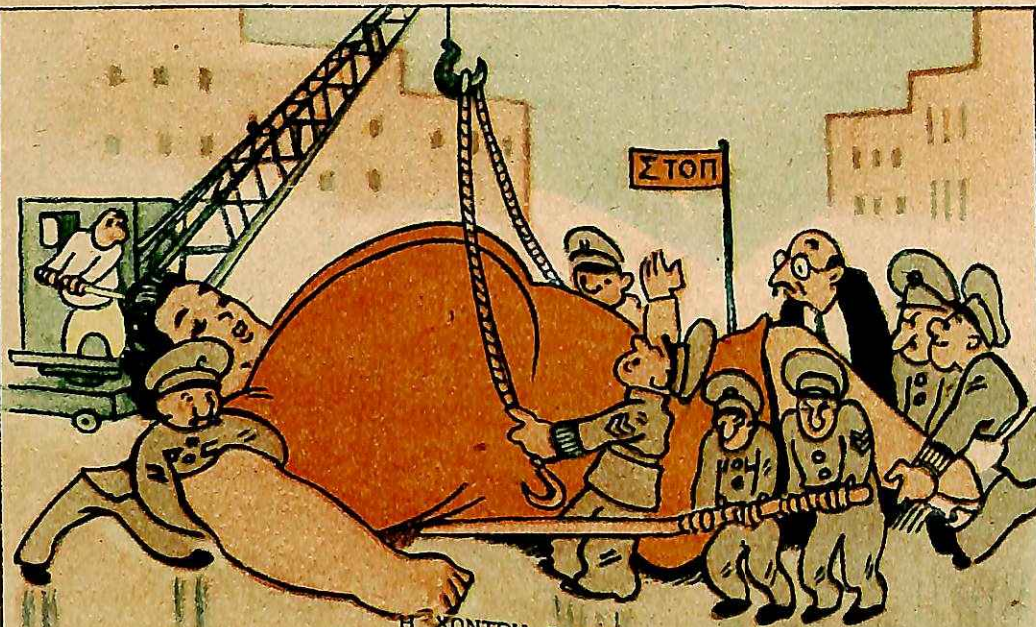
ΓΙΑΤΡΟΣ ΖΑΣ

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Στο προηγούμενο μιλήσαμε γενικώς περί των κακών που προκαλούν οι εξαντλητικές και χωρίς κανένα πραγματικό αποτέλεσμα παράλογες και άστοχες δίαιτες. Σήμερα θα μιλήσω για τα αίτια της παχυσαρκίας και για την τακτική που πρέπει ν' ακολουθή ο κάθε παχύσαρκος για να αποβάλει ένα μέρος του υπερβολικού λίπους του.

Τα αίτια της παχυσαρκίας είναι η πολυφαγία, η πολυληψία και η καθιστική ζωή. Η πολυφαγία ιδίως και μάλιστα η κατάχρηση άμυλών και γλυκισμάτων καθώς και καταχρήσεις όντισμετωπιδών ποτών εύνοουν άναμωρίθτητα την παχυσαρκία.

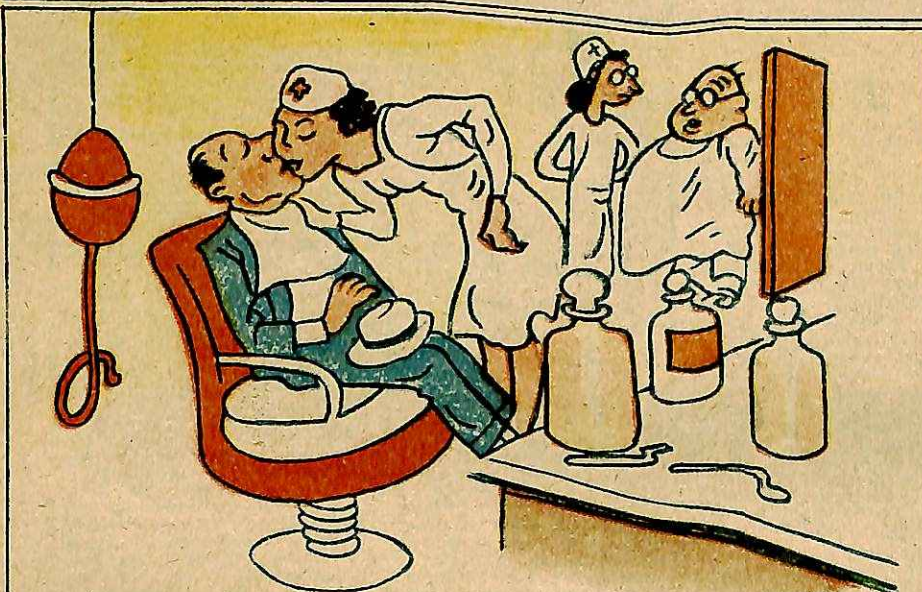
«Ο καθιστικός βίος, άπ' έτέρου εύνοει επίσης την παχυσαρκία που παρασπείρει συχνότερα στους μαγικούς και στους υπαλλήλους των γραφείων. Ο ρόλος της κληρονομικότητας είναι άναμωρίθτητας.

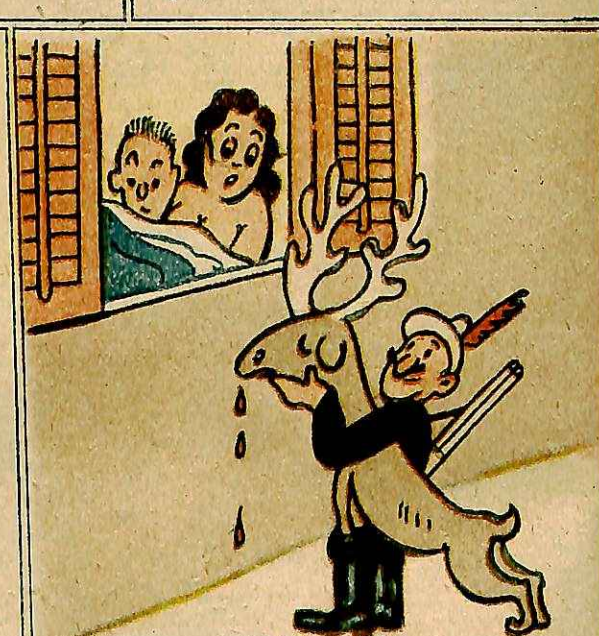
Η ΧΟΝΤΡΗ ΓΛΥΣΤΡΗΣΕ!
 - Ο Αρχιφύλαξ: Έμπρός κάνετε γρήγορα νά τη σηκώσουμε γιατί εμποδίζει την κυκλοφορία.

ΕΝΤΕΧΝΟΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
 - Στο έξηρ, παππού δέν θά λές «τά γυαλιά μου» αλλά... «τά μονόκλ μου».

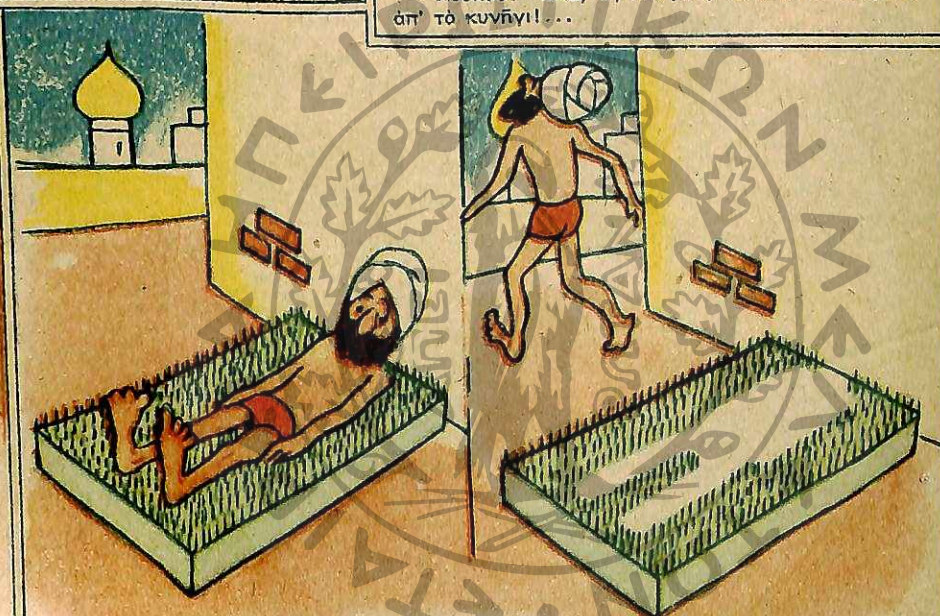
ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ
 - Δέν μπορούσε νά κάνη άλλειώς, κ. καθηγητά.
 Αυτός ό εύλογημένος δέν έννοούσε νά κλείση τό στόμα του.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΤΑΤΟΝ
 - Κούκου! Έλα, αγάπη μου, νά δής τί σούφερα άπ' τό κυνήγι!...

ΛΙΓΟ ΑΡΓΑ
 - Ο έργάτης: Έκανα λάθος στό σηπ-τι; Τώρα λοιπόν καταλαβαίνω γιατί τό γεροντάκι αυτό μέ βρίζει άπό τό πρωί.

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΦΑΚΙΡΗΣ